TĂNG TIỂU CA

CUỘC ĐỜI

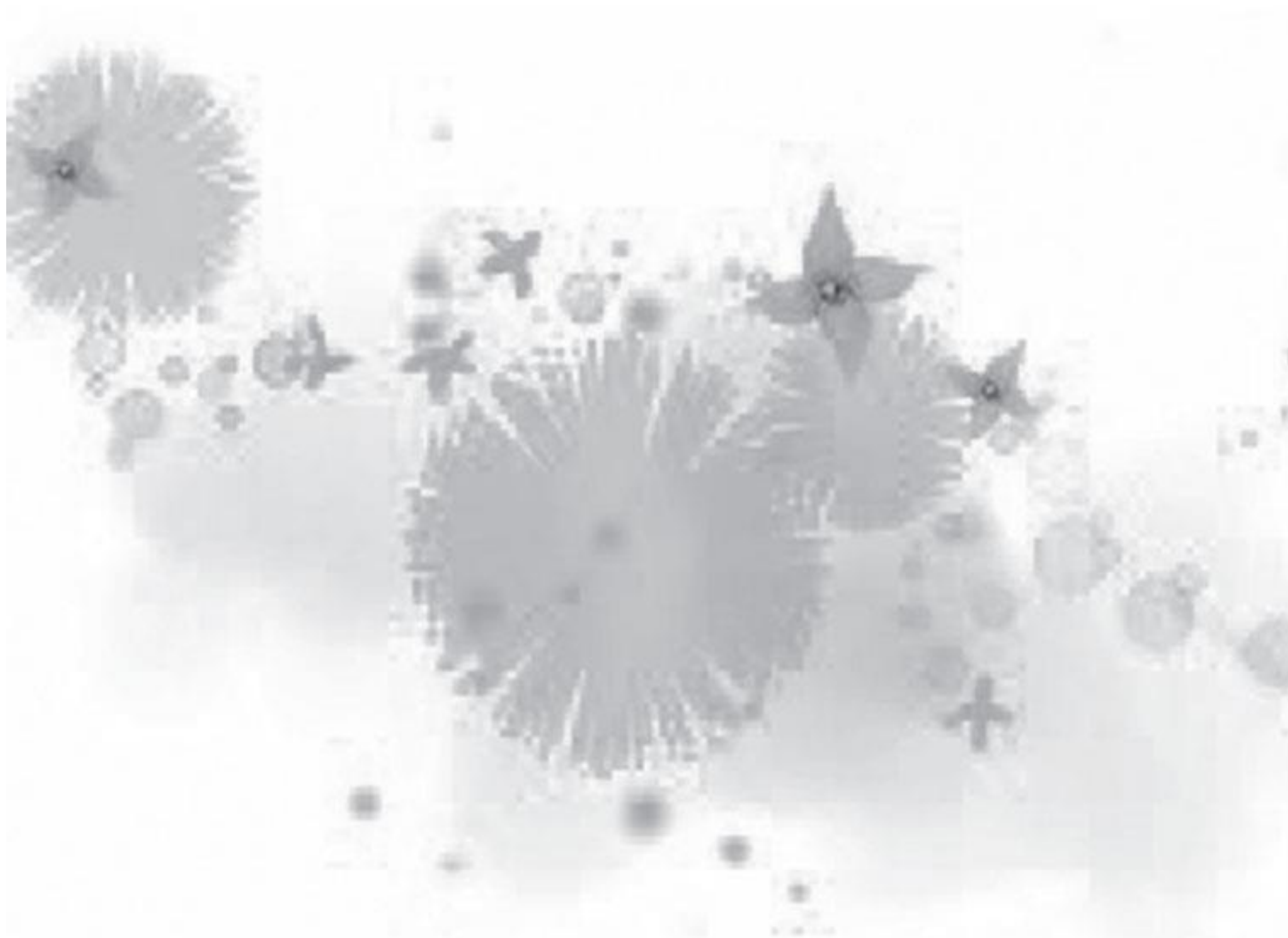
VỞ KỊCH CHỈ DIỄN MỘT LẦN

MỖI NGƯỜI LÀ DIỄN VIÊN
TRONG VỞ DIỄN ĐỜI MÌNH

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Table of Contents

Không hẳn lần nào bạn cũng gặp may mắn, nhưng nếu chỉ ngồi đó mà không hành động thì chắc chắn may mắn không mỉm cười với bạn.

Để có được thành quả tốt đẹp bạn luôn phải trải qua rất nhiều gian nan thử thách, nếu không chịu bỏ công sức và tâm huyết thì chắc chắn bạn sẽ chẳng làm nên được việc gì.

Muốn ăn hạch đào, trước tiên phải đập vỡ lớp vỏ cứng.

LỜI TỰA

NIỀM TIN VÀ TRÍ TUỆ

- Tiến sĩ Lí Thụy Đằng [(1)]

Bạn của tôi - Tăng Tiểu Ca là một người làm việc lâu năm trong ngành truyền thông, gần đây, cậu ấy quyết định nghỉ việc để chuyên tâm viết sách. Đây là một quyết định khá mạo hiểm, bởi trong xã hội Đài Loan, việc một nhà văn sống được bằng nghề của mình là một chuyện hoàn toàn không đơn giản chút nào, trừ phi tự bản thân nhà văn ấy đã có một lưng vốn tiền bạc kha khá, coi việc viết văn là một thú vui, và thông qua việc viết lách ít nhiều thể hiện trách nhiệm của mình đối với xã hội, ví dụ như viết về những trải nghiệm của bản thân trong công việc, qua đó đúc rút ra kinh nghiệm, có giá trị tham khảo nhất định đối với những người đi sau; hoặc nhà văn đó có thể đem những điều mắt thấy tai nghe và những tư liệu sưu tập được nhào nặn thành tác phẩm, nội dung phản ánh sự phát triển của xã hội hay những biến đổi của con người. Nói cách khác, với năng lực văn chương được trui rèn lâu năm trong ngành truyền thông, bằng sự trải nghiệm cuộc sống và vốn tri thức đã tích lũy được, lại thêm việc không phải chịu sức ép của cơm áo gạo tiền, Tăng Tiểu Ca hoàn toàn có thể "thoải mái múa bút trong biển văn chương".

Đã nhiều năm tôi chưa gặp lại Tăng Tiểu Ca, không biết khoản tiền trợ cấp khi nghỉ việc của cậu ấy có đủ cho quãng đời còn lại không? Nhưng cậu ấy dường như không mấy quan tâm đến khoản tiền đó, giờ thấy cậu xuất bản cuốn "Cuộc đời – Vở kịch chỉ diễn một lần", với tư tưởng là khuyên con người phải "luôn sống cho hiện tại", "số phận do chính ta tạo nên", khuyên độc giả "đừng để tuổi xuân trôi qua một cách tẻ nhạt", cần "thành thật đối diện với lòng mình", "cần hành động đúng lúc", nên nhớ rằng "lựa chọn của mình luôn luôn quan trọng hơn tất cả những thứ khác" thì tôi vẫn thấy cậu đầy bản lĩnh, có đủ niềm tin và trí tuệ để đối mặt với cuộc sống và theo đuổi đam mê của mình, dường như, cậu luôn quán triệt tinh thần "kịp thời hành động".

Tôi quan sát thấy Tiểu Ca đọc rất nhiều sách và hiểu được những triết lí sâu xa trong đó. Trong cuốn sách của mình, Tiểu Ca chủ yếu kể những câu chuyện, sau đó đưa ra cảm nhận của mình, đặc biệt, những câu chuyện này phần lớn được lấy từ thực tiễn sách báo hay những quan sát trong cuộc sống của cậu ấy. Tiểu Ca kể rằng, mười mấy năm trước, cậu ấy "đã sưu tập những câu chuyện cười, thần thoại, ngụ ngôn hay chuyện thành công hoặc thất bại của những người nổi tiếng và các doanh nghiệp tiêu biểu", và giờ cậu ấy chọn lọc, chỉnh sửa rồi biên tập lại những ghi chép đó, chọn lấy một số câu chuyện có ý nghĩa để viết thành sách. Khi biên soạn, cậu luôn đặt một tiêu đề rõ ràng, ghi chú phần trích dẫn của các nhân vật nổi tiếng để xác định chủ đề của câu chuyện, sau khi kể xong câu chuyện, cậu còn chia sẻ những suy nghĩ của mình qua mục "cảm nhận". Tăng Tiểu Ca đã biên tập cuốn sách bằng tất cả sự nhiệt tình và niềm đam mê, ngoài việc cố gắng tìm cách thể hiện câu chuyện, cậu cũng rất chú trọng việc đem đến sự thuận lợi, dễ hiểu, dễ nhớ cho bạn đọc.

Những kinh nghiệm và tri thức của nhân loại luôn cần được lưu truyền lại từ thế hệ này sang thế hệ khác, mà sự lưu truyền ấy không thể chỉ đơn thuần dựa vào sự truyền thụ giữa thầy và trò hay sự tiếp nối truyền thống cha ông để lại, mà nó còn được truyền thụ sang thế hệ sau thông qua việc dịch thuật, chú thích các tác phẩm cổ sang ngôn ngữ hiện đại. Công việc mà Tiểu Ca đang làm chính là kiểu công việc như thế, nhưng nó khác với những việc làm theo nghĩa vụ được phân công ở chỗ, anh nhấn mạnh vào "cảm nhận", dùng ngôn ngữ hiện đại để biểu đạt với mong muốn có thể phổ cập được những câu chuyện ấy ra một cách rộng rãi.

Khi còn trẻ, Tiểu Ca đã từng làm Tổng biên tập của một nhà xuất bản, từng xuất bản rất nhiều cuốn sách hay. Khi đó, cậu đã có mong muốn trở thành nhà văn. Nhưng đáng tiếc, xã hội chúng ta khó nuôi nổi một nhà văn như vậy. Sau đó, cậu lại thi vào một Tòa soạn báo lớn, học tập và trưởng thành ở đó, tìm hiểu cuộc sống qua các cuộc phỏng vấn và tiếp xúc với mọi người. Cậu viết về mọi lĩnh vực: từ các nhân vật nổi tiếng đến truyền thông, y học, sức khỏe, đầu tư tài chính, cho đến quản lí kinh doanh. Sau nhiều năm được tôi luyện, Tiểu Ca dường như dần quay trở lại với con đường văn chương vốn là niềm yêu thích của cậu thời trẻ, cố gắng truyền cảm hứng vào các tác phẩm tâm huyết của mình.

Đến nay, cậu đã thật sự thực hiện được giấc mơ thời trẻ, bắt đầu "chuyên tâm cho các tác phẩm", tôi nghĩ rằng, văn chương đã thực sự bén duyên với Tăng Tiểu Ca. Những kinh nghiệm và trí tuệ tích lũy trong nhiều năm của cậu đã được chia sẻ với mọi người qua cuốn sách "Cuộc đời - vở kịch chỉ diễn một lần" tuyệt vời này. Tôi hoàn toàn tin tưởng rằng, sau cuốn sách này, sẽ còn nhiều cuốn sách đặc sắc nữa ra đời dưới ngòi bút của Tăng Tiểu Ca.

CUỐN SÁCH KHƠI DẬY NGUỒN CẢM HỨNG

- Tăng Mỹ Huệ [2]

"Cuộc đời – Vở kịch chỉ diễn một lần" tạo ấn tượng độc đáo ngay từ tên sách, là những chia sẻ, kinh nghiệm của tác giả trên hành trình cuộc đời. Cuộc sống không phải là một vở kịch để có thể diễn đi diễn lại, cho dù bạn đảm nhận vai diễn nào đi nữa thì cơ hội cũng chỉ có duy nhất một lần. Chỉ khi đến cuối cuộc hành trình, bạn mới biết, mình đã sống có ích hay lãng phí, đã hài lòng hay còn nuối tiếc, và dù có thế nào thì bạn cũng chẳng thể nào quay trở lại quá khứ đã qua. Tiểu thuyết gia người Pháp Romain Rolland nói rằng "Chuyến tàu cuộc đời không bán vé trở về. Một khi đã hành động sẽ không thể làm lại được". Đó thực sự đúng với cuộc đời mỗi người.

"Cuộc đời – Vở kịch chỉ diễn một lần" nhấn mạnh tinh thần "luôn sống cho hiện tại", tức là để bản thân cảm nhận được chính mình trong từng phút, từng giây, từng khoảnh khắc của cuộc sống. Để có một tương lai không muộn phiền, không tiếc nuối, hãy sống hết mình ở hiện tại, ở thời điểm đang diễn ra.

Với cuốn sách này, thời gian là một món quà vô giá không gì thay thế được, hiểu được sự quí giá đó mới có thể nhận thức được những điều có ý nghĩa trong hiện tại. Đời người rất ngắn ngủi, để không phải hối hận thì phải cố gắng làm tốt mọi công việc ở hiện tại. Nếu có thể coi mỗi ngày đang sống là ngày cuối cùng của cuộc đời thì chúng ta sẽ biết trân trọng nó hơn. Chỉ đến khi cuộc sống sắp sửa mất đi, mọi người mới chợt nhận thức được giá trị của nó, hiểu được bản thân nên làm những gì và không nên làm những gì. Đó là giá trị nhân văn của cuốn sách.

Trong cuốn sách này, Tăng Tiểu Ca đã xử lí các vấn đề bằng phương pháp thông minh nhất, đó là thông qua các câu chuyện để thể hiện ý nghĩa, tư tưởng muốn truyền tải. Trong cuộc đời dạy học của tôi luôn có những trải nghiệm như vậy. Phần lớn học sinh rất thích nghe kể chuyện; các em nhỏ thì thích nghe những câu chuyện dân gian, truyện thần thoại, các em lớn hơn một chút lại hiểu được ý nghĩa của các câu chuyện ngụ ngôn, các em tuổi mới lớn lại dễ dàng bị dẫn dắt và tác động bởi câu chuyện về các nhân vật nổi tiếng... Bằng những câu chuyện thú vị, câu danh ngôn đầy triết lí hay một sự ví von đẹp đẽ, cuốn sách có sức lay động lòng người hơn cả những thuyết giáo nghiêm khắc.

Nếu một người được làm những việc mà anh ta yêu thích và đam mê thì cơ hội thành công là rất lớn. Tăng Tiểu Ca là người thích đọc sách, thích suy nghĩ, tư duy, khi được nghe một câu chuyện thú vị hay một chuyện cười, cậu luôn tỏ ra hứng thú hơn những người khác. Bản thân Tăng Tiểu Ca cũng thường có những sáng tạo bất ngờ. Chẳng hạn, sáng tạo hài lòng nhất của cậu thời trung học là nghĩ ra cách đơn giản nhất để chứng minh định lí Pythagore; còn tác phẩm khiến cậu thấy hài lòng nhất là một câu chuyện cười về chính trị được cậu sáng tác hồi đang học Đại học, mười mấy năm trước tôi đã từng nghe cậu kể:

Sau khi Tưởng Giới Thạch qua đời, trên thiên đường, ông đã gặp lại Tôn Trung Sơn. Ngài Tôn Trung Sơn với những ước vọng còn ấp ủ rất vui mừng được gặp lại người kế tục mình lãnh đạo Trung Hoa dân quốc, liền hỏi Tưởng Giới Thạch:

"Sau khi ta đi, Trung Hoa Dân Quốc có thực hiện hiến pháp hay không?" Tưởng Giới Thạch lập tức trả lời: "Có chứ! Có chứ!"

Tôn Trung Sơn lại hỏi: "Vậy thì, Tổng thống đầu tiên là ai?"

Tưởng Giới Thạch trả lời: "Là tôi"

Tôn Trung Sơn: "Ồ, thế Tổng thống thứ hai là ai?"

Tưởng Giới Thạch thấy ngại ngùng khi trả lời về chính mình, nhưng không tiện nói dối, thế nên đã trả lời rằng: "Vu Hữu Nhiệm (Dư hựu nhiệm)"

Tôn Trung Sơn: "Không tồi, thư pháp gia làm Tổng thống, Văn học trị quốc, vậy Tổng thống thứ ba là ai?"

Tưởng Giới Thạch rất nhanh chóng trả lời: "Ngô Tam Liên (Ngô tam liên)"

Tôn Trung Sơn: "Ừ, có người trong giới dư luận làm Tổng thống, cũng rất tốt. Vậy tiếp theo sẽ là ai?"

Tưởng Giới Thạch: "Triệu Nguyên Nhậm (Chiếu nguyên nhậm)"

Tôn Trung Sơn: "Rất tốt, nhà ngôn ngữ học làm Tổng thống, Tổng thống thứ năm là ai?"

Tưởng Giới Thạch: "Là…Triệu Lộc Liên (Chiếu liệt liên)"

Tôn Trung Sơn vui vẻ nói: "Quá tốt, đến nhà giáo dục cũng trở thành Tổng thống, vậy thì đất nước ngày càng tiến bộ rồi. Thế ông có biết sau khi ông ra đi, ai sẽ làm Tổng thống đời thứ sáu?"

"Có biết…Có biết", Tưởng Giới Thạch hơi luống cuống, ông ta nghĩ một lát rồi bỗng vội trả lời: "Ngũ Tử Tư (Ngô tử tục)!"

Tác giả của câu chuyện cười này chính là Tăng Tiểu Ca, hơn nữa, đây còn là thú vui của cậu từ hồi học sinh. Dưới thời Tưởng Kinh Quốc, chính trị vẫn rất nhạy cảm, người dân thường không được tự do ngôn luận, họ chỉ lén lút truyền tai nhau những điều họ nghĩ. Nghe nói, Tiểu Ca đã kể câu chuyện cho một người bạn ở Khoa Sinh học trường Đại học Đông Hải (Bây giờ đã là Tiến sĩ, làm việc trong Viện Nghiên cứu Trung Ương), sau đó, câu chuyện được truyền đến Đài Trung, rồi lại truyền về Đài Bắc. Ngày nay, câu chuyện này cũng đã lưu truyền cả trên mạng, có người còn viết tiếp chuyện, nội dung đã đến tận Tổng thống thứ mười Trần Thủy Biển rồi. Nhưng đặc sắc nhất vẫn là Tổng thống thứ sáu, bởi vì

kết cấu, chủ đề câu chuyện đã rất hoàn chỉnh; thêm nữa thì có vẻ như vẽ rắn thêm chân, chủ đề cũng không còn chặt chẽ.

Sự sáng tạo hài lòng nhất của Tăng Tiểu Ca ở câu chuyện cười này ở "Ngũ Tử Tư". Cậu chia sẻ rằng, đã ngẫu nhiên có được ý tưởng cho câu chuyện cười này trong một lần đi xe bus.

Trong sáng tác, người nghệ sĩ cần có sự cảm nhận tinh tế, khi đã có sự cảm nhận độc đáo của riêng mình, nhà văn mới có thể thể hiện cái thần của tác phẩm qua ngòi bút. Cảm nhận cũng là kết quả của sự rèn luyện và khéo léo quan sát trong suốt quãng thời gian dài.

Những câu chuyện trong cuốn sách này đều rất độc đáo, câu chuyện nào cũng đầy ắp sự kết tinh của trí tuệ và sự thông minh, tôi tin rằng, đây là một cuốn sách hay rất có ích cho những ai muốn khơi dậy tiềm năng cảm nhận và tài đánh giá của mình.

CUỘC ĐỜI CHỈ CÓ MỘT LẦN

- Tác giả Tăng Tiểu Ca

Trong một lần đến phòng tập thể hình, tôi gặp một nhân vật mới nổi trong ngành điện tử, vội vã nói chuyện vài câu, anh rất tán thành ý định viết sách của tôi. Anh ta nói rằng, rất nhiều doanh nghiệp trong nước đã đầu tư vào các hoạt động quản lí tri thức để duy trì sự cạnh tranh, mà kiến thức thường bắt đầu từ những câu chuyện vì nó giúp người nghe dễ dàng nắm bắt được tư tưởng truyền tải, từ đó, dẫn đến hành động.

Anh cho rằng, sự cạnh tranh trong môi trường doanh nghiệp ngày nay rất khốc liệt, thời gian thì có hạn, các lí luận nghiêm túc đã không còn tạo được sự hứng thú. Nếu phải duy trì phương pháp học tập kiểu "Chế độ thầy trò" hoặc "Anh em cùng trường" sẽ là việc rất khó. Còn nếu biết cách thông qua việc kể chuyện một cách khéo léo để có thể khiến cho người nghe cảm nhận rằng có mình trong đó, rút ngắn một cách hiệu quả thời gian học tập, thì đó chính là nghệ thuật quản lí tri thức một cách hiệu quả nhất. Đôi khi, anh ta muốn tìm vài câu chuyện nhỏ có ý nghĩa để giải thích về một số hiện tượng, nhưng cuối cùng vẫn không nghĩ ra được kịp thời, những lúc đó, anh chỉ hi vọng nhớ được những câu chuyện khích lệ ý chí, giàu triết lí để tăng thêm sự hấp dẫn cho bản thân.

Thực ra, mỗi người trong chúng ta đều đã có kinh nghiệm diễn thuyết, ví dụ như: khi đọc báo cáo trong các buổi họp, tọa đàm, tự giới thiệu, trò chuyện với bạn bè, thậm chí tham gia các câu lạc bộ đọc sách… đều có cơ hội biểu đạt ý kiến của mình, và có lẽ hầu hết mọi người đều có thể "nói một cách rõ ràng, đầy đủ", nhưng để nói được một cách sinh động, có sáng tạo thì bạn phải chuẩn bị kĩ càng nội dung trước, nếu không chuẩn bị những câu chuyện nhỏ có sẵn, thì câu chuyện dễ bị rời rạc, không tạo được sự đặc sắc.

Mười mấy năm trước, tác giả đã bắt đầu sưu tập những câu chuyện cười, truyện thần thoại, ngụ ngôn hay chuyện về những người nổi tiếng thành công hoặc thất bại, sau đó, tác giả mới viết chuyện cười, khi đăng trên "Phụ san Trung ương" đã được các độc giả thích thú truyền tải. Đối với tôi, đó quả thật là sự khích lệ rất lớn!

Sở thích viết những câu chuyện hoặc chuyện cười là do từ nhỏ tôi đã thích hài kịch, đặc biệt là thích phim ảnh. Những năm còn đi học, có một số bạn sưu tập vỏ bao diêm, dao dọc giấy, rượu mẫu…, còn thứ mà tôi sưu tập lại là "Cốt truyện của phim".

Nhưng với phim ảnh, tôi chỉ chủ yếu mê những tình tiết, câu chuyện của phim. Tôi thích ngắm những diễn viên nổi tiếng trên thế giới, và cũng thích những câu chuyện trong tiểu thuyết, chứ không có hứng thú với thể loại phim tâm lí hay phim về động vật. Đối với các câu chuyện trong kịch bản phim, tôi luôn có một tình yêu kì lạ.

Khi mới rời quân ngũ, công việc đầu tiên của tôi là viết kịch bản phim, đó cũng là lí do khiến tôi thích xem phim hơn. Có một dạo, tôi thực sự là một "Đứa trẻ nghiện tivi", cả ngày tôi ngồi trước máy thu hình, không bỏ qua bất kì chương trình đặc sắc nào. Như chương

trình "Khúc hoang tưởng của nhân vật nhỏ" của Đào Đại Vĩ, "Chuỗi bong bóng" của Vương Vĩ Trung đều là những chương trình tôi yêu thích trong giai đoạn đó; xem được những vở kịch ngắn thú vị, thậm chí tôi còn ghi chép lại. Bình thường, tôi rất ít viết nhật kí, nhưng khi có cảm hứng, tôi lập tức ghi chép lại. Dần dần, tôi viết ghi chú nhiều hơn cả nhật kí!

Trong mấy năm gần đây, khi tôi viết mấy cuốn chuyện cười cho vui thì bỗng phát hiện ra là mình không tìm được những câu chuyện cười mới nữa. Xem đến các tiết mục hài trên tivi cũng như vậy, diễn viên chỉ nói vài câu là tôi đã đoán được người ta chuẩn bị nói câu nào buồn cười mất rồi. Nhiều lần như vậy, chẳng lần nào đoán sai...

Bacon - Nhà triết học Anh từng nói: "Chúng ta không nên giống như những con kiến, chỉ biết thu thập thức ăn; cũng không được giống con nhện, chỉ nhả tơ từ trong bụng của mình; mà phải giống như những con ong, sau khi thu thập về còn phải tiếp tục hoàn thiện, như vậy mới có thể ủ được thứ mật ong với mùi vị thơm ngon".

Những câu nói đó đã thấm sâu trong lòng tôi. Con kiến chứng minh sự cần cù của mình bằng đồ ăn trong kho; con nhện lại đưa ra sự trải nghiệm và tâm đắc của cá nhân, nên chỉ có thể nhả ra những sợi tơ tìm kiếm tri thức mỏng manh; còn phương thức tốt nhất lại giống như một con ong, thu thập nguyên liệu từ những đóa hoa trong vườn và đồng ruộng, hoàn thiện những nguyên liệu đó bằng sức mạnh "Tái sáng tạo" để ủ được thứ mật ong thơm ngon hơn, thuần khiết hơn những đóa hoa tươi.

Sau khi từ bỏ công việc ở tòa soạn báo bận rộn, tôi bắt đầu sắp xếp lại mấy chục chiếc thùng đầy những mẩu giấy nhắc nhở và ghi chép. Từ đầu năm nay, tôi giống như con ong hút mật làm công việc chọn lọc, đãi cát tìm vàng, loại bỏ những câu chuyện nhạt nhẽo, có nội dung chung chung, chỉ chọn giữ lại những gì đặc sắc nhất.

Tôi nghĩ rằng "Cuộc đời là vở kịch chỉ diễn ra một lần", những câu chuyện được viết trong cuốn sách này phần lớn là những câu chuyện tôi thấy thích, chúng liên quan lẫn nhau, giữa chúng có sự logic nhất định, chứ không chỉ là sự tích lũy tư liệu. Tôi mong rằng, chúng có thể dễ dàng với độc giả khi chuyển tiếp sang phần sau. Khi bạn giảng bài cho học sinh, chuyện trò với bạn bè, khích lệ bản thân, hay an ủi người khác thì những câu chuyện này đều có ý nghĩa nhất định với bạn. Bạn sẽ đọc được rất nhiều câu chuyện với những suy nghĩ tích cực, những câu chuyện đã từng làm tôi cảm động, còn tôi cũng rất sẵn lòng chia sẻ với các bạn.

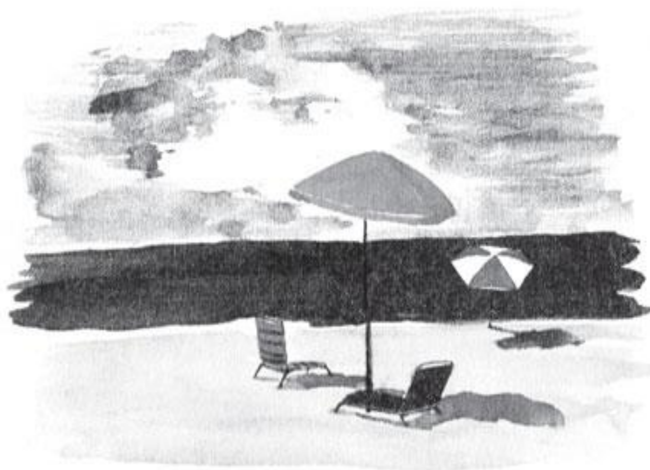
Cuộc sống của con người được ví như một vở kịch, kịch có thể có buổi diễn tập, còn đời người thì không thể lặp lại lần thứ hai.

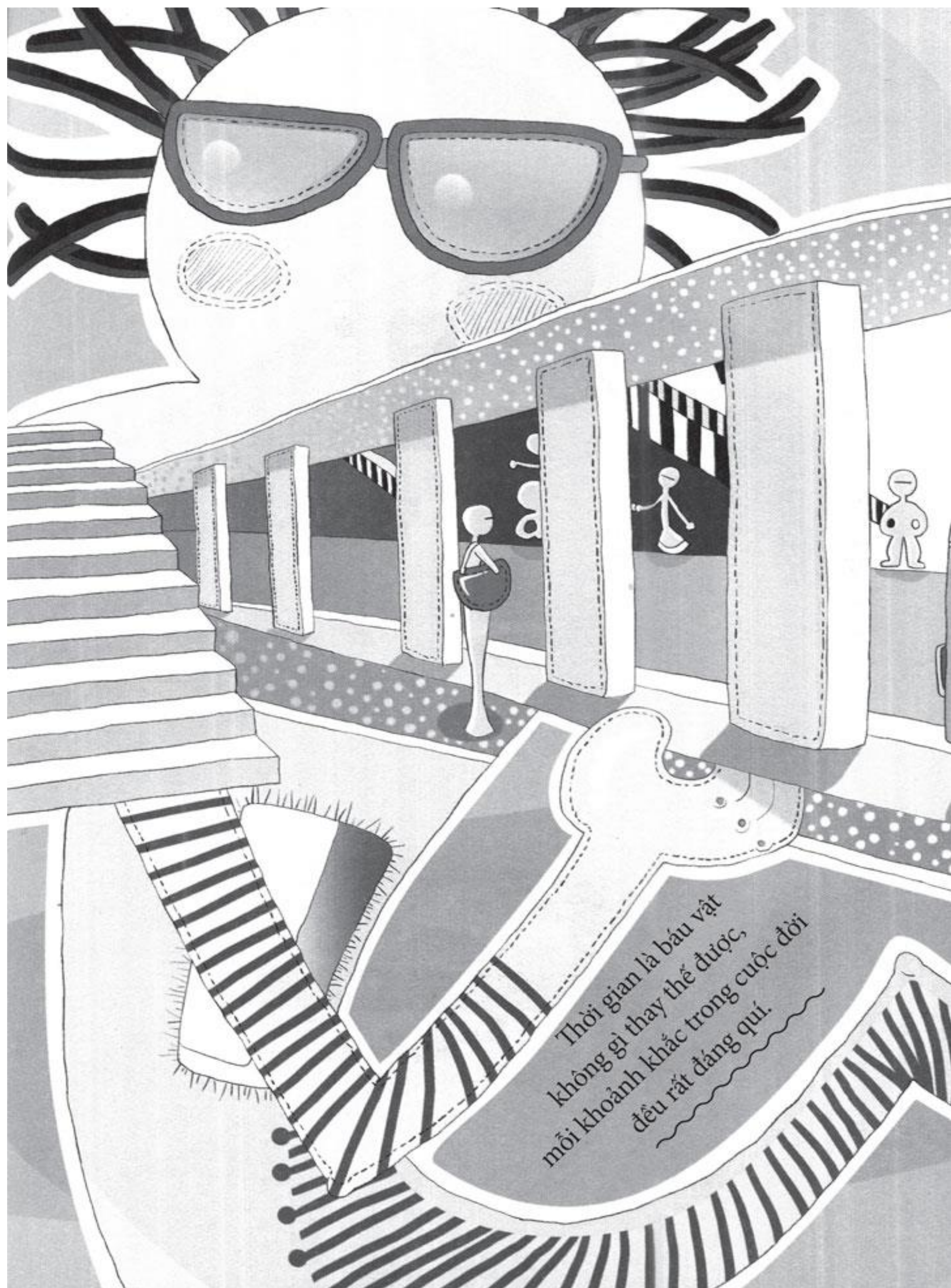
Tận dụng những phút giây của hiện tại, trân trọng những người bạn xung quanh, làm tốt những công việc của mình thì chúng ta sẽ không phải hối tiếc mà sẽ luôn được hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc. Chúc các bạn thành công!

CHƯƠNG 1

LUÔN SỐNG CHO HIỆN TẠI

Thời gian là báu vật
không gì thay thế được,
mỗi khoảnh khắc trong cuộc đời
đều rất đáng quí.

HÃY NHÌN XUỐNG VÀ NẮM GIỮ HẠNH PHÚC!

Ngoài tình yêu bằng lí trí, không có tình yêu nào là mãi mãi.

...........Spinoza (Anh)

Điều đáng quí nhất, đáng coi trọng nhất trên thế gian này không phải là những thứ “không có được” và “vừa mất đi”, mà là những điều hiện tại, đang ở bên chúng ta. Cuộc đời ngắn ngủi như vậy, sao phải bị ám ảnh bởi những thứ không thuộc về mình?

Đừng nuối tiếc những điều trong quá khứ, hãy luôn nỗ lực sống cho hiện tại và tương lai! Buông bỏ khúc mắc, khi bạn bình thản quay đầu nhìn lại, hóa ra nơi đó vẫn đèn hoa rực rỡ.

Ngày xưa có ngôi chùa Viên Âm, hàng ngày có vô số người đến thắp hương lễ Phật, khói hương nghi ngút. Trên thanh xà ngang trước chùa có một con nhện chăng tơ, ngày ngày ngửi khói hương mà đã được hơn một nghìn năm tu luyện, con nhện dần dần có được Phật tính.

Bỗng một hôm, Phật tổ ghé qua chùa Viên Âm, thấy nơi đây khói hương quấn quít nên Người rất vui. Khi rời khỏi chùa, Phật tổ vô tình ngẩng đầu lên và nhìn thấy con nhện trên thanh xà ngang. Phật tổ dừng lại và nói: “Ta và con gặp nhau coi như có duyên. Thấy con đã tu luyện hơn một nghìn năm, vậy ta hỏi con một câu, con thấy thế nào?”

Con nhện gặp được Phật tổ, tất nhiên là rất vui mừng liền vội vàng nhận lời.

Phật tổ hỏi: “Trên thế gian, điều gì là đáng quí nhất?”

Con nhện nghĩ một lát rồi trả lời: “Trên thế gian, điều đáng quí nhất là những gì không có được và vừa mất đi”.

Phật tổ gật đầu rồi quay đi.

Cứ như vậy, một nghìn năm nữa trôi qua, con nhện vẫn tu luyện trên thanh xà ngang của chùa Quan Âm, nhưng Phật tính đã tăng lên rất nhiều.

Một hôm, Phật tổ lại đến trước ngôi chùa Quan Âm và nói với con nhện: "Con vẫn khỏe chứ? Một nghìn năm trước, ta từng hỏi con một câu hỏi, con đã có thêm hiểu biết gì sâu sắc hơn không?"

Con nhện trả lời: "Con vẫn thấy điều đáng quí nhất trên thế gian là những thứ không có được và những thứ vừa mất đi".

Phật tổ lại nói: "Con hãy nghĩ kỹ đi, ta sẽ còn đến tìm con".

Lại một nghìn năm nữa qua đi, một hôm, có cơn gió lớn thổi đến, gió thổi một giọt sương vương trên lưới nhện.

Con nhện nhìn thấy giọt sương long lanh, tinh khiết thì rất thích thú.

Thế là mấy ngày sau đó, chỉ cần nhìn thấy giọt sương, con nhện liền thấy rất vui, thậm chí, nó còn cảm thấy đó là ngày vui vẻ nhất trong suốt ba nghìn năm qua.

Đột nhiên, một cơn gió lớn nổi lên cuốn bay giọt sương đi.

Con nhện bỗng chốc cảm thấy như mất đi thứ gì đó, nó cảm thấy vô cùng cô quạnh và buồn bã.

Lúc đó, Phật tổ lại tới và hỏi con nhện: "Một nghìn năm vừa qua, chắc con cũng đã từng nghĩ về câu hỏi đó: Trên thế gian, điều gì là đáng quí nhất?"

Con nhện nhớ tới giọt sương, nhưng nó vẫn trả lời Phật tổ rằng: "Điều đáng quí nhất trên thế gian, chắc chắn là những thứ không có được và thứ vừa mất đi. Lần này, con càng cảm nhận sâu sắc hơn về đạo lí đó".

Phật tổ nói tiếp: "Được, nếu con đã nghĩ như vậy, thì con hãy đến với nhân gian một chuyến đi".

Thế là nhện được đầu thai vào gia đình của một viên quan, trở thành thiên kim tiểu thư của một gia đình giàu có. Cha mẹ đặt tên cho cô là Châu Nhi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Châu Nhi đã mười sáu tuổi, trở thành một thiếu nữ xinh đẹp, yêu kiều.

Một hôm, Hoàng đế quyết định mở tiệc ăn mừng tân khoa trạng nguyện Cam Lộc ở hậu hoa viên. Rất nhiều thiếu nữ đến tuổi cập kê, trong số đó, có cả Châu Nhi và công chúa Trường Phong - con của Hoàng đế cùng tham dự bữa tiệc.

Trong buổi tiệc, tân trạng nguyên đã biểu diễn thiên tài thơ ca, võ nghệ, các thiếu nữ trong buổi tiệc đó đều bị phong thái nho nhã của trạng nguyên làm cho xiêu lòng.

Nhưng Châu Nhi đã có tính toán từ trước, cô không hề lo lắng hoặc ghen tị với họ, bởi vì cô cho rằng, đây là mối nhân duyên mà Phật tổ ban cho cô. Cuối cùng, chắc chắn cô sẽ có được vị trạng nguyên.

Vài hôm sau, cũng thật ngẫu nhiên, khi Châu Nhi cùng mẫu thân lên chùa thắp hương lễ Phật, cũng đúng lúc trạng nguyên Cam Lộc vừa cùng mẫu thân tới đó.

Sau khi thắp hương lễ Phật, hai vị mẫu thân của họ còn gặp nhau trò chuyện.

Châu Nhi và Cam Lộc cũng ra phía hành lang chuyện trò. Châu Nhi rất vui, cuối cũng đã có thể nói chuyện được với người mà mình thích. Nhưng thái độ của Cam Lộc đối với Châu Nhi lại rất hững hờ.

Châu Nhi bèn nói với Cam Lộc: “Chẳng nhẽ chàng đã quên rằng, mười sáu năm trước, chúng ta đã gặp nhau trên chiếc mạng nhện ở chùa Quan Âm rồi sao?”

Cam Lộc trả lời rất ngạc nhiên: “Châu Nhi cô nương, cô rất xinh đẹp, rất được mọi người quí mến, nhưng có lẽ trí tưởng tượng của cô đã quá phong phú chăng?” nói xong Cam Lộc liền cùng mẫu thân rời chùa.

Châu Nhi về nhà, trong lòng rất buồn: Phật tổ đã sắp xếp mối nhân duyên này, tại sao lại không để chàng nhớ được chuyện đó chứ? Cam Lộc sao lại không có chút tình cảm nào với ta chứ?

Mấy hôm sau, Hoàng đế ra chiếu, lệnh cho tân trạng nguyên Cam Lộc kết hôn cùng công chúa Trường Phong, Châu Nhi kết hôn cùng thái tử Chi.

Đối với Châu Nhi, tin này giống như sét đánh ngang tai. Cô nghĩ mãi vẫn không hiểu nổi, tại sao Phật tổ lại cư xử với mình như vậy!

Mấy hôm liền, cô không ăn không uống, đắm chìm trong suy nghĩ đến suy kiệt cả thân mình, nguy kịch đến tính mạng. Thái tử Chi biết được vội vàng tới thăm, phủ phục bên giường mà nói với Châu Nhi đang trong cơn hấp hối: “Trong số các cô gái ở hậu hoa viên hôm đó, ta vừa gặp đã rất nặng tình với nàng, là ta đã khẩn cầu phụ Hoàng, Người mới đồng ý chuyện hôn sự của chúng ta. Chẳng may nàng có mệnh hệ gì thì ta cũng không thiết sống nữa!” Nói xong chàng liền rút thanh kiếm báu định tự sát.

Đúng lúc đó thì Phật tổ đến, Ngài nói với Châu Nhi đang hấp hối rằng: “Châu Nhi, chắc con vẫn nhớ giọt sương (Cam Lộc) là do ai đưa tới chứ? Là gió (công chúa Trường Phong) đưa tới. Đương nhiên, cuối cùng cũng sẽ là gió đưa giọt sương đi. Cam Lộc thuộc về công chúa Trường Phong, đối với con, cậu ta chỉ là một phần của cuộc sống, một người khách qua đường mà thôi. Còn thái tử Chi vốn là một cái cây nhỏ trước cổng chùa Quan Âm, cậu ấy đã

ngắm con suốt ba nghìn năm, tôn trọng con suốt ba nghìn năm, nhưng con không hề cúi đầu để mắt đến cậu ấy. Châu Nhi, ta hỏi lại con, trên thế gian, điều gì là đáng quí nhất?"

Châu Nhi đã hiểu rõ câu chuyện, cô hiểu ra được rất nhiều điều, cô trả lời Phật tổ: "Điều đáng quí nhất trên thế gian không phải là thứ không có được và thứ vừa mất đi, mà là những thứ chúng ta đang có trong hiện tại, chúng ta phải biết trân trọng hạnh phúc đó".

Cô vừa nói xong thì Phật tổ liền rời đi. Linh hồn của Châu Nhi đã được phục hồi. Cô khẽ mở mắt, nhìn thấy thái tử Chi đang muốn tự sát, cô liền đỡ lấy thanh bảo kiếm từ tay chàng, họ ôm nhau thắm thiết...

Cảm nhận:

Đây là câu chuyện ngụ ngôn rất cảm động, cũng là một trong những câu chuyện mà tôi thích nhất. Niềm vui lớn nhất của con người không phải là ở mục đích ta đạt được mà là ở quá trình theo đuổi mục đích đó. Những gì không thuộc về bạn, thì cuối cùng dù mong muốn đến đâu cũng không có được.

Ngạn ngữ của Mỹ nói rằng: "Một vạn số 0 không bằng một số 1". Điều đó có nghĩa là, thứ gì đáng trân trọng, phải giữ gìn thì nhất định phải dùng lí trí để quyết định, giữ gìn cho bằng được. Những thứ không có được và vừa mất đi là thứ đáng theo đuổi nhất, vì vậy, trước khi để những thứ chúng ta đang có biến thành thứ không có được và vừa mất đi, thì chúng ta phải biết trân trọng hơn những gì mình đang có. Nhà thơ Black cũng từng nói: "Mỗi hạt cát là một thế giới, mỗi đóa hoa là một thiên đường, những gì có được là vô hạn, khoảnh khắc đó là sự vĩnh hằng".

TUỔI TRẺ SẼ KHÔNG QUAY TRỞ LẠI, CUỘC SỐNG CHỈ DIỄN RA MỘT LẦN

Đời người vốn ngắn ngủi, nhưng nếu ta sống mà không làm điều gì tốt hơn ở cuộc sống ngắn ngủi này thì ta sẽ cảm thấy nó dài vô hạn.

...........Shakespeare (Anh)

Bước đi của thời gian không có âm thanh

Mỗi người đều có cách đi của riêng mình

Mà trên đời này không có gì dài hơn thời gian, bởi nó luôn luôn vô cùng vô tận;

Trên đời này cũng không có gì ngắn ngủi hơn thời gian, bởi mọi kế hoạch của chúng ta đều không kịp hoàn thành.

Vào thời Đông Tấn, có một nhà thơ nổi tiếng tên là Đào Uyên Minh, ông là cháu trai của danh tướng Đào Khản. Đào Uyên Minh có tính cách cao thượng, thông minh uyên bác, phẩm cách và học thức của ông đều được người dân thời đó kính trọng.

Một lần, có một chàng thanh niên đến tìm ông, cầu xin ông dạy cho anh ta làm thế nào để trở thành một học giả lớn có kiến thức uyên bác, thấu hiểu mọi điều trong cuộc sống.

Đào Uyên Minh cười và nói với anh ta rằng: “Hãy đi theo ta!”

Ông dẫn chàng thanh niên đến bên bờ ruộng phía ngoài căn nhà và bảo: “Anh hãy ngồi xuống đây và ngắm những cây mạ này, hãy nhìn thẳng, ánh mắt không được rời khỏi đó nhé!”

Chàng thanh niên lập tức kính cẩn làm theo lời dặn của ông, ngắm kĩ những cây mạ, trong lúc đó, Đào Uyên Minh đã rời khỏi thửa ruộng.

Một lúc lâu sau, Đào Uyên Minh mới quay lại, ông liền hỏi người thanh niên: “Từ nãy đến giờ, anh vẫn ngắm những cây mạ này, anh nói xem, chúng có gì thay đổi không?”

Chàng thanh niên trả lời: “Không có, không có gì thay đổi ạ!”

Đào Uyên Minh lại nói: “Đúng vậy, anh không cảm thấy có sự thay đổi gì, đúng không? Nhưng thực ra, từng giây từng phút chúng vẫn đang lớn lên! Một thời gian nữa, chúng sẽ kết thành rất nhiều hạt thóc. Học vấn cũng như vậy, sự cố gắng trong hôm nay, ngày mai, ngày kia; một ngày, hai ngày, ba ngày; một tháng, hai tháng, ba tháng... thoạt nhìn sẽ không thấy được sự thay đổi nào, nhưng chỉ cần cố gắng tích lũy qua thời gian, kiến thức của chúng ta sẽ được nâng cao lên, và sẽ có được thành quả nhất định”.

Đọc sách không được vội vàng. Điều Đào Uyên Minh nhấn mạnh chính là sự nỗ lực âm thầm. Có sự nỗ lực, tự nhiên nước sẽ chảy thành sông. Bước đi của thời gian không có âm thanh, học vấn cũng như vậy, mọi thứ vẫn âm thầm thay đổi bên trong, chỉ bởi chúng ta không nhìn thấy rõ. Kiến thức cứ từng chút một, dần ngấm sâu vào trí tuệ của bạn, nâng cao sự nhạy bén, linh hoạt trong cách ứng xử, thay đổi khí chất của bạn. Chỉ cần nỗ lực thực hiện, chắc chắn bạn sẽ gặt hái được kết quả tốt.

***

Khởi nguồn dài nhất của thế giới loài người là thời gian, bởi vì nó không có kết thúc. Khởi nguồn ngắn nhất cũng chính là thời gian, bởi vì mọi kế hoạch của chúng ta đều không kịp hoàn thành.

Trên đời này không có gì dài hơn thời gian, bởi vì nó luôn luôn vô cùng vô tận; và cũng không có gì ngắn ngủi thời gian, bởi vì mọi kế hoạch của chúng ta đều không kịp hoàn thành.

Nguyên Bộ trưởng quốc phòng Trung Quốc - Du Đại Duy đã từng nói: “Khi tôi còn trẻ, thấy có rất nhiều việc xem mà không hiểu, tôi còn sợ đầu óc mình có vấn đề, đến khi tuổi đã cao, tôi thấy có nhiều cuốn sách xem mà vẫn không hiểu, nhưng tôi lại sợ đầu óc của những tác giả đó lại có vấn đề”.

Như vậy, có thể thấy được diễn biến quá trình học tập của ông.

Tiêu Bá Nạp nói: “Kiến thức phổ thông là bản năng, còn kiến thức phong phú mới là thiên tài”. Nhưng kiến thức phong phú là sự tăng tiến, dần dần mới thấy được sự diễn biến trong đó, nếu muốn làm nhanh chóng thì khó có thể thành công.

***

Xưa, vị Quốc vương nọ có một cô con gái rất đáng yêu.

Vị Quốc vương này rất chiều chuộng cô con gái bé nhỏ, chỉ có điều khi cô bé mới chỉ đang tập nói và tập đi, thì ông đã khao khát con gái ông có thể ngay lập tức biến thành một thiếu nữ xinh đẹp và quyền quí. Quốc vương bèn bảo với ngự y rằng: “Ngươi có thể tìm cho ta một liều thuốc khiến cho con gái ta uống vào là lớn lên ngay được không?”

Ngự y đáp: "Dạ được ạ, thần có thể tìm cho Ngài một liều thuốc, để sau khi công chúa uống thuốc có thể lập tức lớn lên. Nhưng hiện nay trong tay thần không có loại thuốc này, phải đi tìm mới được. Trong khi thần đi tìm loại thần dược này, xin Quốc vương tạm thời không đi gặp công chúa. Đợi sau khi thần tìm được thần dược cho công chúa uống, thì sẽ đưa công chúa đến gặp Quốc vương, có được không ạ?"

Quốc vương nghe thấy quả thật có loại thần dược đó liền vui vẻ đồng ý với yêu cầu của ngự y – trong một quãng thời gian ngắn sẽ không đi thăm công chúa.

Thế là ngự y liền từ biệt Quốc vương đi đến một nơi thật xa để tìm thần dược.

Sau mười năm, ngự y tìm được thuốc trở về, sau khi cho công chúa uống thuốc liền đưa cô đi gặp Quốc vương.

Lúc này, Quốc vương thấy công chúa đã lớn lên và xinh đẹp thì rất mừng rỡ nói rằng: "Quả là lương y bậc nhất! Chỉ cần cho con gái ta uống một liều thuốc là đã có thể giúp nó lớn nhanh trong nháy mắt, bây giờ đã trở nên kiều diễm như thế này!" Ngài liền ra lệnh ban thưởng rất nhiều tiền bạc cho ngự y.

Thật ra, liệu có loại thần dược "lớn nhanh" thật không? Không hề có - Quốc vương ngu muội không có kiến thức nên mới không biết được rằng, công chúa lớn lên hoàn toàn liên quan đến thời gian, chứ đâu phải do công dụng của thuốc.

Sự trưởng thành của trẻ con vốn rất nhanh, sự thay đổi cũng rất rõ ràng. Chỉ cần vài năm không gặp đã làm cho chúng ta cảm thấy ngỡ ngàng.

Con người có tình cảm, do vậy, con người biết cảm thông và chia sẻ; thời gian lại vô tình, hờ hững chảy trôi, mặc kệ sự níu kéo của con người. Thời gian làm cho người già nhanh chóng già đi, và cũng làm cho trẻ nhỏ nhanh chóng trưởng thành. Những điều đó cứ âm thầm thay đổi, nằm ngoài sự kiểm soát của con người. Đây mới chính là bản chất của "thần dược".

Bạn có biết một đời người dài bao lâu không?

Một đời người, cho dù dài ngắn thế nào, điều quan trọng thực sự chỉ có ba ngày: hôm qua, hôm nay và ngày mai.

Ba ngày và một đời người, có thể so sánh hay không? Ba ngày là hình ảnh thu nhỏ của một đời người, một đời người là sự kéo dài của ba ngày.

Một đời người rốt cuộc kéo dài bao lâu, điều này còn phải xem tuổi thọ của anh ta. Có người có thể sống tới 106 tuổi như Tưởng phu nhân Tống Mỹ Linh, có người lại chỉ sống được đến 36 tuổi như các nhà thơ Từ Chí Ma, Shelley, Byron.

Nhưng một đời người, dù tuổi thọ có dài ngắn thế nào, cũng đều không nằm ngoài ba ngày: hôm qua, hôm nay và ngày mai.

Tuổi trẻ qua đi nhanh vô cùng, nếu chúng ta không biết nắm giữ. Từ hôm qua đến hôm nay, từ hôm nay đến ngày mai, tất cả chỉ trong nháy mắt mà thôi.

Hãy xem cuộc đối thoại giữa tuổi thanh xuân và đóa hoa:

Tuổi thanh xuân nói với đóa hoa: "Bạn đẹp quá, mọi người đều thích so sánh tôi với bạn, họ nói rằng có tôi thì sẽ có hạnh phúc!"

Đóa hoa mỉm cười đáp: "Đúng thế, mọi người thường nói tôi rất tươi đẹp và rực rỡ, chỉ cần nói giống tôi, tức là đại diện cho cái đẹp. Mọi người nói cậu giống như tôi nhưng lại không giống tôi chút nào!"

Tuổi thanh xuân buồn rầu hỏi lại: "Sao lại thế được?"

Đóa hoa trả lời: "Rất đơn giản, cho dù năm nay tôi có tàn đi, thì sang năm tôi sẽ lại nở hoa; còn bạn khi đã qua đi rồi thì sẽ không bao giờ quay trở lại được nữa!"

Thiệu Ung đời Tống đã nói trong "Kích nhưỡng tập" rằng "Tuổi xuân không quay lại, đóa hoa không nở lại, con người không trở lại tuổi thơ, thời gian không quay trở lại", tuy còn phải chờ câu trả lời của khoa học, nhưng điều ông muốn nói không khác ý của câu "Hoa đẹp không nở thường xuyên, bạn hiền không gặp liên tục". Điều quan trọng hơn là "Con người không trở lại tuổi thơ, thời gian không quay trở lại"

Con người hiện đại nói rằng, "Đừng bỏ phí thời gian tuổi trẻ", "Tuổi xuân chỉ có một lần", ý nghĩa này quả nhiên luôn đúng từ xưa đến nay.

Cảm nhận:

Tuổi thanh xuân trôi đi không trở lại, thời gian qua đi cũng không quay trở về. Thời gian cứ trôi đi mãi, tuổi thanh xuân dù đẹp đến mấy cũng không thể có được lần thứ hai, cuộc đời không phải là vở kịch, nó chỉ diễn ra một lần duy nhất.

"Thời gian là tài sản quí giá nhất trong số tất cả các tài sản".

Chúng ta thường ca thán rằng, "Thời gian không buông tha con người", nhưng hàng ngày lại luôn dễ dãi với bản thân, và để thời gian trôi đi vô ích.

Người già thường nhớ về tuổi trẻ của mình, còn người trẻ lại thường quên rằng mình sẽ già đi. Nếu chúng ta không muốn mắc phải "chứng hay quên" như thế đối với thời gian, thì ngay từ lúc này, hãy biết trân trọng thời gian, cố gắng tích lũy thêm kinh nghiệm sống cho bản thân, học tập thêm nhiều tri thức mới, để bắt kịp với nhịp phát triển không ngừng của thế giới.

THỜI GIAN LÀ BÁU VẬT KHÔNG THỂ LẤY LẠI ĐƯỢC

Thứ quí giá nhất của con người không phải là cuộc sống mà là thời gian. Bởi vì cuộc sống được tạo thành bởi thời gian.

...........Lyubishchev (Nga)

Sự cố gắng có thể bù đắp những thiếu hụt bẩm sinh;

Thời gian có thể chữa lành vết thương trong tâm hồn;

Đối với một người có ý chí, thời gian là thứ quí báu nhất, giá trị nhất;

Phải tận dụng từng giây, từng phút để học hỏi thì mới có thể trở thành người có ích.

Ai trân trọng thời gian nhất?

Chắc hẳn, mọi người đều biết cuộc chạy thi của rùa và thỏ trong câu chuyện ngụ ngôn nổi tiếng " Thỏ và Rùa". Thỏ do vốn chạy rất nhanh, vì quá tự tin vào khả năng của mình nên không hề lo lắng cho cuộc thi, đã nằm ngủ một giấc bên đường. Rùa do biết mình vốn chậm chạp nên phải chạy liên tục không ngừng nghỉ, kết quả là rùa đã đạt tới đích và giành thắng lợi trong khi thỏ vẫn còn đang ngủ ngon lành.

Câu chuyện này ngụ ý rằng, sự cố gắng có thể bù đắp những thiếu hụt, yếu kém của bản thân. Trên thực tế, "không sợ chậm, chỉ sợ dừng lại" mới là hàm ý thực sự của câu chuyện ngụ ngôn này. Rất nhiều người đã thành công nhờ chăm chỉ phấn đấu, cũng có rất nhiều người vốn có thể có được những thành tựu cao, nhưng lại lãng phí thời gian vào những việc không có ý nghĩa, từ đó, làm chậm lại các bước dẫn đến thành công.

Trong ngày sinh nhật lần thứ 90 của Bernard Berenson – một nghệ sĩ lớn của Mỹ, rất đông khách đến chúc mừng ông, có một người bạn hỏi ông rằng: "Thứ quí giá nhất trong cuộc đời của Ngài là gì?"

Ông trả lời không chút đắn đo: “Thứ quí giá nhất của tôi là thời gian. Thậm chí, tôi còn muốn được giống như người ăn mày đứng ở góc phố, cầm chiếc mũ trên tay khẩn cầu người qua đường quyên góp cho tôi chút thời gian họ không dùng đến”.

Đối với chúng ta, thời gian là một kho báu rất đặc biệt, người nào cũng có nhưng không thể tặng và trao đổi cho nhau, cũng không thể tích lũy, thay thế và càng không thể lấy lại được.

***

Ông Lí và ông Triệu gần như đồng thời bước chân vào cổng bệnh viện.

Ông Lí bị thương ở cánh tay, còn ông Triệu lại bị thương trong tâm hồn.

Bác sĩ sau khi khám bệnh cho ông Lí liền kê cho ông một đơn thuốc. Ông Lí mang đơn đến hiệu thuốc mua rất nhiều loại thuốc.

Sau khi khám bệnh cho ông Triệu bác sĩ cũng kê cho ông một đơn thuốc. Nhưng ông Triệu không mua được loại thuốc như đơn đã kê. Ông phải nghĩ rất lâu mới hiểu được ý tứ trong đơn thuốc đó.

Vài tháng sau, ông Triệu và ông Lí gặp nhau trên đường. Ông Triệu thấy cánh tay của ông Lí đã phục hồi bình thường bèn hỏi thăm ông Lí đã dùng những thuốc gì. Ông Lí liền kể ra hàng loạt các loại thuốc ông đã dùng.

Ông Lí thấy tinh thần của ông Triệu cũng đã trở lại bình thường nên hỏi thăm xem ông Triệu đã dùng những thuốc gì.

Ông Triệu mỉm cười giơ hai ngón tay lên và nói: “Chỉ hai chữ thôi: thời gian”.

Thấy ông Lí tròn mắt lên nhìn mình ngạc nhiên, ông Triệu liền vội vàng giải thích: “Bác sĩ bảo với tôi rằng, chỉ có thời gian là phương thuốc tuyệt diệu nhất để chữa trị tổn thương trong tâm hồn! Quả nhiên không sai chút nào”.

Trong truyện ngụ ngôn của Aesop cũng có một câu chuyện có ý nghĩa tương tự:

Một con cáo đói khát thấy người chăn cừu bỏ lại trong hốc cây sồi một ít bánh mỳ và thịt, thế là nó liền chui vào và ăn hết đồ ăn.

Nhưng vì đã quá lâu không được ăn, nó đói quá nên đã ăn rất nhanh.

Sau khi ăn xong, nó mới nhận ra rằng, mình đã ăn quá no khiến bụng căng phồng lên, bụng căng đến nỗi nó không thể chui ra khỏi hốc cây được, vì vậy, nó đã khóc rống lên. Lúc đó, một con cáo khác đi ngang qua đó, nó nghe thấy tiếng khóc nên dừng lại hỏi xem đã xảy ra chuyện gì. Sau khi biết được nguyên nhân, con cáo liền khuyên nó: “Cứ ở trong hốc cây chờ đến khi cái bụng nhỏ lại như cũ thì sẽ dễ dàng ra khỏi đó”.

Câu chuyện này cũng nói lên rằng: Thời gian có thể giải quyết được các vấn đề khó khăn. Phương thuốc mà con cáo ăn quá no có thể trông chờ chính là "Thời gian".

***

Có một ông lão hơn bảy mươi tuổi đi khám bác sĩ, ông cho bác sĩ biết đường ruột của ông có vấn đề.

"Chuyện đại tiện hàng ngày của cụ vẫn bình thường chứ ạ?" bác sĩ hỏi.

Ông lão trả lời: "Vẫn rất bình thường, hàng ngày cứ đúng sáu giờ sáng là tôi đại tiện".

Bác sĩ lại hỏi: "Vậy thì tốt quá, cụ còn gặp vấn đề nào khác không?"

Ông lão đáp: "Vấn đề là: hàng ngày vào bảy giờ sáng tôi mới tỉnh giấc".

Khi sai lầm về thời điểm, cho dù có hành động đúng thì cũng vẫn không có hiệu quả. Đối với thời gian, thứ tự vẫn tồn tại.

***

Trong một cửa hàng sách của Franklin, một anh chàng suy nghĩ gần một giờ đồng hồ, cuối cùng cũng hỏi nhân viên bán hàng: "Cuốn sách này bán bao nhiêu tiền?"

"Sáu Dollar", nhân viên bán hàng trả lời.

"Sáu Dollar!" chàng trai hỏi lại: "Có thể rẻ hơn một chút không?"

"Chúng tôi bán với giá sáu Dollar" nhân viên bán hàng vẫn trả lời như vậy.

Chàng thanh niên xem xét một lúc, rồi lại hỏi: "Ông chủ có ở đây không?"

"Có" nhân viên bán hàng trả lời: "Có chuyện gì vậy? ông ấy đang bận ở trong kia!"

"Có thể mời ông ấy ra đây một lát được không?" chàng thanh niên kiên trì nhất định đòi gặp Franklin.

Thế là Franklin được mời ra. Chàng thanh niên liền hỏi: "Ngài Franklin, tôi muốn mua cuốn sách này, Ngài có thể bán rẻ hơn một chút không?"

"Sáu Dollar năm cent", Franklin trả lời không cần phải nghĩ lâu.

"Sáu Dollar năm cent? Nhân viên bán hàng vừa mới nói là sáu Dollar cơ mà!"

"Đúng thế!" Franklin nói: "Nhưng tôi lấy thêm năm cent của cậu, vì không muốn bị cậu gọi ra đây để mặc cả giá sách, tôi đang rất bận!"

Chàng thanh niên giật nảy người. Cậu nghĩ, thôi nên kết thúc cuộc tranh luận do mình gây ra ở đây. Thế nên cậu trả lời: "Được thôi, vậy Ngài nói xem cuốn sách này được bán với giá thấp nhất là bao nhiêu?"

"Sáu Dollar hai mươi cent".

"Sao lại thành sáu Dollar hai mươi cent rồi? Ngài vừa mới nói là sáu Dollar năm cent cơ mà?"

"Đúng thế!" Franklin bình tĩnh trả lời: "Giá hợp lí nhất mà tôi có thể đưa ra lúc này là sáu Dollar hai mươi cent".

Chàng thanh niên gãi gãi mũi rồi lấy tiền ra đặt trên quầy thanh toán, sau đó cầm cuốn sách ra về.

Vậy Ngài Franklin này là ai? Ông chính là nhà vật lí nổi tiếng phát minh ra cột thu lôi, cũng là nhân vật nổi tiếng của nước Mỹ chỉ đứng sau George Washington. Ông không chỉ là chủ nhà in, nhà xuất bản, mà còn là nhà văn (với bút danh là Richard Saunders), nhà phát minh, nhà khoa học và nhà ngoại giao, ông còn là nhân vật trợ giúp cho việc soạn thảo "*Tuyên ngôn độc lập*" của nước Mỹ.

Chỉ có người làm chủ trí tuệ và tài năng như vậy mới dám dạy cho chàng thanh niên mua sách kia một bài học suốt đời khó quên: đối với người có ý chí, thời gian chính là tiền bạc.

Cảm nhận:

Thời gian rất quan trọng, vì nó là cơ sở để tạo nên cuộc sống. Đã từng có câu chuyện ngụ ngôn kể rằng: đồng hồ quả lắc không quen được với dáng vẻ trầm tĩnh ít nói của đồng hồ đeo tay, bèn nói với đồng hồ đeo tay: "Này, trông cậu chả có khí thế chút nào? Cậu không nhắc nhở mọi người thì mọi người làm sao mà biết được bây giờ là lúc nào chứ?"

Đồng hồ đeo tay đã trả lời rất hay rằng: "Người hiểu được giá trị của thời gian không cần tôi nhắc nhở mà sẽ tự tìm đến với tôi".

THỜI GIAN NÀO CŨNG LÀ THỜI ĐIỂM ĐẸP NHẤT CỦA CUỘC SỐNG

Nếu mọi người coi ngày nào cũng là ngày cuối cùng của cuộc sống thì tốt biết bao! Họ sẽ càng ý thức được giá trị của sự sống.

...........Helen Keller (Mỹ)

Sự tồn tại của bất kì sự vật nào cũng đều cần đến sự ấp ủ của thời gian;

Đối với người đang chờ đợi, thời gian là thứ chậm nhất;

Đối với người đang vui vẻ, thời gian lại là thứ nhanh nhất;

Nếu chúng ta có thể nhìn sự việc từ góc độ lạc quan và tích cực, thì lúc nào cũng đều là thời điểm tốt đẹp nhất của cuộc đời.

Robin sắp bước sang tuổi ba mươi lăm, dần dần rời xa quãng đời - "Tuổi trẻ" để bước vào thời của tuổi "Trung niên", trong anh có chút lo sợ. Anh cảm thấy rất bất an, lo lắng cho thời điểm đẹp nhất trong cuộc đời sắp sửa qua đi.

Theo thói quen, trước khi đi làm, anh thường đến phòng tập thể hình tập một lúc. Sáng nào, anh cũng gặp người bạn tên là Nick ở đó. Ông Nick đã 75 tuổi nhưng sức khỏe vẫn rất tốt. Khi Robin chào ông, ông Nick rất nhanh chóng nhận thấy trông anh không tràn đầy sức sống như mọi khi. Ông hỏi thăm Robin đã xảy ra chuyện gì. Robin bèn kể cho ông về nỗi lo lắng của mình.

Ông Nick nói: "Cậu muốn hỏi tôi điều gì chăng? Tôi lớn hơn cậu 40 tuổi, cũng có thể cho cậu một chút kinh nghiệm để cậu tham khảo".

Robin liền hỏi: "Thời điểm đẹp nhất trong đời cụ là lúc nào?"

Nick trả lời không chút do dự: "Robin, thời điểm quí giá nhất trong cuộc đời… Nói thế này vậy!

Khi ở Áo, tôi vẫn còn nhỏ, mọi chuyện đều được cha mẹ lo lắng và chăm sóc, đó là thời điểm tuyệt vời nhất trong cuộc đời của tôi;

Khi tôi đi học, tôi học không ngừng nghỉ và hiểu ra được một số đạo lí, đó là thời điểm tốt đẹp nhất trong cuộc đời của tôi;

Khi tôi tìm được việc làm đầu tiên, tôi rất cố gắng làm việc để nuôi sống gia đình, đó là thời điểm tốt đẹp nhất trong cuộc đời của tôi;

Khi xảy ra Đại chiến thế giới lần thứ hai, tôi phải cùng vợ con bỏ trốn khỏi nước Áo và chúng tôi đến Bắc Mỹ an toàn, đó là thời điểm không thể nào quên trong cuộc đời của tôi;

Khi tôi và vợ đến Canada, sống một cuộc sống vui vẻ, ngày nào cũng như đang hưởng tuần trăng mật, đó là thời điểm tốt đẹp nhất trong cuộc đời của tôi;

Khi tôi trở thành người cha, ngắm nhìn những đứa con khỏe mạnh, vui vẻ khôn lớn, đó là thời điểm tốt đẹp nhất trong cuộc đời của tôi;

Bây giờ, tôi đã 75 tuổi, tôi vẫn khỏe mạnh, vẫn yêu thương vợ con, đó là thời điểm tốt đẹp nhất trong cuộc đời của tôi".

***

Một cặp vợ chồng mới cưới chăm chỉ làm việc, quyết tâm hoàn thành kế hoạch vĩ đại của họ - nghỉ hưu lúc 50 tuổi, cả nhà di cư đến một quốc gia có phúc lợi xã hội tốt, hưởng thụ nửa cuối của cuộc đời.

Để thực hiện được kế hoạch này, hai người cố gắng nhận làm thêm, bận rộn suốt cả ngày, gần như có thể nói là kiếm tiền bằng tất cả sức lực của mình, họ bận rộn đến mức cả ngày không nói với nhau được vài câu, cuối cùng, họ đã kiếm được số tiền họ cho là đã đủ, sau đó đi di dân.

Không ngờ, đôi vợ chồng không quen với việc nhìn nhau hưởng an nhàn, cả ngày không có việc gì làm, họ cảm thấy nhàn rỗi quá, lại thường xuyên cãi nhau nên cuối cùng đã quay trở về.

Rốt cuộc, hai vợ chồng họ cũng hiểu ra được một sự thật rằng, bình thường, con người không quen hưởng an nhàn, làm sao có thể đối mặt với cuộc sống nhàm chán, chỉ ăn chơi mà không làm việc?

Nhận ra được điều này, trở về Đài Loan, hai vợ chồng cùng xin đi làm lại, đôi khi còn cùng nhau đi nghe nhạc, đi dã ngoại, họ thấy cuộc sống trở nên vui vẻ và hạnh phúc hơn. Người vợ còn nói rằng, nếu sớm biết thu xếp cuộc sống như thế này thì tốt biết mấy! Chỉ trách trước đây không có ai dạy cho chúng ta biết rằng cuộc sống bình thường mới thật tuyệt vời, chúng ta cứ luôn cho rằng ai cũng cần phải cố gắng thực hiện bằng được những mục tiêu vĩ đại, vì thế đã hi sinh đi khoảng thời gian dành cho nghỉ ngơi và tận hưởng.

Thực ra, trong xã hội Đài Loan, từ lâu đã có rất nhiều phóng viên truyền thông rời bỏ vị trí lương cao, không chỉ đơn thuần là đi du lịch, mà họ muốn thử sống cuộc đời của "người digan" trong một khoảng thời gian. Họ có thể lên rừng xuống biển, đi đến những nơi xa xôi như Tân Cương, Tây Tạng, Nê-pan, hoặc giống như một người nghệ sĩ lớn nào đó đã từng đi đến một vùng quê hẻo lánh, sống những ngày bình dị dân dã ở một nơi chẳng ai ngờ tới. Họ thậm chí còn viết vào nhật kí những kinh nghiệm đã trải qua cũng như điều tâm đắc đúc rút được, chuẩn bị tư liệu cho cuốn sách của mình trong tương lai.

Trở về sau chuyến đi, có người hỏi anh ta rằng: "Đi du lịch sao phải từ chức, vứt bỏ thu nhập cả năm trời thế?"

Anh ta sẽ trả lời: "Cố gắng làm việc chẳng phải là để hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp hay sao? Sao lại phải hối hận?"

Họ nói không hề sai, bận rộn quá mức, nhàn rỗi quá mức đều không phải là cuộc sống tốt đẹp mà con người hướng tới.

Ở tòa soạn, tôi có một đồng nghiệp mới ngoài 20 tuổi, rất đẹp trai, nhưng lại để một hàng ria mép trông rất già dặn, tuy nhiên do còn trẻ, lại có nước da khá đẹp nên trông cậu cũng rất cá tính. Một hôm, cậu ta đột nhiên cho tôi biết là cậu sắp nghỉ việc để đến Nhật Bản.

Nhưng cậu không hề có sự chuẩn bị trước, chỉ dự định thử đi đến đó, rồi sẽ tìm việc hoặc tiếp tục học hành.

Tôi hỏi cậu ta: "Chi phí ở Nhật đắt như thế, cậu có tiền không?"

Cậu ta trả lời rằng, cậu dành dụm ba, bốn năm được 2 triệu đồng, chắc là cũng đủ.

Tôi hiểu ý của cậu, bằng cấp của cậu ta chỉ là học bổ túc, biết một chút tiếng Nhật; dũng cảm lắm mới dám nói chuyện với mọi người. Cậu có thể làm cái gì cũng được, mục đích của cậu là hiểu biết một chút về văn hóa Nhật Bản, học tập một chút kinh nghiệm của Nhật Bản, trải nghiệm cuộc sống ở Tokyo trong vài năm. Đó là những gì cậu muốn khi từ bỏ một công việc tốt ở tòa soạn để mạo hiểm đến một vùng đất mới.

Không lâu sau, cậu ta đi Nhật thật.

Hai năm sau, tôi vô tình lại gặp cậu ta ở một tòa soạn báo khác. Hóa ra, cậu ta đã trở về. Lúc đó, cậu ta đã cạo râu, mặt mày nhẵn nhụi, tiền dành dụm được đã tiêu hết, nhưng cá tính vẫn cởi mở như trước, thật sự chuyến đi Nhật Bản không uổng phí.

Tuổi trẻ không nên để phí, tiền tiêu hết còn có thể kiếm được, còn tuổi thanh xuân qua đi, kiến thức không được tích lũy thêm thì sẽ không bao giờ lấy lại được.

***

Có một tiểu hòa thượng, sáng nào cậu cũng phải quét lá rụng trong sân chùa.

Phải dậy từ sáng sớm se lạnh để quét lá rụng thật sự không phải là một công việc dễ chịu, nhất là trong tiết trời thu sắp chuyển sang đông. Mỗi khi có cơn gió là lá cây lại theo gió cuốn bay khắp sân.

Hàng sáng, tiểu hòa thượng phải mất rất nhiều thời gian mới quét xong sân chùa, vì thế, đây luôn là một công việc vất vả đối với cậu. Cậu luôn muốn tìm cách để công việc của mình nhẹ nhàng hơn.

Sau đó, có một hòa thượng gợi ý cho cậu: "Sáng mai, trước khi quét, cậu hãy cố gắng rung cái cây, để lá cây rụng xuống hết, như vậy hôm sau sẽ không còn phải vất vả quét lá rụng như vậy nữa".

Tiểu hòa thượng thấy đây quả là một cách làm hay, thế nên sáng hôm sau cậu dậy từ rất sớm. Cậu cố hết sức rung lắc cái cây, cho rằng như vậy thì chỉ một lần sẽ quét sạch lá cây rụng của cả hôm nay và ngày mai. Sau khi làm như vậy, cậu đã đắc ý suốt cả một ngày.

Nhưng không ngờ, ngày hôm sau, khi tiểu hòa thượng đến sân chùa, cậu ngây cả người ra, vì khắp sân chùa vẫn đầy lá rụng như bình thường. Vị hòa thượng già bước đến bên cạnh, thấy tiểu hòa thượng nước mắt lưng tròng liền hiểu ra câu chuyện. Ông nói với tiểu hòa thượng một cách đầy ý nghĩa: "Cậu ngốc ơi, cho dù hôm nay cậu cố gắng rung cây đến thế nào, thì lá rụng của ngày mai cũng vẫn rụng thôi!"

Cuối cùng, tiểu hòa thượng cũng đã hiểu ra, có rất nhiều chuyện trên thế gian này không thể làm trước được, việc gì cũng có trình tự nhất định, chúng ta luôn phải tuân theo quy luật của thời gian.

Người muốn đẩy nhanh hành động sẽ không bao giờ có được kết quả tốt, sống với hiện tại mới là cuộc sống đúng đắn nhất.

Cảm nhận:

Sự tồn tại của bất kì sự vật nào cũng đều trải qua như một quá trình, chịu sự tác động của "Thời gian". Thời gian thay đổi tất cả và cũng chứng thực cho tất cả.

Từng ngày trôi qua, đôi khi kéo dài vô tận, có lúc lại quá ngắn ngủi, sự khác nhau của ngắn dài đó không phải ở sự vật khách quan mà ở cách con người chúng ta đón nhận và đối mặt. Nhà văn Voltaire của Pháp từng nói: "Đối với con người đang chờ đợi, thời gian là thứ chậm nhất; đối với người đang vui vẻ, thời gian lại là thứ nhanh nhất".

Nếu chúng ta có thể nhìn sự việc từ góc độ lạc quan và tích cực, thì thời gian nào cũng đều là thời điểm đẹp nhất của cuộc đời.

CHƯƠNG 2

VẬN MỆNH TRONG TAY TA

Nếu bạn không làm nhiều hơn
người khác thì giá trị của bạn cũng sẽ
không cao hơn người khác.

BIẾT TẬN HƯỞNG "HIỆN TẠI" CHÍNH LÀ NGƯỜI CHIẾN THẮNG TRONG CUỘC SỐNG

Quá khứ của chúng ta không quay trở lại, tương lai của chúng ta vẫn chưa thấy đâu; do đó, chúng ta không cần phải đau khổ vì quá khứ và tương lai, chúng ta chỉ cần sống với hiện tại.

...........Alan (Pháp)

Cuộc đời mỗi người luôn ngắn ngủi và mong manh. Nếu con người chỉ biết đuổi theo những mục tiêu xa vời mà không biết trân trọng những hạnh phúc ngay bên cạnh thì thật là ngốc nghếch.

Người có mục tiêu không rõ ràng thì sẽ rất khó để có được thành công.

Chỉ biết cắm cúi bước đi mà không ngắm nhìn cảnh sắc xung quanh thì cũng coi như đã lãng phí cuộc đời này.

Một chú chim họa mi đậu trên cành cây rất cao, nó cất tiếng hót như mọi ngày. Một con chim ưng đang đi tìm kiếm thức ăn, trông thấy chim họa mi liền bay xuống bắt lấy chú. Họa mi biết mình sắp chết nên ra sức khẩn cầu, nói rằng nó vốn không thể làm cho chim ưng đủ no, vì thế khuyên chim ưng nên đi tìm con chim khác lớn hơn.

Nhưng con chim ưng đã trả lời rằng:

"Nếu bây giờ ta thả con mồi đang có trong tay để đi tìm thứ chưa nhìn thấy, như vậy ta trở thành kẻ ngốc mất rồi".

Câu nói này của chim ưng làm cho chúng ta hiểu được rằng, khi làm bất cứ việc gì, việc ưu tiên trước nhất chính là **Mục tiêu phải rõ ràng**.

Ngày xưa, có một người thầy đeo cung tên dẫn ba đồ đệ lên núi săn hổ. Khi đến nơi, người thầy hỏi đồ đệ lớn: “Con đã nhìn thấy cái gì?”

Đồ đệ lớn trả lời: “Con nhìn thấy cung tên, con hổ và cánh rừng”.

Người thầy lắc đầu, nói: “Không đúng”.

Người thầy cũng hỏi đồ đệ thứ hai như vậy.

Đồ đệ thứ hai trả lời: “Con thấy thầy, sư ca, sư đệ, cung tên, con hổ và cả cánh rừng um tùm rậm rạp”.

Người thầy lại lắc đầu nói: “Vẫn không đúng”.

Người thầy lại hỏi câu hỏi đó với đồ đệ thứ ba.

Đồ đệ thứ ba đáp: “Con chỉ nhìn thấy con hổ”.

Người thầy mừng rỡ gật đầu: “Đúng rồi”.

Đã đi săn hổ, thì trong mắt, trong suy nghĩ chỉ có hổ. Mục tiêu rõ ràng, đó chính là vấn đề đầu tiên cho sự thành công của chuyến đi săn.

***

Trước khi Thích Ca Mâu Ni trở thành Phật, Người đã từng trải qua rất nhiều kiếp khổ hạnh, nhiều lần tu hành mới có được trí tuệ uyên thâm.

Một lần, Người thực hiện một chuyến đi xa. Ở Ấn Độ lúc đó, phương tiện giao thông duy nhất của người tu hành chính là đôi chân của chính mình. Thích Ca Mâu Ni vì vội vã tới nơi cần đến, nên Người đã không để ý đến sự xa xôi và vất vả trên đường, chỉ cố gắng để đến được nơi đó.

Do đường quá xa nên Người rất mệt mỏi, sau một quãng thời gian khá dài, chỉ còn phải vượt qua một ngọn núi nữa là có thể thấy được nơi mình cần đến. Thích Ca Mâu Ni thả một hơi thở dài, tự thấy mình may mắn vì vẫn kịp đến nơi.

Nhưng cùng lúc cảm thấy thanh thản trong lòng, thì Người lập tức cảm nhận được sự tồn tại của viên sỏi nhỏ trong chiếc giày.

Viên sỏi thật sự rất nhỏ, nhỏ đến mức làm cho người ta không cảm thấy được sự tồn tại của nó.

Nhưng khi Thích Ca Mâu Ni bắt đầu lên đường chưa được bao lâu, Người đã cảm nhận rất rõ về viên sỏi trong chiếc giày đang không ngừng đâm vào bàn chân, làm Người rất khó chịu.

Trước đó, do Thích Ca Mâu Ni vội vã lên đường, Người không muốn lãng phí thời gian để tháo giày ra, nên đã coi viên sỏi đó như một sự tu hành và không để ý đến nó nữa.

Cho đến lúc này, Người mới dừng những bước chân vội vã, nghĩ bụng: nơi cần đến đã sắp đến được rồi, lại vẫn còn thời gian, trên đường qua núi sẽ tháo giày lấy viên sỏi ra để mình được dễ chịu một chút.

Vào lúc Thích Ca Mâu Ni khom lưng chuẩn bị tháo giày, ánh mắt Người bỗng gặp phải quang cảnh bên đường và phát hiện ra phong cảnh ở đó quả thật là tươi đẹp. Lúc đó, Đức Phật đã nhận ra một sự thật rằng: trên đường đi, bản thân lúc nào mình cũng vội vã, trong tâm trí chỉ nghĩ đến nơi cần đến, nên thậm chí hoàn toàn không hề thấy được vẻ đẹp của quang cảnh xung quanh.

Đức Phật tháo giày ra và cầm viên sỏi nhỏ trên tay, Người than rằng: "Viên sỏi nhỏ ơi! Thật không ngờ, trong suốt quãng đường đi, mày liên tục làm đau chân ta, hóa ra là muốn nhắc nhở ta hãy đi chậm lại, hãy chú ý đến những gì tươi đẹp trong cuộc sống. Mày đúng là người thầy, người bạn tốt của ta, và cũng là tiếng chuông thức tỉnh ta!"

Nhà văn viết tiểu thuyết người Pháp - Romain Rolland cho rằng, giữa công việc và giải trí luôn tồn tại sự hài hòa. Nếu có thể kết hợp một cách khéo léo giữa công việc và nghỉ ngơi thì đó mới là nghệ thuật sống. Schopenhauer – nhà triết học người Đức cũng cho rằng, cuộc sống của chúng ta giống như một bức tranh sơn dầu, nhìn gần thì không thấy gì, nhưng nếu muốn thưởng thức cái đẹp của nó thì phải đứng xa một chút. Do đó, cuộc sống là một hành trình mà trong đó chúng ta phải vừa biết "trốn chạy", lại vừa phải biết "đắm chìm". Đó mới là nghệ thuật sống để tạo ra những thành công. Trong cuộc sống, người nào tạo được sự cân bằng hài hòa thì người đó đã tự làm chủ và chiến thắng trong cuộc sống của mình.

***

Một hôm, hòa thượng đi bộ trong rừng, tập trung suy nghĩ về một vấn đề khó mà ông không hiểu trong kinh sách. Bỗng nhiên, một luồng hơi tanh nồng thoáng qua, ông vừa ngẩng đầu lên thì thấy trên con đường núi phía trước có một con hổ hung dữ đang muốn xông đến.

Trước tình huống nguy hiểm này, vị hòa thượng sững người rồi quay đầu bỏ chạy rất nhanh. Con hổ đuổi theo ở mãi xa phía sau, vị hòa thượng càng chạy càng nhanh, tưởng như đã thoát khỏi sự đe dọa của con hổ.

Không ngờ, khi hòa thượng đang chạy thục mạng thì đột nhiên ông thấy mình đang đến gần một bờ vực, không còn đường để chạy nữa. Khi ông đang nghĩ cách xử lí tình huống này thì con hổ đã đuổi theo đến nơi, nhìn ra phía trước, ông thấy có một dòng thác, thế là vị hòa thượng không còn lựa chọn nào khác, đành nhảy xuống khe núi, cũng may là ông đã túm được một chiếc rễ cây buông theo vách núi và treo mình lơ lửng bên bờ vực. Thật không may, ông lại phát hiện ra một đàn cá sấu đang thấp thoáng trong làn nước.

Lúc đó, không biết từ đâu xuất hiện hai con chuột, một trắng và một đen bò ra từ vách núi, chúng không hẹn mà cùng xông vào cắn chiếc rễ cây hòa thượng đang treo mình.Hai con chuột chỉ cắn thêm vài lần nữa thì chiếc rễ cây sẽ đứt, vị hòa thượng cũng sẽ bị rơi xuống làm mồi cho đàn cá sấu.

Vị hòa thượng nhìn hai con chuột đang gặm rễ cây, chợt tỉnh ngộ ra. Hai con chuột này chẳng phải tượng trưng cho Ngày và Đêm không ngừng gặm nhấm quãng thời gian còn lại của đời người hay sao? Còn con hổ dữ và đàn cá sấu kia chính là nỗi sợ mà bản thân luôn không muốn phải đối mặt.

Chẳng phải vậy không? Vào thời khắc khi cuộc sống sắp kết thúc, vị hòa thượng cuối cùng cũng hiểu ra rằng, đời người thật ngắn ngủi và mong manh! Điều quan trọng nhất là phải sống cho xứng đáng với quãng thời gian hữu hạn và mong manh đó.

Cảm nhận:

Quá khứ luôn coi hiện tại là điểm tựa để hướng đến; tương lai lại cho rằng, hiện tại là khởi điểm để bắt đầu. Quãng thời gian còn lại của cuộc sống cũng không ngừng bị ngày và đêm gặm nhấm, còn sự lo lắng và nỗi sợ hãi đều là kết quả mà bản thân luôn không muốn phải đối mặt.

Nhà văn Nga, Tolstoy đã từng nói rằng: "Hãy nhớ lấy! Chỉ có một quãng thời gian quan trọng nhất, đó là hiện tại! Nó quan trọng bởi vì đó là quãng thời gian duy nhất của chúng ta". Nắm lấy hiện tại, sống cho xứng đáng, mọi chuyện sẽ trở nên vô cùng tốt đẹp.

HỌC CÁCH MỞ RỘNG TẤM LÒNG, ĐÓN NHẬN NHỮNG ĐIỀU MỚI MẺ

Niềm tin được sinh ra từ những ước vọng, vì muốn tin tưởng nên mới tin tưởng, vì hi vọng tin tưởng nên mới tin tưởng, vì có một thứ lợi ích nào đó nên mới tin tưởng.

...........August Strindberg (Thụy Điển)

Sống có niềm tin, cuộc sống sẽ trở nên có ý nghĩa;

Chúng ta đã quen đặt niềm tin vào những gì bản thân nhìn thấy, với những lĩnh vực chưa biết, chúng ta luôn có thái độ nghi ngờ;

Nhưng nếu một người không thể thoát khỏi sự ám ảnh của quá khứ, thì sẽ không thể bước tới Thiên đường của Trí tuệ.

Vào thời Mãn Thanh, trong một trận chiến, một hạm đội của Liên quân Anh - Pháp đang sắp sửa tấn công vào Bắc Kinh theo đường thủy từ cảng Thiên Tân.

Lúc đó, các thông báo từ chiến trường lần lượt được truyền về cho Đại thần Bắc Dương một cách nhanh chóng. Đại thần Bắc Dương đọc những bức thông báo khẩn không những không tin mà còn vò nát chúng, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Lúc nào cũng nhiều chuyện, nói năng lung tung!"

Một viên quan đứng bên cạnh vội vã hỏi: "Đại nhân, Ngài vừa nói đến chuyện gì đấy ạ?"

Đại thần Bắc Dương đập bàn lớn tiếng quát: "Các vị xem đi, thông báo viết rằng, hạm đội của Liên quân Anh - Pháp được làm bằng vỏ thép, vì thế đạn pháo của chúng ta không bắn chìm được hạm đội của chúng. Điều này… điều này sao có thể thế được?"

Viên quan truyền tin vội trả lời: "Thưa Đại nhân, điều này hoàn toàn là sự thật, tôi đã tận mắt chứng kiến những chiến hạm của lũ quỷ Tây đó, đúng là được làm bằng vỏ thép đấy ạ".

Đại thần Bắc Dương càng tức giận hơn, vơ chiếc hộp đồng đen trên bàn ném về phía vị quan đưa tin, bực dọc quát tháo: “Chiếc hộp màu đen này được làm bằng đồng, ngươi hãy thả xuống nước xem nó có thể nổi lên được không! Chỉ biết nói lung tung thôi”.

Trong lúc Đại thần Bắc Dương vẫn không tin chiến hạm của Liên quân Anh - Pháp có vỏ bọc bằng thép, thì quân địch đã tiến thẳng vào Bắc Kinh, gây sức ép với triều đình Mãn Thanh, buộc triều đình Mãn Thanh phải kí “Điều ước Nam Kinh” ô nhục.

Chúng ta thường chỉ tin tưởng vào những gì mình thấy, với những lĩnh vực chưa biết, chúng ta luôn có thái độ nghi ngờ. Nếu một người không thể thoát khỏi sự ám ảnh của quá khứ, thì sẽ không thể bước tới Thiên đường của Trí tuệ. Do đó, chúng ta phải tiếp thu những điều mới mẻ bằng việc mở rộng trái tim, không ngừng học hỏi và luôn bồi dưỡng những tri thức mới để tự hoàn thiện mình.

***

Một hôm, trên đường đi học về, Tiểu Minh và Tiểu Hoa đang nói chuyện vui vẻ liền nhắc đến dịp Giáng sinh sắp đến.

Tiểu Minh cao hứng hỏi: “Cậu đã bao giờ nghĩ, Giáng sinh năm nay, ông già Noel sẽ tặng cậu thứ gì chưa?”

Tiểu Hoa bĩu môi trả lời: “Cậu có nhầm không đấy? Ông già Noel? Cậu lớn ngần này rồi mà vẫn tin rằng có ông già Noel sao? Thật là… chả biết nói thế nào nữa!”

Bất ngờ bị “dè bỉu”, Tiểu Minh đang hứng khởi chuyện trò bỗng ngẩn người ra, phải một lát sau mới ấp úng: “Tớ thật sự tin việc có ông già Noel hay không cũng không quan trọng, điều quan trọng là chỉ cần… bố mẹ tớ cũng tin có sự tồn tại của ông già Noel, như vậy… chắc chắn tớ sẽ có được món quà Noel mà mình mong muốn”.

Ý của cậu bé này là, việc cậu tin hay không cũng không quan trọng, mà điều quan trọng là bố mẹ cậu tin, bởi bố mẹ chính là người đáp ứng ước mơ về món quà của cậu. Chuyện này làm cho tôi nhớ đến một câu chuyện cười:

Bà nội đến nhà chơi mấy hôm, Tony rất vui, ngay tối đầu tiên khi bà nội đến, Tony đã quì trước giường và cầu nguyện: “Lạy Chúa! Xin Ngài hãy ban cho con món quà Noel là một chiếc xe đạp, một con chó con, một hộp dụng cụ…”

Tony cầu nguyện với âm lượng rất lớn.

Chị gái của Tony mới nói: “Em làm gì mà cầu nguyện lớn tiếng như vậy, Chúa vẫn chưa bị điếc tai đâu!”

“Nhưng bà nội lại hơi nặng tai.” Tony trả lời.

Hóa ra, trẻ con luôn coi bà nội, bố mẹ, cũng như bất kì ai có thể tặng quà Noel cho chúng đều là ông già Noel.

***

Sống vì niềm tin, cuộc sống sẽ có ý nghĩa hơn.

Ở NewYork - Mỹ, có một chàng cảnh sát trẻ tên là Reynolds. Trong một lần truy bắt tội phạm, anh bị tên côn đồ bắn súng trúng mắt trái và đầu gối bên phải. Ba tháng sau, khi xuất viện, anh đã thay đổi hoàn toàn: từ một chàng trai cao to khôi ngô, đầy sức sống, bỗng trở thành một người tàn tật vừa què, vừa mù. Do khả năng hồi phục không được tốt, phần cơ mặt của anh còn bị co lại và trở nên xấu xí.

Tuy chính quyền thành phố NewYork và các tổ chức khác đã tặng cho anh rất nhiều huân chương và cờ thưởng, nhưng dù sao cũng không thể thay đổi sự thật về ngoại hình của anh. Anh cảm thấy hơi tự ti về ngoại hình của mình, nhưng vẫn không nản lòng.

Phóng viên của truyền hình cáp NewYork đã phỏng vấn anh: “Anh sẽ đối mặt với hiện thực không may mắn của mình như thế nào?”

Anh đã trả lời: “Tôi chỉ biết rằng, tên tội phạm đó đến nay vẫn chưa bị bắt, nhất định tôi sẽ tự tay bắt hắn.” Trong đôi mắt vẫn rất hoàn hảo của anh ánh lên sự phẫn nộ làm người khác phải run sợ.

Không lâu sau, Reynolds bất chấp sự phản đối của mọi người, kiên trì tham gia vào đợt hành động truy bắt tên tội phạm đó. Anh gần như đi khắp nước Mỹ, thậm chí có lần, anh đã một mình bay sang tận châu Âu chỉ vì một manh mối nhỏ.

Chín năm sau, tên côn đồ đó cuối cùng cũng bị bắt ở một quốc gia nhỏ ở Nam Mỹ. Người bắt được hắn chính là Reynolds.

Trong buổi lễ mừng công, Reynolds trở thành anh hùng, giới truyền thông tán dương anh là người kiên cường nhất, dũng cảm nhất của nước Mỹ.

Nhưng chỉ vài tháng sau, Reynolds đã cắt động mạch tự sát trong buồng ngủ.

Một anh hùng bắt cướp như vậy tại sao lại tự sát?

Trong di thư của anh, mọi người bất ngờ vì nguyên nhân tự sát: “Trong những năm qua, niềm tin để tôi tiếp tục sống là tôi phải tự tay bắt được hung thủ, buộc hắn chịu sự trừng phạt của pháp luật. Giờ đây, tên tội phạm đã bị kết án, mối thù của tôi cũng được hóa giải, niềm tin, động lực sống của tôi cũng dần tiêu tan. Trước sự tàn tật của mình, tôi chưa bao giờ tuyệt vọng như thế này…”

Niềm tin có vai trò rất quan trọng đối với cuộc sống của một con người, sự dài ngắn của đời người thường được quyết định bởi niềm tin. Bị hỏng một mắt, hoặc mất đi một bên

chân không phải là điều quá tồi tệ trong cuộc sống. Nhưng nếu bạn mất đi niềm tin thì sẽ mất đi tất cả. Từ niềm tin của anh cảnh sát trẻ trong câu chuyện kể trên, chúng ta có thể rút ra được một điều: Niềm tin mới chính là tất cả!

Cảm nhận:

Mọi người hẳn đã từng nghe câu chuyện về Gió, Mặt trời và Mưa. Câu chuyện kể rằng, Gió và Mặt trời thi xem ai có thể làm cho người đi đường phải cởi bỏ áo khoác. Cuối cùng, Gió đã thua, vì những cơn gió lạnh chỉ làm cho người ta khép tà áo chặt hơn; còn sự chiếu sáng và sức nóng của Mặt trời mới làm cho người đi đường vui vẻ cởi áo khoác ra.

Có lần, Gió khiêu khích Mưa: "Chẳng nhẽ cậu không biết con người đáng ghét thế sao? Cậu cứ đi đến đâu là con người đều trốn hết, làm cho tôi cũng bị mọi người ghét lây".

Nhưng Mưa lại tự đắc trả lời: "Sao tôi lại bị mọi người ghét chứ? Chắc cậu chưa được chứng kiến lúc mọi người giơ những chiếc ô màu sắc rực rỡ để chào đón tôi rồi?" Niềm tin theo chiều hướng lạc quan thật quan trọng biết bao!

SỐNG HẾT MÌNH, LÀM CHỦ CUỘC SỐNG CỦA CHÍNH MÌNH

Nếu bạn không làm được nhiều hơn người khác, thì giá trị của bạn cũng không cao hơn giá trị của người khác.

...........Cervantes (Tây Ban Nha)

Giá trị cũng như mức độ hạnh phúc của mỗi người được quyết định bởi khả năng tự đánh giá về sự tồn tại của bản thân anh ta.

Vận mệnh của mỗi người đều do chính mình tạo nên, trong bất cứ việc gì, chờ người cứu không bằng tự cứu lấy mình. Bạn càng làm được nhiều thì cơ hội thành công của bạn càng lớn...

Một truyền thuyết kể rằng, trên đảo Sicily của Italia có một vị pháp sư, ông không những thông hiểu thiên văn địa lí, cây cỏ muôn loài, mà còn có thể dự đoán trước được tương lai.

Một vị học giả không tin vào khả năng đó của vị pháp sư, bèn quyết định thử thách ông, xem những dự đoán của ông có thật sự linh nghiệm hay không.

Anh ta bắt một con chim nhỏ, rồi lấy một mảnh vải màu đen phủ lên bàn tay đang giữ con chim, không để cho vị pháp sư nhìn thấy, rồi giơ ra trước mặt ông đố rằng: "Pháp sư, từ lâu tôi đã ngưỡng mộ tài năng am hiểu mọi sự của ông, ông hãy đoán xem, chú chim nhỏ trên tay tôi còn sống hay đã chết?"

Vị pháp sư cười đáp: "Nếu tôi nói là còn sống, thì Ngài sẽ bóp chết con chim; còn nếu tôi nói là nó đã chết, thì Ngài sẽ thả cho con chim bay đi. Thưa Ngài, để tôi cho Ngài biết, con chim trong tay Ngài còn sống hay đã chết, hoàn toàn phụ thuộc vào Ngài".

Vị pháp sư này quả thật tinh thông trò "tiến thoái lưỡng nan" trong logic học, câu trả lời của ông không những gỡ rối cho bản thân, mà trên thực tế còn gửi gắm trong đó rất nhiều triết lí.

***

Một người đàn ông đến nước Mỹ chưa bao lâu, một buổi sáng ông đi dạo trong công viên thì thấy một số người da trắng ngồi trên bãi cỏ trò chuyện, tắm nắng, ông nghĩ: "Người Mỹ sống thật nhàn hạ, vừa có tiền vừa biết cách hưởng thụ cuộc sống".

Ông đi tiếp một đoạn thì lại trông thấy mấy người da đen cũng ngồi chơi ở một góc của bãi cỏ, người đàn ông lại nghĩ: "Ôi! Vấn đề thất nghiệp của người da đen quả thật rất nghiêm trọng, những người này hình như đều đang sống bằng tiền trợ cấp xã hội".

Tâm lí định kiến này dường như vẫn chưa được xóa bỏ trong xã hội hiện đại, ngay cả khi chế độ nô lệ da đen đã được giải phóng. Do đó, việc định hướng tâm lí đúng đắn, tích cực là vấn đề đặc biệt quan trọng. Con người hoàn toàn có khả năng thay đổi hành động của bản thân bằng cách thay đổi nhận thức. Việc điều chỉnh tâm lí như thế nào hoàn toàn do bản thân người đó quyết định.

Ở NewYork - Mỹ, một chủ cửa hàng bánh kẹo đã nghĩ ra cách để không khí của cửa hàng náo nhiệt hơn, anh ta thường buộc rất nhiều bóng bay màu sắc sặc sỡ cạnh chiếc xe bán hàng của mình, rồi anh thả dây rất dài cho bóng bay lên cao để thu hút trẻ con. Bọn trẻ nhìn thấy những quả bóng đầy màu sắc bay lơ lửng trong không trung thì rất thích thú và vỗ tay reo hò.

Tuy nhiên, có một cậu bé da đen lại không vui, vì cậu rất ít khi thấy bóng bay màu đen, thế mà bây giờ lại thấy có cả bóng bay màu đen đang lắc lư theo gió.

Cậu liền hỏi người bán hàng: "Chú ơi, tại sao bóng bay màu đen cũng có thể bay như các quả bóng bay màu khác ạ?"

Người bán hàng hiểu được thắc mắc trong lòng cậu bé. Thông thường, mọi người thường nghĩ chỉ có người da trắng và da vàng mới có thể thành đạt, còn người da đen như cậu thì cơ hội thành công rất thấp. Thế nên, người bán hàng đã trả lời cậu bé rằng: "Cậu bé, quả bóng có bay được lên hay không không liên quan đến màu sắc của quả bóng, mà là do trong quả bóng có được bơm đầy hơi hay không; con người cũng vậy, họ có thành công, có vui vẻ hay không không liên quan đến màu da, chủng tộc, quốc tịch, giới tính, điều quan trọng nhất là trong con người họ có đủ kiến thức và dũng khí.

***

Một võ sĩ Nhật Bản tên là Nobunaga muốn khiêu chiến với kẻ địch có thực lực mạnh hơn mình gấp mười lần, tuy ông vẫn tự tin nghĩ mình sẽ thắng trong trận chiến, nhưng binh sĩ của ông thì lại rất nghi ngờ về việc này.

Trên đường cùng đội quân ra trận, khi dừng chân trước một ngôi đền, ông nói với binh sĩ: "Ta sẽ gieo đồng xu sau khi vái lạy ba lần ở lăng mộ này. Nếu được mặt dương tức là chúng ta sẽ chiến thắng, nếu không thì sẽ thua, vận mệnh của chúng ta nằm trong tay các vị thần!"

Nubunaga bước vào trong đền, kính cẩn cầu khấn một lúc, sau đó ông xoay người gieo một đồng xu trước mặt binh sĩ. Kết quả là được mặt dương, thế là binh sĩ của ông hăng hái đi đánh giặc, chỉ mong đánh thắng ngay trận chiến này.

"Không ai có thể thay đổi được vận mệnh của họ", sau khi đánh thắng xong trận đó, một tùy tùng của ông đã nói như vậy.

"Đúng thế!" Nubunaga trả lời, sau đó ông rút ra một đồng xu, cả hai mặt đều là mặt dương. Hóa ra, để cổ vũ dũng khí của binh sĩ, ông đã làm riêng một đồng xu "Trăm trận trăm thắng" như vậy. Thật đúng như người ta vẫn nói thắng thua hoàn toàn do chúng ta quyết định.

***

Có một câu chuyện kể rằng:

Một chàng thanh niên đi du lịch vòng quanh thế giới, với mục đích là tìm một nhà thông thái am hiểu mọi chuyện và mong muốn được chia sẻ bí quyết có được trí tuệ siêu phàm.

Anh cưỡi ngựa vượt bao gian khổ, cuối cùng cũng tìm được một nhà thông thái sống ẩn dật trong hang núi. Anh rất phấn khởi và cũng hi vọng tìm được trí tuệ ở đó. Thế nên, anh nhanh chóng xuống ngựa, khẩn cầu nhà thông thái.

Nhà thông thái hiểu rõ mong muốn của anh ta nhưng lại hỏi: "Ngựa của cậu đâu?" Nói xong ông trở về hang động mà không hề quay đầu nhìn lại.

Chàng thanh niên lúc đầu còn ngỡ ngàng, nhưng sau cũng hiểu ra rằng, trí tuệ cũng giống như con ngựa luôn ở bên cạnh anh ta, thế mà anh lại phải đi tìm kiếm ở khắp nơi.

Câu chuyện này làm tôi nhớ lại thời thiếu niên của mình.

Khi đó, tôi làm Đội trưởng đội văn nghệ của trường, một lần tôi mời nhà thơ Chu La Điệp rất nổi tiếng lúc đó tham gia tọa đàm văn nghệ. Khi kết thúc buổi tọa đàm, tôi đã đề nghị nhà thơ kí tên và viết vài dòng kỉ niệm vào cuốn sổ tay. Điều làm tôi ấn tượng sâu sắc nhất là câu ông viết cho tôi: "Tôi vốn cho rằng, anh là vầng Thái dương, còn anh lại coi tôi là Mặt trời".

Câu nói này quả nhiên rất giống với tư tưởng của nhà thông thái trong câu chuyện này.

***

Bạn đã từng thấy con tằm nhả tơ chưa?

Tương truyền, có một loài tằm cả đời sống trên cây và cũng giống như các loài tằm khác cần mẫn nhả tơ làm kén, bọc kín lấy thân mình, trốn trong chiếc kén chờ đến khi trở thành ngài.

Điều đặc biệt là, kén mà loài tằm này nhả tơ kết rất chắc chắn, dù dùng kéo sắc nhọn đến mấy cũng không thể nào phá vỡ được. Loại tơ này có thể là Thiên tằm tơ – một trong những loại nguyên liệu quí tạo nên "Kim chung trạo" (chuông vàng úp) được nhắc đến trong tiểu thuyết võ hiệp.

Nhưng loại tơ tằm đó bền chắc như vậy thì con ngài làm thế nào để chui ra được?

Hóa ra, bên trong cơ thể con ngài có loại dịch thể đặc biệt, đến một thời điểm nhất định, con tằm sẽ nhả dịch thể đó ra, dịch thể ngấm vào đâu thì phần kén ở đó sẽ bị vỡ, con ngài sẽ chui ra từ chỗ kén vỡ đó. Đây chính là sự kì diệu của thiên nhiên.

Qua câu chuyện có thể rút ra bài học rằng, có rất nhiều việc người khác không thể giúp đỡ được. "Dục tốc bất đạt" nhiều khi còn phản tác dụng, dẫn đến làm tổn thương chính mình.

***

Có người khi trẻ thường buồn phiền vì sự nghèo túng của mình.

"Anh đã có thứ tài sản vô giá như vậy, tại sao lại vẫn còn buồn phiền chứ?" một người cao tuổi hỏi.

"Tài sản vô giá? Nó ở đâu ạ? Tài sản vô giá của cháu ở đâu ạ?" người thanh niên vội vã hỏi.

"Cậu muốn biết thứ tài sản vô giá của cậu ở đâu phải không? Được, chỉ cần cậu cho tôi một con mắt, tôi có thể cho cậu thứ mà cậu muốn".

"Không, cháu không thể mất đi con mắt!" người thanh niên đáp.

"Được, vậy thì hãy cho tôi một cánh tay của cậu nhé! Tôi có thể đổi cho cậu bằng một túi vàng".

"Không, tay cháu cũng không thể mất đi được!"

"Khi có một đôi mắt cậu vẫn có thể học được, có một đôi tay, cậu vẫn có thể lao động được. Giờ chắc cậu cũng đã tự mình thấy được, cậu có thứ tài sản vô giá biết bao" ông lão mỉm cười trả lời.

Cảm nhận:

Có câu chuyện kể rằng, bản thân Quan thế âm Bồ tát cũng có một tràng hạt, người ta thắc mắc, vậy khi Quan thế âm lần tràng hạt thì bà niệm những gì? Câu trả lời là:

Bà vẫn niệm: "Nam mô Quan thế âm Bồ tát", bởi vì "Cầu người khác giúp đỡ không bằng dựa vào chính mình" .

Vận mệnh của mỗi người phụ thuộc vào chính bản thân chúng ta. Goethe từng nói: "Giá trị cũng như mức độ hạnh phúc của mỗi người được quyết định bởi khả năng tự đánh giá về sự tồn tại của bản thân anh ta".

Đúng vậy, niềm tin là chủ tể số phận của mỗi người, đồng thời cũng là động lực của cuộc sống. Điều quan trọng nhất trong cuộc sống, là phải biết được làm thế nào để có thể biến bản thân thành thứ thuộc về chính mình. Nếu như xác định được tư tưởng là mọi việc đều dựa vào chính mình, thì sẽ không bị phụ thuộc vào người khác, và cơ hội thành công sẽ lớn hơn nhiều.

SỐNG TỐT, ĐÂU PHẢI SỢ

Nếu bị gãy một bên chân, bạn nên cảm ơn Thượng đế đã không làm gãy hai chân của bạn;

Nếu bị gãy cả hai chân, bạn nên cảm ơn Thượng đế đã không làm gãy chiếc cổ của bạn;

Bởi nếu bị gãy cổ, thì sẽ bạn sẽ chẳng còn biết gì để phải lo lắng nữa rồi.

..........Châm ngôn Do Thái

Những việc không xảy ra thì không cần lo lắng;

Những việc sẽ xảy ra, có lo lắng cũng không để làm gì;

Trong cuộc sống, chúng ta gặp rất nhiều việc không như ý muốn, người bình thường thì chỉ biết nghĩ đến những điều không đạt được, còn những vĩ nhân sẽ luôn suy nghĩ lạc quan, hướng tới những điều tốt đẹp và những cơ hội mới. Đó là sự khác biệt tạo nên thành công của những nhân vật vĩ đại.

Mấy chục năm trước, một người Mỹ tàn tật (gần như bị bại liệt hoàn toàn) bị mất trộm rất nhiều tài sản trong nhà, một người bạn đã viết thư an ủi anh ta, anh ta trả lời thư rằng:

“Cảm ơn cậu đã gửi thư, nhưng trong lòng tôi bây giờ rất bình tĩnh, không chút phiền muộn, bởi vì:

Thứ nhất, tên trộm chỉ lấy đi đồ đạc của tôi, chứ không làm tôi bị thương;

Thứ hai, tên trộm chỉ lấy đi một phần tài sản, chứ không phải là tất cả tài sản của tôi;

Thứ ba, còn may là người khác ăn trộm của tôi, chứ không phải tôi là kẻ trộm.

Chính quan niệm sống ấy, đã giúp cho người tàn tật kia dù gặp phải bất kì khó khăn gì cũng đều có thể vượt qua bằng thái độ tích cực, hơn nữa còn có thể tạo dựng được những thành tựu phi thường. Bạn có đoán được đó là ai không? Ông chính là vị Tổng thống thứ 32

của nước Mỹ - Roosevelt (1882-1945), ông cũng là người đảm nhiệm cương vị Tổng thống trong ba nhiệm kì liên tục của Mỹ.

Nếu một người bị trộm cắp đều có thể lạc quan và nhận thức được rằng "trong cái rủi có cái may" thì cuộc sống sẽ không phải lo lắng và buồn phiền. Tinh thần lạc quan chính là bí quyết giúp một người bình thường trở thành một nhân vật vĩ đại.

Người Do Thái có câu châm ngôn rằng:

"Nếu bị gãy một bên chân, bạn nên cảm ơn Thượng đế đã không làm gãy hai chân của bạn;

Nếu bị gãy cả hai chân, bạn nên cảm ơn Thượng đế đã không làm gãy chiếc cổ của bạn;

Bởi nếu bị gãy cổ, thì sẽ bạn sẽ chẳng còn biết gì để phải lo lắng nữa rồi."

***

Jenny bé nhỏ bị mất con búp bê mà nó yêu quí nên rất buồn. Cả ngày không chịu ăn uống, đến nỗi còn bị ốm nữa.

Vị Mục sư tới thăm, sau khi biết được sự việc, ông liền cười và hỏi: "Jenny, nếu một hôm nào đó cháu không cẩn thận đánh rơi mất 1.000 đồng, thì cháu có sẵn sàng lựa chọn vứt đi thêm hai mươi nghìn đồng nữa không?"

Jenny rất ngạc nhiên trả lời: "Chắc chắn là không ạ!"

Vị Mục sư lại nói: "Đúng rồi! Vậy tại sao sau khi cháu bị mất một con búp bê, cháu lại "vứt đi" sự vui vẻ cũng như nụ cười của hai tuần vừa rồi, thậm chí, cháu còn "vứt đi" sức khỏe của hai tuần đó nữa?"

Câu hỏi của vị mục sư chính là bài học cho chúng ta khi gặp chuyện không như ý muốn, chúng ta phải biết điều chỉnh sự buồn bã, tâm trạng của bản thân, không nên "bị thương lần nữa" từ sự buồn bã đó, bởi kẻ làm bạn bị thương lần nữa vẫn là chính bạn.

Trong ngụ ngôn Aesop, có câu chuyện kể rằng: con ruồi bị rơi vào trong nồi nước thịt, khi sắp bị chết đuối, nó tự nói rằng: "Mình không những ăn no bụng, mà còn uống cả nước canh, cuối cùng lại còn được tắm nữa, có chết cũng không còn gì để hối tiếc rồi".

Ngụ ý của câu chuyện ngụ ngôn này là, khi sắp chết, nếu con người không còn đau khổ, thì sẽ dễ dàng khắc phục được nỗi sợ hãi trước cái chết. Những lời nói lạc quan của con ruồi cũng là một sự tự điều chỉnh cảm xúc.

***

Rất nhiều năm trước, người Chấp chính ở Iran (lúc đó gọi là Ba Tư) là Shah, ông rất muốn xây dựng một cung điện theo kiểu Pháp. Trong cung điện đó, sẽ xây một căn phòng lớn gắn đầy gương trên tường giống như trong cung điện Versailles.

Khi những chiếc thùng chở gương được mang đến, vị kiến trúc sư tự tay mở chiếc thùng thứ nhất, ông sửng sốt khi thấy những tấm gương lớn đều bị vỡ; ông mở chiếc thùng thứ hai, cảnh tượng vẫn tương tự; chiếc thùng thứ ba, thứ tư… gương trong tất cả các thùng đều đã bị vỡ hết! Nguyện vọng của quốc vương Shah gần như không thể thực hiện được nữa.

Trước tình hình đó, lúc đầu, vị kiến trúc sư cũng cảm thấy tuyệt vọng. Nhưng cuối cùng sau khi bình tĩnh lại, ông cầm chiếc búa đập tất cả các mảnh gương thành những mảnh vỡ nhỏ, lúc này có thể khảm được cả gương lên những cột trụ. Sau khi cung điện được hoàn thành, căn phòng lớn gắn gương này thậm chí còn lộng lẫy hơn cả khuôn mẫu của nó là cung điện Versailles, Quốc vương Shah rất đỗi vui mừng.

Từ câu chuyện trên, có thể thấy rằng, khi gặp phải một vấn đề nào đó, cách chúng ta nhìn nhận vấn đề đó như thế nào là điều quan trọng nhất.

Khó khăn hay cơ hội? Việc chúng ta nhìn nhận như thế nào đối với những nghịch cảnh, bất hạnh trong cuộc sống sẽ có vai trò quyết định đối với chất lượng cuộc sống của chúng ta, nó có sức ảnh hưởng hơn hẳn các nhân tố khác.

***

Một hôm, người bạn của tôi gửi đến một E-mail, có tiêu đề là “Điều quyết định chất lượng cuộc sống không phải là điều thứ tám, thứ chín, mà là điều đầu tiên và điều thứ hai.” Hóa ra, đó là một phần câu chuyện của ngài Trương Trung Mưu. Tôi thấy câu chuyện rất có ý nghĩa.

Đại ý của câu chuyện là, một lần, người bạn của Trương Trung Mưu dọn đến nhà mới, người bạn chuẩn bị giấy bút nghiên mực xin ông viết cho vài chữ để treo trên tường phòng khách.

Trương Trung Mưu liền viết bốn chữ “Hay nghĩ một, hai” (Thường tưởng nhất nhị) và giải thích: “Tục ngữ nói rằng, đời người có đến tám, chín phần không được như ý. Quả vậy, trong cuộc sống, những việc không như ý muốn của chúng ta chiếm phần lớn, do đó, bản thân việc phải sống đã là một sự đau khổ. Nhưng nếu gạt bỏ đi được tám, chín phần không vừa ý đó thì ít nhất cũng còn được một, hai phần vừa ý, vui vẻ, hài lòng. Nếu chúng ta muốn có được cuộc sống vui vẻ, thì phải thường xuyên nghĩ đến một, hai phần việc tốt đó, có như vậy, mới cảm nhận được sự may mắn, biết trân trọng những gì đang có và không bị đánh gục bởi tám, chín phần không được như ý trong cuộc sống”.

Sau đó, ông lại viết thêm một vế sau cho câu “Hay nghĩ một, hai” theo yêu cầu của người bạn là “Không nghĩ tám chín”, ở giữa bức thư pháp ông còn ngẫu hứng vẽ thêm một bình hoa rất đẹp.

Vài tháng sau, tin Trương Trung Mưu tái hôn bị rò rỉ trên mặt báo, gây nên rất nhiều lời đồn thổi, ông cảm thấy mình như một nhà hàng hải gặp sóng to gió lớn trên biển, từ lâu đã học được cách đối diện với khó khăn. Ông luôn nghĩ rằng: "Muôn vạn nỗi khổ đã qua đều có thể tìm thấy niềm vui trong đó, mấy chuyện khó khăn trước mắt ắt rồi cũng có thể vượt qua được thôi".

Trương Trung Mưu kể, từ nhỏ ông đã thích đọc hồi kí và truyền kì về những nhân vật lớn, ông dần nhận thức được rằng: Những nhân vật lớn đều từng phải trải qua nhiều vất vả khổ cực, cuộc sống của họ gần như là lời chứng thực cho câu "Đời người có đến tám, chín phần không được như ý", nhưng khi đối mặt với khó khăn họ đều giữ được những suy nghĩ tích cực, luôn "Hay nghĩ một, hai", cuối cùng, họ vượt qua được những khó khăn, chướng ngại và chính những khó khăn đó trở thành nguồn dinh dưỡng tuyệt vời nhất trong cuộc đời, là sự chuẩn bị cho những thành công xuất sắc của họ.

Trong bài này, Trương Trung Mưu đã viết, điều làm ông cảm động nhất không phải là những vất vả khó khăn mà các bậc vĩ nhân này gặp phải, bởi vì khó khăn thì ở đâu cũng có, nhưng sự kiên trì, lạc quan và dũng khí của họ thì thực sự là bài học cho những người muốn thành công phải học tập theo. Hóa ra, những cơ hội trong đời người không phải được quyết định bởi chuyện có được như ý hay không như ý, mà được quyết định bởi cách chúng ta suy nghĩ; thứ quyết định chất lượng cuộc sống của con người không phải là tám chín phần bất mãn, mà là một, hai phần vừa ý ít ỏi kia.

Trên thực tế, bản thân Trương Trung Mưu chính là một "Nhân vật lớn".

Từ tư tưởng bài viết của Trương Trung Mưu, chúng ta có thể thấy cách suy nghĩ của người thành công đều theo hướng tích cực và lạc quan. Người tích cực sẽ tự nghĩ cách giải quyết vấn đề; người tiêu cực, khi gặp phải vấn đề thường không vượt qua được cảm xúc, tâm trạng của bản thân. Đây chính là sự khác nhau trong nhận thức của người lạc quan và người bi quan.

Cảm nhận:

Người bi quan tuy sống mà như chết, người lạc quan mãi mãi không già.

Những việc không xảy ra thì không cần lo lắng; Những việc sẽ xảy ra, có lo lắng cũng không để làm gì! Nếu chúng ta gặp phải những điều không như ý muốn, chúng ta có thể tự khắc phục bằng sức mạnh của sự suy nghĩ tích cực và lạc quan, như vậy sẽ không còn điều gì phiền não nữa. Tất cả mọi chuyện chỉ là những sự lo lắng không đáng có. Cuộc sống có dễ chịu và thoải mái hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào thái độ của chúng ta.

CUỘC SỐNG THẬT TƯƠI ĐẸP, VẬY BẠN NHÌN CUỘC SỐNG BẰNG CẶP KÍNH NÀO

Trí tưởng tượng phong phú còn quan trọng hơn tri thức.

..........Einstein (Mỹ)

Cuộc sống của bạn chỉ có hai màu đen trắng, có màu sắc rực rỡ đều phụ thuộc vào thái độ bi quan hay lạc quan trong việc nhìn nhận cuộc sống của bạn. Chẳng có gì vô nghĩa và trống rỗng hơn là cuộc sống không có niềm tin. Những người có nhân sinh quan sai lầm thì tiền đồ sẽ chỉ như ngọn nến trước gió; những người hiểu được ý nghĩa cuộc sống mới thể hiện được sức trẻ và thành công.

Một nhà tâm lí học đến chân tòa tháp Đài Bắc 101 để phỏng vấn những người thợ xây đang bận rộn tại hiện trường. Ông hỏi người công nhân thứ nhất: "Xin hỏi, anh đang làm công việc gì, có mệt lắm không?"

Người công nhân không muốn trả lời: "Tôi đang làm việc! Anh không xem báo à, ở đây thường có các tấm thép rơi xuống, rất nguy hiểm! Thật không phải là công việc của con người".

Nhà tâm lí học tiếp tục tìm đến người công nhân thứ hai và hỏi anh ta: "Xin hỏi anh đang làm việc gì, có mệt lắm không?"

Người công nhân thứ hai trả lời một cách chán nản: "Mệt lắm chứ! Nếu không vì miếng ăn của cả gia đình thì ai mà muốn làm cái công việc vất vả này? Tôi cho anh biết, tòa nhà này đã 3 lần bị chính quyền Đài Bắc ra lệnh đình chỉ rồi, anh nói xem liệu có an toàn không?"

Nhà tâm lí học lại hỏi người công nhân thứ ba: "Xin hỏi anh đang làm việc gì, có mệt lắm không?"

Trong mắt người công nhân thứ ba ánh lên niềm vui: "Không mệt! Tôi đang được tham gia xây dựng tòa tháp cao nhất thế giới – Tòa tháp Trung tâm tài chính Đài Bắc 101, sau khi xây dựng xong, nó sẽ thách thức với tòa nhà cao nhất thế giới, đây là niềm tự hào của người dân Đài Loan. Trung tâm tài chính Đài Bắc 101 là chủ thể kiến trúc cao hơn 400m. Đây là

tòa nhà thương mại, nó sẽ mang lại sự phồn vinh và cơ hội kinh doanh rất lớn. Anh không xem báo hay sao? Ngày đầu tiên khai trương, có 230.000 người tới tham quan đấy! Anh nói xem có vui không?"

Sau khi nghiên cứu, nhà tâm lí học đã phát hiện có ba kiểu người: một kiểu là những người làm việc vì cuộc sống; một kiểu là những người làm việc vì công việc; một kiểu là những người làm việc vì lí tưởng.

Những người làm việc vì cuộc sống, tuổi thanh xuân của anh ta sẽ không còn; người làm việc vì công việc, cuộc sống của anh ta sẽ thiếu thốn tình cảm; người làm việc vì lí tưởng, cuộc sống của anh ta rất có ý nghĩa, có nhiều màu sắc và luôn vui vẻ, lạc quan.

***

Có người hỏi Einstein rằng: "Ông có tin mỗi sự việc trên thế giới này đều có thể lí giải bằng khoa học hay không?"

Nhà khoa học lớn này bình thường cũng thích kéo đàn Violon, ông đã trả lời: "Đương nhiên là có thể, nhưng điều đó không có ý nghĩa gì cả, nếu như tôi giải thích nhạc giao hưởng của Beethoven thành "Sự thay đổi của áp lực âm thanh", vậy thì nó còn có ý nghĩa gì?"

Cũng với lí luận như vậy, có người lại hỏi: "Sau khi băng tuyết tan, nó sẽ biến thành thứ gì?"

Phần lớn những người bình thường đều sẽ cùng trả lời bằng khái niệm khoa học là: "Nước".

Nhưng những người có trí tưởng tượng phong phú sẽ trả lời là: "Sẽ trở thành mùa xuân".

Điều này làm tôi nhớ đến một câu chuyện của cửa Thiền:

Hòa thượng hỏi Trí Môn rằng: Khi hoa sen chưa nổi lên mặt nước thì gọi là gì?"

Trí Môn đáp: "Hoa sen".

Hòa thượng lại hỏi: "Vậy thì, sau khi hoa nhô lên khỏi mặt nước thì sao?"

Trí Môn đáp: "Lá sen".

Hoa sen chưa nhô lên khỏi mặt nước, chưa bị ô nhiễm; sau khi nhô lên mặt nước, chịu sự tác động của cuộc sống hiện thực, nó có hoa, có lá và có cả cành khô.

Ngụ ý của câu chuyện cửa Thiền này vốn nói đến cuộc sống của người bình thường, cuộc sống của họ quá bình lặng và suôn sẻ nên không có những đột biến lớn để thử thách

sức mạnh của chính họ; một cuộc sống có ý nghĩa phải trải qua nhiều sóng gió, chính những khó khăn mới giúp con người hiểu và cảm nhận được ý nghĩa của sự sinh tồn. Ý nghĩa của cuộc sống không phụ thuộc vào sự biến đổi của thế giới bên ngoài, mà có được từ những kinh nghiệm chúng ta tích lũy được. Một thế giới chỉ có hai màu đen trắng hay có nhiều màu sắc phụ thuộc vào thái độ và cách nhìn nhận tích cực hay tiêu cực của chúng ta mà thôi.

***

Một bãi đá ngầm có khát vọng trở thành ngọn núi cao, đến nằm mơ, nó cũng chỉ mơ về việc đó.

Nhà thông thái liền nói với nó rằng: “Ngươi không cần nằm mơ đâu, rất có thể điều đó sẽ trở thành sự thật”.

Đá ngầm không tin liền đáp: “Con làm sao có thể trở thành núi cao được? Ngài không đùa con đấy chứ?”

Nhà thông thái giải thích: “Khi nước biển rút đi toàn bộ, thì ngươi đã trở thành núi cao rồi; còn núi cao khi đã chìm xuống đáy biển thì cũng sẽ trở thành đá ngầm, điều này có gì lạ đâu?”

Có một dòng sông nhỏ lặng lẽ chảy trên mặt đất đã mấy nghìn năm, nó cảm thấy thật sự buồn chán nên rất muốn đứng dậy, vân du bốn phương.

Thế là, dòng sông nhỏ nói: “Ta luôn nằm như vậy, khắp người rất khó chịu, phải làm một việc gì đó thôi!”

Nhà thông thái nói với nó: “Ngươi không phải mong muốn đâu, rất có thể điều đó sẽ trở thành sự thật”.

Sau khi nói xong, dòng sông nhỏ thử đứng dậy. Không ai ngờ rằng, dòng sông nhỏ đứng dậy trong chốc lát đã trở thành một ngọn thác hùng vĩ đổ xuống dưới những cột nước thẳng đứng, liên tục không ngừng nghỉ.

Mỗi người chúng ta đều nên có cách nhìn, trí tưởng tượng và tinh thần lạc quan như vậy.

***

Xây dựng mô hình mới về vật lí bằng thuyết tương đối, mở ra chiếc khóa về nguyên tử và bí mật vũ trụ, Einstein (Albert Einstein, 1879-1945) được tôn vinh là người đặt nền móng quan trọng cho khoa học thế kỷ XX, ông được Tạp chí Thời đại của Mỹ bình chọn là một trong “Các nhân vật có tầm ảnh hưởng trên thế giới”.

Niềm tin vào chân lí khoa học, sự kiên trì đối với bản tính lương thiện, sự say mê và ca ngợi cái đẹp nghệ thuật tự nhiên của Einstein chính là lời nhắc nhở quí báu gửi lại cho con

người thế kỷ XXI. Xét từ góc độ dẫn dắt loài người hướng tới phương thức sống "Lí tưởng", "Ấm áp", "Tươi đẹp", điều này thậm chí còn có giá trị hơn cả những di sản thế giới mà loài người trân trọng.

Nhà khoa học người Mỹ gốc Do Thái này được mọi người yêu quí như vậy là bởi ông luôn giúp mọi người biết cảm nhận vẻ đẹp của tự nhiên và cuộc sống.

Biên tập viên của Tạp chí Thời đại đã nhấn mạnh, ảnh hưởng của Einstein không chỉ ở lĩnh vực vật lí học, mà với các lĩnh vực khoa học khác như truyền hình, vũ khí hạt nhân, du lịch vũ trụ, chất bán dẫn… ông cũng đều có vai trò quan trọng.

Thế kỷ XXI là thời đại mà sự phát triển của khoa học kĩ thuật sẽ kéo theo các bước tiến về kinh tế và sự phát triển của xã hội. Nhất là, sự phổ cập của mạng internet và sự chín muồi của công nghệ thông tin sẽ giúp toàn cầu hóa không chỉ còn là một khái niệm hay một ý tưởng, mà trở thành một cảnh tượng thực trong đời sống hàng ngày. Sự đột phá của công nghệ sinh học, công nghệ gene sẽ mang lại những thay đổi mạnh mẽ chưa từng thấy trong xã hội loài người.

Những thứ như kết cấu xã hội, những chuẩn mực về hành vi, hình thái chính trị, sự giao lưu quốc tế, quan hệ giữa người với người, phương pháp kinh doanh cho đến những thứ bình thường khác của con người như tư tưởng luân lí hay giá trị quan đều có thể xảy ra tình trạng lộn xộn hoặc hỗn loạn. Để giúp loài người có thể thích ứng kịp thời với sự phát triển của công nghệ hiện đại, Einstein luôn làm cho mọi người tin rằng, trong tương lai vẫn có những viễn cảnh tươi đẹp hơn.

Văn hào Pháp Dumas (con) từng nói: "Cuộc sống thật tươi đẹp, hãy xem bạn nhìn cuộc sống dưới lăng kính như thế nào". Đúng vậy, nếu trong cuộc sống không có niềm tin, lí tưởng, thì sẽ trở nên vô nghĩa. Chỉ có những người hiểu được ý nghĩa của cuộc sống mới luôn trẻ trung, vui vẻ và sống trường thọ.

Cảm nhận:

Có hai đoàn du khách Đài Loan đi du lịch ở bán đảo Izu, Nhật Bản. Đường đi ở đó rất xấu, chỗ nào cũng là ổ gà.

Một hướng dẫn viên luôn miệng nói lời xin lỗi: "Mặt đường ở những đoạn đường này lồi lõm như mặt rỗ vậy!". Còn một hướng dẫn viên khác lại nói với du khách một cách đầy uyển chuyển rằng: "Thưa các quí Cô, quí Ngài, con đường mà chúng ta đang đi có tên là Đại lộ lúm đồng tiền duyên dáng của Izu".

Một người hình dung mặt đường thành "Mặt rỗ", còn một người lại gọi là "Đại lộ lúm đồng tiền", rõ ràng là có sự khác biệt lớn về sự lạc quan và bi quan. Vận mệnh của chúng ta hoàn toàn do chúng ta tạo nên, chỉ là bạn chọn cách nhìn nhận nó từ góc độ tích cực hay tiêu cực mà thôi!

TỰ TIN LÀ CHIẾC CHÌA KHÓA MỞ CÁNH CỬA THÀNH CÔNG

Tự tin vào mình dù vẫn còn khiếm khuyết còn hấp dẫn hơn nhiều so với cái đẹp nhưng thiếu sự tự tin!

...........Sophia Lawrence

Nếu gặp ma, đừng sợ, phải tự tin, phải chiến đấu với nó đến cùng, người và ma cạnh tranh với nhau, nếu thua thì cùng lắm cũng chỉ giống như ma thôi.

Sự tự tin là tố chất quan trọng nhất của một nhà ngoại giao. Có thể bị đánh ngã, nhưng không thể bị đánh bại.

Diễn viên điện ảnh nổi tiếng Sophia Lawrence khi trả lời câu hỏi của phóng viên: "Tại sao dù đã lớn tuổi, bà vẫn được đánh giá là người phụ nữ có sức hấp dẫn nhất?" bà đã trả lời rằng:

"Tự tin vào mình dù vẫn còn khiếm khuyết còn hấp dẫn hơn nhiều so với cái đẹp nhưng thiếu sự tự tin!"

Đúng vậy, sự tự tin rất quan trọng trong cuộc sống. Nhưng trong cuộc sống, có khá nhiều mối hoài nghi xuất phát từ sự thiếu tự tin, và nhiều khi đó chính là "mầm họa". Câu chuyện dưới đây là một minh chứng cho điều đó, ở cuối câu chuyện, khi người phụ nữ biết được sự thật thì cô chỉ còn biết trách mình đã quá thiếu tự tin vào bản thân.

Một người phụ nữ nghi ngờ chồng mình ngoại tình. Manh mối đầu tiên là từ chiếc chìa khóa, anh vốn chỉ có bốn chiếc chìa khóa, chìa của cửa chính tầng một, hai khóa trong nhà và khóa phòng làm việc, không biết từ lúc nào trong túi của anh lại có thêm một chiếc chìa nữa, thế là chị bắt đầu nghi ngờ anh, chị cố tình theo dõi điện thoại, bất ngờ xuất hiện ở văn phòng của anh với lí do đón anh về để kiểm tra đột xuất…

Chị tiếp tục theo dõi trong những ngày tiếp theo. Chị vui sướng khi phát hiện ra công dụng của chiếc chìa khóa đó, nó được dùng để mở két bảo hiểm ở ngân hàng. Điều này càng

làm cho mối nghi ngờ của chị tăng lên, chị quyết tâm điều tra đến cùng; chị lặng lẽ lấy trộm chiếc chìa khóa đó và đến ngân hàng.

Sau khi chiếc chìa khóa được đưa vào lỗ khóa từng chút một, thứ đầu tiên đập vào mắt chị là một hộp trang sức, trong đó cất tấm ảnh chụp chung lần đầu tiên khi anh chị gặp nhau. Bên dưới tấm ảnh là 28 bức thư tình, đều là những bức thư chị gửi cho anh khi họ yêu nhau. Dưới cùng của hộp trang sức là một số chứng khoán có giá trị, bên dưới đó nữa là một bức di chúc, bức di chúc viết: biệt thự ở núi Dương Minh và 20% tiền tiết kiệm dành cho bố mẹ, 10% tiền tiết kiệm dành cho anh trai, 30% giá trị chứng khoán quyên góp cho Hội từ thiện, các tài sản và bất động sản còn lại đều đứng tên một người – không ai khác là chị!

Lúc đó, tất cả mọi hoài nghi đều tiêu tan. Anh yêu chị, có trách thì chỉ trách bản thân chị đã quá thiếu tự tin dẫn đến không tin tưởng anh.

Khi chị đang xếp lại các món đồ trong két bảo hiểm ở ngân hàng và chuẩn bị về nhà nấu cơm tối cho anh, bỗng nhiên một phong thư kẹp lẫn trong tập chứng khoán rơi ra, sự ngờ vực đã tiêu tan trong chị lại nổi lên, chị vội vã rút tờ giấy trong phong thư đó ra, đó là một kết quả khám bệnh. Phần tên bệnh nhân ghi tên chồng chị, phần kết luận ghi rằng: "Ung thư xương giai đoạn giữa".

Cuộc đời của chúng ta là do chúng ta tạo nên. Có khi việc một người có chấp nhận đặt niềm tin vào người khác hay không sẽ quyết định người đó có được sống một cách vui vẻ hạnh phúc hay không. Tiếc rằng trong tim mỗi người đều có một chiếc chìa khóa, chiếc chìa khóa ấy mang tên "Hoài nghi". Nếu ai cũng có thể biết được đến thời điểm nào mình sẽ phải rời xa người mình yêu quý thì sẽ tốt biết mấy, như thế, cuộc đời này sẽ không còn nhiều nuối tiếc nữa.

***

"Nghi tâm sinh ám quỷ" (thành ngữ Trung Quốc) – sự nghi ngờ sẽ khiến nảy sinh những ý nghĩ đen tối và phán đoán sai lầm, có quỷ hay không chính tại quan niệm của mình. Một câu chuyện trong kinh Phật kể rằng: tại một ngôi làng, có một căn nhà cũ, mọi người đều nói rằng trong đó có ma, vì thế ai cũng sợ không dám ở trong ngôi nhà đó.

Một người tự nhận là bạo gan nhất nói với người bên cạnh: "Tôi muốn vào căn nhà đó ngủ một đêm", nói xong anh ta liền đi vào căn nhà.

Một lúc sau, lại có một người tự xưng là bạo gan hơn cả người kia, anh ta nghe thấy người bên cạnh kể căn nhà cũ này thường xuyên có ma, để chứng minh sự bạo gan của mình, anh cũng vào trong căn nhà đó.

Thế nhưng, khi người thứ hai chuẩn bị đẩy cửa bước vào, người thứ nhất lại cho rằng người đẩy cửa là ma, nên đã lấy hết sức chặn cửa lại, không cho người thứ hai vào nhà. Còn người thứ hai cũng cảm giác có người đang chặn cửa và nghĩ rằng trong nhà có ma thật.

Hai người một chặn cửa, một đẩy cửa cứ như vậy cho đến khi trời sáng. Đợi đến khi nhìn thấy rõ đối phương mới biết rằng chả có ma quỷ nào cả.

Tục ngữ có câu: "Người dọa người, dọa chết người".

Chúng ta đều chưa từng nhìn thấy ma, nên cũng không biết được ma có đáng sợ hay không, thực ra, điều đáng sợ nhất chính là nỗi sợ hãi về ma trong mỗi chúng ta. Bản thân nỗi sợ mới là đáng sợ nhất.

Có một câu chuyện rất sâu sắc như sau:

Cử nhân Trương Xán đời Thanh, không những tinh thông võ nghệ mà còn giỏi thư pháp.

Một hôm, ông nói với người bạn: "Nếu anh gặp ma thì đừng có sợ, hãy quyết đấu đến cùng".

Người bạn trả lời: "Nếu quyết đấu mà thua thì làm thế nào?"

Trương Xán cười nói: "Có gì đâu, cùng lắm thì cũng giống như nó thôi".

Câu nói đó rất hợp lí và có ý nghĩa, người và ma tranh đấu, nếu có thua thì cũng thê thảm như ma mà thôi. Có gì đáng sợ nữa đâu!

***

Trong truyện ngụ ngôn của Aesop có một câu chuyện về "Ong vò vẽ, chim đa đa và người nông dân" như sau:

Ong vò vẽ và chim đa đa thấy khát nước, liền cùng nhau đến nhà một người nông dân xin nước uống. Chúng còn hứa hẹn rằng, nếu người nông dân cho chúng nước uống thì chúng sẽ làm rất nhiều việc có ích cho anh ta, ví dụ như chim đa đa có thể giúp xới đất bằng mỏ, ong vò vẽ có thể bay lượn xung quanh để ngăn ngừa kẻ trộm.

Người nông dân nghe xong liền nói: "Ta có hai con bò, giữa ta và chúng không có bất kì điều kiện gì, thế nhưng chúng làm tất cả mọi việc cho ta, vì thế, ta chỉ có thể cho chúng uống nước, ta không muốn cho các ngươi nước uống".

Câu chuyện này nói lên rằng, người nông dân muốn đặt niềm tin vào con bò trung thành của anh ta, bởi trong suốt thời gian qua, con bò luôn làm việc chăm chỉ và không hề đưa ra bất kì điều kiện nào, vì thế, anh ta sẵn sàng cho bò uống nước và chăm sóc chúng. Anh nông dân không muốn cho ong vò vẽ và chim đa đa uống nước vì chúng là những kẻ đặt ra điều kiện từ trước.

Sự tin tưởng được dần dần hình thành nên từ những việc nhỏ nhất trong cuộc sống, để có được lòng tin, cũng cần phải trải qua những khó khăn, thử thách. Có câu "Đường xa biết

sức ngựa, lâu ngày biết lòng người", để đặt niềm tin vào ai đó, cũng như có được sự tín nhiệm của người đó không thể chỉ dựa vào những lời nói suông là được.

***

Một quốc gia nhỏ chỉ cách nước láng giềng một eo biển, hai nước đối đầu đã mấy chục năm. Cuối cùng đến một ngày, cả hai bắt buộc phải ngồi vào bàn đàm phán.

Cả hai bên cùng căng thẳng, Đại sứ của nước lớn không ngừng uy hiếp nước nhỏ bằng vũ lực.

Đại sứ nước nhỏ nói: "Chúng tôi có 150 chiếc máy bay chiến đấu F-16, 60 chiếc máy bay chiến đấu tàng hình 2000-5, 130 chiếc máy bay chiến đấu IDF… còn có cả những loại máy bay chiến đấu kiểu mới chưa thể công bố".

Thủ tướng nước lớn bèn cười nói: "Số lượng máy bay và chiến xa của chúng tôi nhiều hơn của các ông 100 lần".

Đại sứ nước nhỏ vẫn không nao núng, tiếp tục đe dọa đối phương: "Nước tôi có 80 vạn đại quân, tất cả đều dũng cảm và thiện chiến".

Thủ tướng nước lớn cười lớn: "Số người tham gia quân đội của chúng tôi nhiều hơn người của các ông 100 lần".

Đàm phán đến đây, đại sứ nước nhỏ cho biết cần phải xin ý kiến trong nước rồi mới có thể tiếp tục đàm phán tiếp được.

Khi hai bên lại tiếp tục đàm phán, đại sứ nước nhỏ bày tỏ việc hai bên là các nước anh em, nên "Bán anh em xa, mua láng giềng gần", số người phản chiến trong nước lại quá đông, nên họ đã quyết định "Cầu hòa".

Thủ tướng nước lớn ngạc nhiên trước sự thay đổi của đối phương và còn cho rằng, nước nhỏ đã bị sức mạnh của nước lớn làm cho sợ hãi nên đã gặng hỏi đại sứ nước nhỏ về nguyên nhân cầu hòa.

Đại sứ nước nhỏ trả lời: "Chúng tôi đã suy nghĩ và thấy nên bỏ qua, hòa bình là thượng sách, vì lãnh thổ nước chúng tôi quá nhỏ, thật sự không thể đủ để chứa 80 triệu tù nhân chiến tranh".

Niềm tin kiên định là tố chất quan trọng nhất của một nhà ngoại giao. Có thể bị đánh ngã, nhưng không bị bao giờ đánh bại!

Cảm nhận:

Một gia đình nọ có hai cô con gái, cô con gái lớn gả cho một người làm vườn, cô con gái thứ hai gả cho một thợ gốm.

Người cha rất yêu quí các con! Ông mong ngày nào cũng có mưa, để hoa trong vườn nhà con gái lớn nở rực rỡ hơn; nhưng lại lo lắng cho lò gốm của con gái thứ hai vì mưa mà không khô được. Ngược lại, ông cũng lại mong ngày nào cũng có nắng to để đồ gốm nhà con gái thứ hai mau khô; đồng thời cũng lại lo lắng cho vườn hoa nhà con gái lớn vì nắng to mà không được tươi tốt.

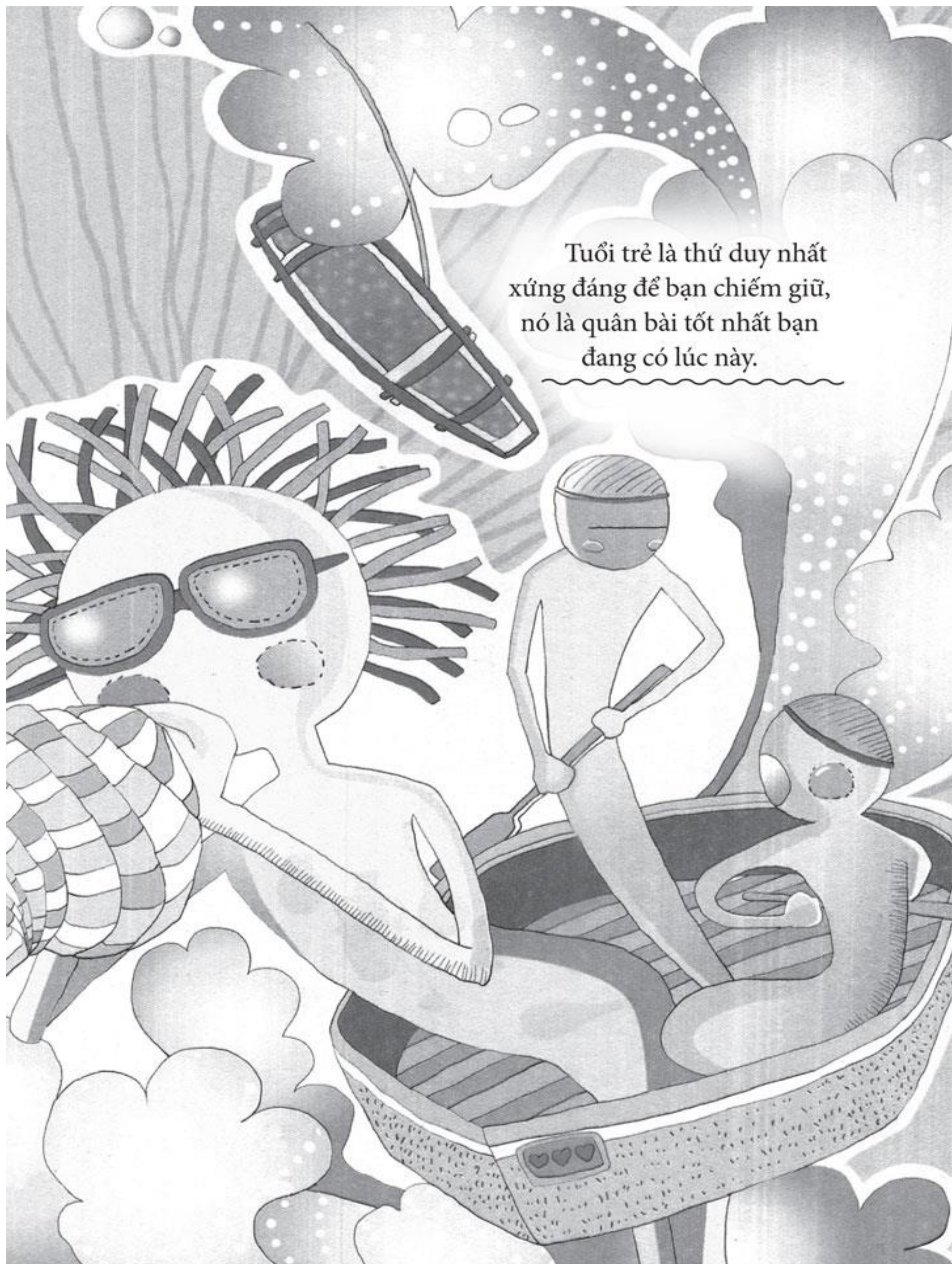
Gốc rễ vấn đề của người cha trong câu chuyện trên, là ông đã không nghĩ được ra rằng: khi trời mưa thì cho rằng ông trời đã ưu ái cho cô con gái cả, còn khi trời nắng thì cho rằng ông trời đang ưu ái cho cô con gái thứ hai, cái mà ông vẫn nghĩ là "khó cả đôi bên" ấy thực ra chẳng phải là đều nằm trong thế giới tưởng tượng của chính bản thân mình hay sao?

CHƯƠNG 3

ĐỪNG ĐỂ LÃNG PHÍ TUỔI THANH XUÂN

Tuổi trẻ là thứ duy nhất
xứng đáng để bạn chiếm giữ,
nó là quân bài tốt nhất bạn
đang có lúc này.

HÀI HƯỚC SẼ GIÚP TUỔI XUÂN CỦA BẠN RỰC RỠ HƠN

Dù thế giới và cuộc sống có tồi tệ đến đâu, thì vẫn có một thứ mãi mãi tốt đẹp - đó là tuổi thanh xuân.

...........Sienkiewicz (Ba Lan)

Mất đi tuổi thanh xuân, về mặt sinh lí thì không có gì đáng tiếc;

Mất đi sức sống của tuổi thanh xuân mới là điều đáng buồn nhất;

Tuổi thanh xuân không giữ được nhan sắc của chúng ta;

Vàng bạc không giữ được sự sống;

Tuổi thanh xuân là thứ duy nhất xứng đáng để bạn chiếm giữ.

Nói về sự khác biệt trong vấn đề tuổi tác, không thể gói hết trong một câu đơn giản. Có người tuy đã 50-60 tuổi mà vẫn rất khỏe mạnh, nhưng cũng có người chỉ mới ngoài 20 tuổi mà hom hem ốm yếu. Ngay cả việc chăm sóc sức khỏe cá nhân cũng có sự khác biệt lớn.

Có một câu ví von nói rằng:

"Nam giới ngoài 20 tuổi là chiếc máy bay trinh thám, ngoài 30 tuổi là chiếc máy bay oanh tạc, ngoài 40 tuổi là máy bay chiến đấu, 50 tuổi là chiếc máy kéo và ngoài 60 tuổi đã là chiếc tàu lượn rồi", ý nghĩa của câu nói này là tuổi càng trẻ chúng ta càng có sức khỏe tốt.

Ngoài ra, cũng có một câu nói ví von cho phái nữ thế này:

"Nữ giới ngoài 20 tuổi giống như quả bóng đá, có 20 người theo đuổi; nữ giới ngoài 30 tuổi giống như quả bóng rổ, có 10 người tranh nhau; nữ giới ngoài 40 tuổi giống như quả

bóng bàn, chỉ có hai người đánh qua đánh lại; nữ giới ngoài 50 tuổi giống như quả bóng golf, đánh đi càng xa càng tốt".

Đương nhiên, đây là những câu chuyện cười với thông điệp là tuổi càng trẻ thì sức hấp dẫn sẽ càng cao.

Tuổi trẻ đáng quí như vậy, nếu dễ dàng để nó qua đi liệu có đáng tiếc hay không? "Đừng để lãng phí tuổi thanh xuân" là nhận thức chung của những con người hiện đại.

***

Trong cuộc sống, người trẻ tuổi thường là người hài hước. Bởi những người trẻ tuổi có năng lượng và sự nhiệt tình lớn hơn nên dường như họ có khả năng khuấy động và gây cười cao hơn. Một câu chuyện cười không có nhiều chi tiết gây cười, nhưng khi được kể bởi những người trẻ thì vẫn dễ tạo được hiệu ứng gây cười hơn.

Tuy nhiên, khi gặp phải tình huống "thực sự không đáng để cười", phản ứng của các học cũng không phải là "ngây ra như tượng gỗ", mà thường là "cười ý nhị" hoặc "cười giả tạo" – nhằm chế nhạo thầy giáo của mình sao lại có thể kể một câu chuyện cười nhạt nhẽo đến thế.

Một hôm, khi lên lớp giờ tiếng Anh, thầy giáo đã kể một câu chuyện cười "sâu sắc" dài mười phút đồng hồ, cả lớp ngồi nghệt ra, chẳng ai hiểu được hàm ý của câu chuyện đó. Bầu không khí trở nên căng thẳng, lúc ấy, đột nhiên lớp trưởng nói to: "Trực nhật đâu?"

Chỉ đến khi nghe thấy tiếng cười của bốn học sinh trực nhật hôm đó, thầy giáo mới chợt hiểu ra, cười nói: "Hóa ra trực nhật còn có tác dụng này cơ đấy!"

Việc dùng học sinh trực nhật để "cười phụ họa" với thầy giáo trong tình huống đó đã thể hiện sự hài hước của các em học sinh.

***

Ở lứa tuổi thanh niên, "dây thần kinh hài hước" thường phát triển hơn những giai đoạn khác, tuy nhiên, đi kèm với đó còn là sự quậy phá, gây rối. Những lúc nghỉ giữa giờ, các học sinh nghịch ngợm thường quậy tung cả phòng học lên. Hãy xem tình huống hài hước dưới đây:

Một hôm, trống vừa điểm, thầy giáo đã bước vào lớp, các bạn trong lớp lúng túng nhìn nhau khi trên bảng vẫn còn dòng chữ tiếng Anh "FUCK" kiểu graffiti của một đám học sinh siêu quậy, sau giây phút ngạc nhiên, thầy giáo gật đầu suy nghĩ một lát. Vốn là người hài hước nên thầy đã cầm viên phấn lên chỉnh sửa vài nét ở chữ FUCK, thành chữ BOOK, sau đó thầy mới nói: "Các em, hãy mở BOOK ra, chúng ta bắt đầu học!"

Vị thầy giáo này thật hài hước, phải không? Chỉ bằng vài động tác đơn giản, thầy đã làm cho học trò phải khâm phục mình.

Có một câu chuyện khác như sau:

Vị giáo sư dạy tiếng nước ngoài này vốn có một giờ lên lớp vào ba giờ chiều, nhưng lại có việc gấp nên đã viết lên bảng dòng chữ: “I will meet the class at 5:00” (Tôi sẽ lên lớp lúc 5 giờ).

Khi mấy sinh viên nghịch ngợm đến giảng đường, nhìn thấy dòng chữ trên bảng liền xóa chữ “c” trong từ class đi, để dòng chữ đó biến thành: “I will meet the lass at 5:00” (Tôi sẽ gặp người tình lúc 5 giờ).

Khi vị giáo sư quay trở lại lớp và nhìn thấy dòng chữ trên bảng đã bị sửa, thì tất cả sinh viên trong giảng đường được một trận cười nghiêng ngả. Vị giáo sư mỉm cười nghĩ một lát, sau đó xóa chữ “l” trong từ lass đi để câu đó trở thành: “I will meet the ass at 5:00” (Tôi sẽ gặp những con lừa lúc 5:00).

Rồi thầy nói với sinh viên rằng: “Nào, những con lừa! Học bài thôi!”

***

Người có khiếu hài hước là người lạc quan. Trong hai câu chuyện trên, sự hài hước của hai thầy giáo chính là phương thức ứng phó tốt nhất. Để làm được như thế, tất nhiên là tự bản thân mỗi người cũng phải có “năng khiếu hài hước”, có “năng khiếu” cộng thêm “sự nhanh trí” thì sẽ thể hiện được “bản lĩnh” của mình.

Có một vị Tổng giám đốc rất khó tính, ông đòi hỏi ở nhân viên tinh thần làm việc hết sức nghiêm túc. Một hôm, có anh chàng nhân viên vào gặp sếp với một bản công văn trên tay, chỉ một lúc sau đã thấy tiếng Tổng giám đốc quát tháo: “Cậu viết cái gì vậy, viết thế này thì chỉ bằng trình độ của học sinh cấp 2 thôi!”

Một lát sau, anh chàng nhân viên đó đi ra, nhưng trên mặt lại nở nụ cười, cậu giải thích với các đồng nghiệp đang ngạc nhiên rằng: “Các cậu thấy tôi tiến bộ có nhanh không, hôm qua Tổng giám đốc vừa mắng tôi chỉ bằng trình độ của học sinh cấp 1, hôm nay tôi đã lên trình độ của học sinh cấp 2 rồi đấy. ”

Người nhân viên bị mắng đã nhìn ra được thói quen thích mắng mỏ người khác của Tổng giám đốc. Vì thế, bản thân anh đã từng bị mắng những gì, anh cũng không nhớ rõ nữa rồi.

***

Trong một bức tranh, có vẽ một con thỏ trắng, ngồi khóc trước một cây cà-rốt. Bức tranh đó có ý nghĩa gì vậy?

Một đứa trẻ trong trại tị nạn châu Phi nói rằng, con thỏ khóc vì không được ăn cà-rốt.

Một đứa trẻ ở Đài Bắc thì nói rằng, con thỏ ngày nào cũng ăn cà-rốt, nó không muốn ăn nữa; nhưng thỏ mẹ bắt phải ăn, nên thỏ con đã khóc.

Mức sống ở châu Phi và Đài Bắc có sự khác nhau, châu Phi là nơi thiếu lương thực, còn Đài Bắc lại dư thừa lương thực, nên về cách nhìn nhận cũng có sự khác nhau.

Hay nói cách khác, cách nhìn nhận cuộc sống của con người như thế nào thì sẽ suy nghĩ thế nấy.

Lấy một ví dụ, người bi quan nếu chẳng may bị điếc thì như thế chẳng khác nào lấy mạng anh ta; nhưng đối với một nhà phát minh vĩ đại như Ê-đi-xơn thì đó lại không phải là chuyện gì quá ghê gớm, ông sẽ nhìn nhận vấn đề từ một góc độ khác.

Ê-đi-xơn được học chính quy rất ít, mười tuổi ông bắt đầu được thực hành thí nghiệm trong căn phòng ngầm của bố, hai mươi tuổi bán báo và kẹo trên tàu hỏa để kiếm tiền, trước khi quyết định dồn sức vào các phát minh và kinh doanh, ông đã từng làm công việc phát điện báo. Động lực mạnh mẽ phát sinh từ sự nỗ lực đã giúp ông khắc phục được khiếm khuyết điếc dở của mình.

Ông bị điếc từ nhỏ, phải nói to mới nghe được. Có người đề nghị ông phát minh máy trợ thính, để giải quyết vấn đề nặng tai của mình, nhưng ông đã nói rằng:

"Suốt hai mươi bốn giờ trong ngày, có bao nhiêu âm thanh "không nghe không được". Tai điếc đã giúp tôi tiết kiệm được rất nhiều thời gian nhàn rỗi, nó cũng giúp tôi có thể chuyên tâm làm việc! Hơn nữa, nói to sẽ không nói dối được, tôi thích mọi người nói to khi nói chuyện với tôi".

Cảm nhận:

Ông chồng nói với bà vợ: "Trước và sau khi cưới, em vẫn giữ được thân hình theo tiêu chuẩn như chai Coca Cola." Bà vợ nghe thấy đã rất vui mừng.

Không ngờ, ông chồng lại nói: "Chỉ có điều là sau khi cưới thì từ chai thủy tinh đã biến thành chai nhựa".

Cơ thể của một người còn trẻ chắc chắn sẽ đẹp, nhưng điều quan trọng nhất là làm thế nào để "Giữ form" được để không phải hối hận trong tương lai.

Một bác sĩ da liễu thường nhắc nhở những người trẻ tuổi không nên cậy mụn trứng cá bằng tay, tránh để lại sẹo. Ông nói một cách nghiêm túc rằng: "Muốn trở thành Mã Anh Cửu hay Hứa Thủy Đức đều quyết định bởi bàn tay của các bạn". Câu nói này tuy hơi động chạm đến khuôn mặt đầy vết sẹo rỗ của Hứa Thủy Đức, nhưng dù sao cũng vẫn là một cách nói thú vị.

CHỦ TỊCH HỘI ĐỒNG QUẢN TRỊ, NGÀI CŨNG ĐÍCH THÂN ĐI TOILET SAO?

Người có tính hài hước sẽ không làm cho mọi người phải chán ghét, những câu chuyện hài hước sẽ không làm người khác cảm thấy áp lực.

..........Daisaku Ikeda (Nhật Bản)

Sự nổi loạn của những người trẻ tuổi có thể là một kiểu phong cách, nhưng không nhất định là một phong cách hay. Dựa vào lợi thế hài hước, bạn có thể biến địch thành bạn, có thể thêm các mối quan hệ, "bốn lượng đổi nghìn vàng", đó là sự kì diệu của bí quyết giao tiếp trong xã hội.

Có người nói rằng, người trẻ tuổi là những kẻ nổi loạn. Những người trẻ tuổi ngoan ngoãn quá sẽ bị thiệt thòi.

Tôi không tán thành lắm với câu nói này, nổi loạn có thể là một phong cách, nhưng không nhất định là một phong cách hay.

Khi gặp trở ngại, chúng ta có thể lựa chọn thái độ kháng cự nổi loạn, nhưng cũng có thể chọn cách “thuận đà tiến tới”. “Thuận đà tiến tới” tức là đối phó bằng thái độ hài hước, từ đó có thể thấy được hiệu quả kì diệu của “Bốn lượng đổi lấy nghìn vàng”.

Ví dụ, vào một buổi trưa hè oi ả, trong phòng khách mất điện đã lâu, mọi người đều vã mồ hôi, nóng không chịu nổi, người nào cũng trở nên rất nóng tính.

Cô cháu gái 3 tuổi bỗng chạy đến trước mặt ông nội, chu cái miệng nhỏ xinh ra thổi phù phù vào cổ ông. Thấy hành động ấy của cháu, ông giật mình, hỏi cháu: “Cháu đang làm cái gì thế?”

Cô cháu nội nhanh nhẹn đáng yêu vẫn tiếp tục thổi phù phù và trả lời: “Cháu là cái quạt máy, cháu muốn ông được mát, được mát...”

Ông nội khi ấy mặc dù đang buồn bực, nhưng nghe cháu trả lời như vậy, liền mỉm cười rồi bất giác vỗ nhẹ tay lên đầu cô cháu.

Cô bé miệng vẫn không ngừng thổi gió, còn đầu thì hết nghiêng sang trái lại nghiêng sang phải, trông rất giống chiếc quạt cây được nhấn túp-năng.

Động tác buồn cười của cô cháu nội làm cho mọi người trong phòng khách đều phải bật cười. Buổi trưa hè đó, dường như đã trở nên mát mẻ hơn nhiều. Cô bé ngây thơ càng được mọi người yêu quí hơn!

Chiếc đầu được vỗ nhẹ lại chuyển động giống như chiếc quạt máy, như vậy chính là cách ”thuận đà” để “Bốn lượng đổi lấy nghìn vàng”.

***

Tình yêu thời nay, được ví von như "bạo gan thì no, nhát gan thì đói".

Theo tôi thấy, tình yêu của những thanh niên thế hệ mới dường như "no" nhiều hơn. Trong con phố ngầm của bến xe Tiệp Vận ở Đài Bắc, đèn sáng rực rỡ, nhưng chỗ nào cũng có thể thấy cảnh tượng các cặp đôi ôm nhau, hôn nhau, có vẻ đã quen như ở chỗ không người.

Một lần, trên chuyến xe nhanh cuối cùng từ Đạm Thủy trở về Đài Bắc, có hai cô cậu bên cạnh tôi đứng cạnh chiếc cột gần cửa, trò chuyện ríu rít, tôi đã nghe được những từ ngữ yêu đương của các cặp tình nhân thế hệ mới.

“Anh có yêu em không?” Cô gái hỏi.

“Yêu, yêu, yêu! Yêu em đến như hai chiếc lạp xường, hai chai rượu đỏ.” Chàng trai vừa hôn vừa trả lời một cách đùa cợt.

“Thế là ý gì?”

“Tức là mãi mãi yêu em (Lạp xường và rượu đồng âm với từ “Trường cửu”)”.

“Vậy em có yêu anh không?” Lần này đến lượt chàng trai hỏi.

“Đương nhiên rồi, em yêu anh đến… trong toilet có đồng hồ báo thức… ” Cô gái ngừng lại một lát.

“Em nói gì vậy?” Chàng trai làm ra vẻ ngây ngô.

“Tức là yêu có thủy có chung” (Từ *phân* đồng âm với từ *thủy*, từ *đồng hồ* đồng âm với từ *chung*).

Chắc hai cô cậu ấy cho rằng, thằng tôi đứng bên cạnh bị điếc rồi!

Người đang yêu thường mù quáng, tôi bỗng chốc biến thành người vô hình. Yêu “như chốn không người” là sự tả thực về tuổi trẻ!

***

Một công ty mở lớp đào tạo nghề huấn luyện cho những nhân viên mới. Tổng giám đốc lúc đó rỗi rãi nên cũng đến ngồi dự ở dãy cuối cùng của lớp học.

Bài học tập huấn nói đến việc: nhân viên nghiệp vụ phải rất lịch sự, phải có tinh thần phục vụ, ví dụ như phải luôn nhớ nói câu "Cảm ơn Tổng giám đốc đã quan tâm đến chúng tôi", "Cảm ơn Ngài đã chủ trì hội nghị", "Ngài Lí cần gì phải đến tận đây ạ, Ngài cứ gọi điện là được rồi"…

Một nhân viên nghiệp vụ nhanh nhẹn đã học được mấy chiêu đó, cảm thấy rất thú vị, nên đã "thực hành" tại chỗ luôn. Sau khi kết thúc buổi tập huấn, cậu ta gặp Tổng giám đốc ở toilet nên tươi cười nói: "Tổng giám đốc, Ngài cũng đích thân đi toilet sao?"

Tổng giám đốc trả lời: "Chả nhẽ cậu có thể đi thay tôi được chăng?"

Câu "chuyện cười" này, tôi được nghe một ông chủ lớn kể lại. Ông chủ lớn này đã phê bình anh chàng "lố bịch" nọ.

Thực ra, tôi lại có cách nhìn khác đối với câu chuyện cười này. Tôi cho rằng người thanh niên này không hề "lố bịch", mà là một sự hài hước, một sự hài hước được phát triển từ nội dung bài học.

Không nên đánh giá thấp sức hiểu biết của thanh niên thời nay. Biết phát minh ra những câu nói tình tứ như "lạp xường và rượu", "có phân có đồng hồ", cho thấy đầu óc của họ cũng không phải là đơn giản.

Người có vấn đề chính là ông Tổng giám đốc, sự ứng phó của ông có thể thấy là thiếu hụt "sự đồng cảm". Ông ta đã làm cho cả quá trình không giống như sự hài hước mà giống như một câu chuyện cười. Đây là những gì thường gặp ở vị Tổng giám đốc, họ thường thích chê bai giá trị hài hước của các nhân viên trẻ bằng ưu thế về địa vị của mình.

Điểm này làm tôi nhớ đến câu chuyện nhậm chức ở một công ty xuất bản cỡ lớn trước đây.

Một biên tập viên nam ngồi chéo trước mặt tôi, người vừa cao vừa gầy, tốt nghiệp khoa Triết học, tuy không đẹp trai nhưng cậu ta rất hài hước nên được mọi người ở công ty quí mến.

Lấy một ví dụ để thấy được cậu ta hài hước đến mức nào. Có một lần, chúng tôi đi dự tiệc cưới của một nữ đồng nghiệp, cậu ấy nâng cốc và nói:

"Chú rể rất đẹp trai, nhưng!… " Sau khi dừng lại vài giây gây tò mò, cậu ta nói tiếp: "Nhưng cô dâu còn đẹp hơn!"

Một trận cười nổi lên. Mọi người đều rất thích sự hài hước của cậu ta.

Sau đó, một lần khác, trong bữa liên hoan của công ty, cậu ấy lại nâng cốc chúc mừng vị tổng biên tập 60 tuổi, cậu nói:

"Tổng biên tập, chúc chú!...", trong lúc mọi người tập trung lắng nghe cậu ấy chuẩn bị nói tiếp một câu chúc thật hay thì cậu nói: "Càng già càng trẻ!"

Sự hài hước của cậu ấy lại gây được một trận cười cho mọi người.

Không ngờ, vị tổng biên tập lại nói với tôi rằng: "Ôi, càng già càng trẻ cái nỗi gì, không hiểu! Tôi không hiểu! Chủ biên, bình thường cậu dạy dỗ kiểu gì vậy! "

Thực ra tôi cho rằng, câu nói này khá hài hước, không cần phải "chỉnh sửa" gì cả. Nhưng vì bình thường, Tổng biên tập có quyền lực rất lớn nên mọi người chỉ có thể cười theo mà thôi.

Thông thường, thì vị Tổng giám đốc kia và vị Tổng biên tập này chỉ cần mỉm cười, thể hiện việc tán đồng sự hài hước của đối phương là được. Nếu cần tham gia thì cười lớn vài tiếng, thể hiện mức độ thưởng thức cao hơn. Như thế là đủ rồi.

Nhưng, điều kỳ lạ là một số quan chức lại thích dùng những ngôn ngữ nghiêm túc để chê bai, ám chỉ đối phương "lố bịch"!

Như vậy vẫn còn tốt, bởi thậm chí còn có một số người sẽ trả lời là: "Nói năng kiểu gì vậy!", "Đùa đấy à!", chỉ một câu nói đã dập chết cái sự hài hước rồi.

Thực ra, khi nói những câu hài hước ai cũng đều hi vọng nhận được sự quan tâm. Nếu các vị quan chức có thể đáp trả bằng sự hài hước nhẹ nhàng (chứ không phải bằng ngữ khí phê bình), thì sự cảm nhận của đối phương sẽ mạnh mẽ hơn. Đó chính là "sự đồng cảm".

Cảm nhận:

Muốn nhận được sự chào đón thì phải giúp mọi người từ bỏ những thói quen xấu của họ một cách tế nhị. Ví dụ đối phương là người hút thuốc, hoặc đối phương đã kể một câu chuyện cười không lịch sự. Vậy thì cần phải biến địch thành bạn.

Ví dụ, có người hỏi bạn: "Bạn có phản đối tôi hút thuốc không?", bạn có thể nói rằng: "Tôi không phản đối anh hút thuốc, nhưng... tôi phản đối anh nhả khói. Đừng bảo tôi phải hít lại khói của anh nhé!" Một ví dụ khác, nếu có người kể một câu chuyện không lịch sự, đừng bao giờ nói một cách nghiêm túc rằng "Đùa đấy à!" nên trả lời một cách hài hước và nhẹ nhàng, để đối phương dễ dàng tìm được đường lui. Họ sẽ rất biết ơn bạn.

CÓ CHỦ KIẾN MỚI CÓ THỂ ĐÀM PHÁN THÀNH CÔNG

Một người, cho dù đang đi trên một chiếc thuyền con yếu ớt, nhưng chỉ cần cầm chắc bánh lái, anh ta sẽ không bị những con sóng làm cho nghiêng ngả, và tự chủ được trong việc lựa chọn phương hướng.

..........Goethe (Đức)

Kinh nghiệm của một người có được là nhờ trải qua vất vả, và chỉ có nhờ sự rèn giũa qua thời gian mới giúp cho người ta trưởng thành;

Người không có chủ kiến, khi vào việc sẽ rất thê thảm;

Người vừa có gan, vừa có kiến thức, lại có thêm kinh nghiệm mới có thể tự lập làm nên sự nghiệp.

Có một ông lão đi cùng đứa con trai, dắt một con lừa để chuẩn bị đi bán ở một khu chợ.

Trên đường đi, có người cười ông lão là quá ngốc vì không để con lừa chở người. Thế nên ông lão cho đứa con cưỡi lừa, còn ông thì đi bộ.

Đi được một quãng, lại có người cười ông lão để người trẻ tuổi cưỡi lừa, còn ông lão thì đi bộ là không hợp lí, thế là ông lão lại cưỡi lừa.

Đi thêm một quãng nữa, lại có người cười ông lão đã ngược đãi đứa con, thế là ông lão lại bảo cả đứa con cùng cưỡi lừa.

Tiếp đó, lại có người cười ông lão đã ngược đãi động vật, sao lại có thể để con lừa phải chở cả hai người chứ.

Ông lão không biết phải làm thế nào mới là đúng. Cuối cùng, ông lão đành trói con lừa lại, hai cha con cùng khiêng lừa ra chợ.

Sau đó, có người cười ông lão sao mà ngốc thế. Ông lão bực mình liền quẳng con lừa xuống sông, rồi cùng con trai đi bộ về nhà.

Những người lương thiện như ông lão này, chỉ vì không có chủ kiến mà mất đi cả một con lừa.

Lại có một câu chuyện khác kể rằng:

Một người nghe nói nuôi lợn có thể phát tài nên đã bỏ ra một khoản tiền làm chuồng lợn để bắt đầu nuôi lợn. Không ngờ ít lâu sau, đàn lợn lần lượt bị chết, anh ta rất lo lắng, bèn tìm đến Trương Tam để hỏi xem phải làm thế nào.

Trương Tam hỏi anh ta: “Cậu cho lợn ăn những gì?”, anh ta trả lời: “Tôi cho lợn ăn cơm?” Trương Tam nói tiếp: “Ôi, sao lại cho lợn ăn cơm, cho ăn kê mới được.” Anh ta cảm ơn rồi vội vàng đi cho lợn ăn kê.

Vài tuần sau, lợn nhà anh ta chết đến một nửa, anh ta lại đi tìm Trương Tam, Trương Tam hỏi anh ta: “Anh cho lợn uống nước gì vậy?” Anh ta trả lời: “Tôi cho lợn uống nước suối”, Trương Tam nói: “Ôi, sao lại cho lợn uống nước suối, phải cho lợn uống nước giếng mới được”. Anh ta cảm ơn rồi vội về cho lợn uống nước giếng.

Sau vài tuần nữa, lợn nhà anh ta chỉ còn lại có 5 con, anh ta vội đi tìm Trương Tam. Trương Tam hỏi: “Anh cho lợn uống nước giếng ở thôn Đông hay thôn Tây?” Anh chàng nuôi lợn trả lời: “Tôi cho lợn uống nước giếng ở thôn Đông”. Trương Tam nói: “Ôi, sao lại cho lợn uống nước giếng ở thôn Đông, phải cho lợn uống nước giếng ở thôn Tây mới được”. Anh kia lại lập tức nghe lời làm theo.

Sau một tuần, lợn nhà anh ta chết hết sạch, anh ta lại chạy đi tìm Trương Tam. Trương Tam nói: “Ôi, sao lợn lại chết hết chứ, tôi vẫn còn rất nhiều điều dặn dò chưa kịp nói hết mà!”

Người không có chủ kiến, khi vào việc chẳng phải sẽ rất thê thảm hay sao?

***

Những người trẻ tuổi do không đủ kinh nghiệm, nên rất dễ mắc phải lỗi thiếu chủ kiến, nhưng muốn có chủ kiến thì cần phải có can đảm và kiến thức. Có “can đảm” mà không có “kiến thức” sẽ rất dễ hỏng việc; có “kiến thức” mà thiếu “can đảm” cũng không làm được việc lớn.

Người có kiến thức và can đảm mới có thể làm được những việc lớn đặc biệt.

Trong một cuộc bán đấu giá tem thư quí hiếm có rất đông các nhà sưu tập đến tham dự. Cuộc đấu giá lúc này đang sôi nổi nhất, mọi người đều chăm chú theo dõi hai con tem 1 penny duy nhất trên thế giới, giá bán không ngừng tăng cao, lên đến con số trên trời là 400 nghìn USD.

Bỗng nhiên, một cái giá khủng khiếp được phát ra từ một góc của hội trường: "Hai triệu đô-la! "

Những người có mặt tại hội trường đều ồ lên kinh ngạc, vì lại có người đưa ra cái giá khó có thể tưởng tượng này!

Nhưng những điều bất ngờ vẫn còn ở phía sau. Khi người trúng đấu giá bước lên sân khấu nộp tiền, sau khi nhận được con tem, anh ta lập tức tách đôi hai con tem ra, rồi lấy bật lửa ra đốt cháy một trong hai con tem đó.

Hành động bỗng nhiên công khai đốt cháy một triệu đô-la này lập tức gây nên sự xáo động lớn trong hội trường. Vị trung niên đứng trên sân khấu giơ cao hai tay và nói lớn: "Các vị, xin đừng quá căng thẳng! Sở dĩ tôi đưa ra cái giá cao không ngờ tới này để mua hai con tem là vì trong con tem này ẩn giấu một bí mật vô giá. Bí mật này chỉ được biết đến sau khi đã đốt một trong hai con tem đó đi. Bây giờ, tôi sẽ bán đấu giá con tem còn lại này, ai mua được nó, tôi sẽ cho người đó biết bí mật!"

Lúc này, hội trường đấu giá dấy lên một không khí cạnh tranh kịch liệt, các vị khách trong hội trường đua nhau ra giá, cuối cùng con tem đã được bán với cái giá cao ngất là 8 triệu đô-la. Người mua được con tem hứng khởi bước lên sân khấu, sau khi nhận được con tem liền vội giục vị trung niên nói cho anh ta biết bí mật to lớn ẩn giấu trong con tem này.

Vị khách trung niên sau khi nhận tấm chi phiếu 8 triệu đô-la đã khẽ thì thầm bên tai người khách trúng đấu giá: "Điều bí mật chính là – Con tem này hiện là con tem duy nhất còn tồn tại trên trái đất này, vì nó là độc nhất vô nhị, nên khó mà tính được giá trị của nó, nhất định Ngài phải cất giữ thật cẩn thận!"

***

Trong thời gian diễn ra Đại chiến thế giới lần thứ hai, McAthur đã từng nhận chức Thống soái quân Đồng minh trên mặt trận Thái Bình Dương. Một vị tướng quân tự mãn báo cáo với McAthur, rằng sau khi chỉnh lí kĩ càng công tác tham mưu, ông ta đã tập hợp đầy đủ hồ sơ về những vấn đề đã gặp phải trong thời gian tại vị của các thống soái trên mặt trận Thái Bình Dương trước đây. Nghe xong, McAthur chỉ cần lật qua vài trang hồ sơ là có thể biết được vấn đề đó là gì, phải xử lí như thế nào. Ông lật lật đám hồ sơ, sau khi xem qua đã mỉm cười nói với vị tướng quân kia: "Ngài đã vất vả rồi, các Ngài quả thật đã hoàn thành một công việc cực kì gian nan! "

Vị tướng quân kia nghe được những lời khen ngợi của McAthur, liền thể hiện ngay vẻ dương dương tự đắc.

McAthur hỏi tiếp: "Số tài liệu này, các Ngài đã sao thành bao nhiêu bản?"

Vị tướng quân kia trả lời: "Tổng cộng có 6 bản, đã gửi cho các bộ phận khác để tham khảo."

Lúc này, McAthur mới nói một cách nghiêm khắc: “Rất tốt, Ngài hãy chịu trách nhiệm đi thu hồi toàn bộ 6 bộ hồ sơ kia lại cho tôi rồi đốt hết đi. Tôi không muốn bị ảnh hưởng bởi những vấn đề của các thống soái tiền nhiệm, nếu gặp phải vấn đề gì, tôi sẽ tự có cách giải quyết tốt nhất!”

Tướng quân McAthur chính là một vị tướng quân đặc biệt. Nếu ông không phải là một người có chủ kiến, có lòng can đảm và kiến thức, thì ông đã không dám tùy tiện đốt hết những hồ sơ tài liệu liên quan rồi.

Cảm nhận:

“Trong vũ hội, tôi luôn không chọn người giỏi nhất.”

“Tại sao vậy?”

“Vì tôi muốn để người giỏi nhất chọn tôi.”

Đây là đoạn đối thoại của người có sự tự tin. Ngạn ngữ Mỹ có câu: “Chiều cao của con suối không bao giờ cao hơn đầu nguồn, thành tựu của một con người sẽ không vượt qua niềm tin của họ.”, vì vậy, niềm tin càng cao thì thành tựu sẽ càng lớn. Người thiếu tự tin coi như đã hạn chế “chiều cao” thành tựu của bản thân.

TƯỚNG TÙY TÂM CHUYỂN, ĐỪNG THỂ HIỆN TRÊN KHUÔN MẶT HAI CHỮ THẤT BẠI!

Một tâm hồn dũng cảm và đơn giản là một tâm hồn có thể quan sát bằng đôi mắt của chính mình, yêu bằng trái tim của chính mình, quyết định bằng lí trí của chính mình; đừng làm cái bóng mà hãy làm một con người.

...........Romain Rolland (Pháp)

Nguy cơ lớn nhất của người thiếu tự tin, chính là dẫn đến việc tự mình giết chết một thiên tài vừa mới hé nở.

Mỗi con người đều là người thống soái và thống trị của bản thân, đừng để những thói quen xấu làm thay đổi những nỗ lực mà bạn đang cố gắng, chỉ cần xác định đúng phương hướng thì hãy kiên trì đi trên con đường của chính mình.

Ngày trước, một ông thợ mộc có cậu con trai tên là Henry.

Một lần, người cha nói với cậu: "Henry, con rất hay bất cẩn, vừa hay quên lại vừa hay làm sai. Từ nay ta sẽ treo lên tường một tấm bảng gỗ, chỉ cần con làm sai một việc, ta sẽ đóng lên bảng một chiếc đinh, để nhắc nhở những gì con chưa nghe lời. Chỉ cần con làm đúng một việc, ta sẽ nhổ bớt đi một chiếc đinh."

Sau đó, Henry thấy tấm bảng gỗ đó gần như đã bị che kín bởi những chiếc đinh nên cảm thấy rất xấu hổ, vì cậu đã mắc phải quá nhiều sai lầm. Cậu quyết định sẽ làm một đứa con ngoan. Từ những ngày sau đó, cậu đã thể hiện rất tốt và cũng rất cố gắng, thế nên đã có vài chiếc đinh được nhổ ra. Những ngày sau đó cũng như vậy, rồi ngày nào cũng như vậy trong suốt một quãng thời gian dài. Cuối cùng, chỉ còn lại duy nhất một chiếc đinh vẫn còn trên tấm bảng. Người cha gọi cậu lại trước mặt và nói: "Con trai, con hãy nhìn xem, chỉ còn lại một chiếc đinh cuối cùng, bây giờ nếu ta nhổ nó ra, con có thấy vui không?"

Henry nhìn tấm bảng gỗ, bỗng cảm thấy rất buồn.

Người thợ mộc nói: "Được rồi, ta đã nhổ chiếc đinh cuối cùng, sao con lại cảm thấy buồn chứ?"

Henry trả lời: “Nhưng, tấm gỗ này đã trở nên rất xấu! Chỗ nào cũng đầy những vết đinh.”

Người thợ mộc nói: “Đúng thế, đây chính là điều ta muốn nói với con. Những dấu vết này đều do những lỗi lầm và thói quen xấu của con gây ra. Mỗi lần con gây ra lỗi lầm, con sẽ có thêm một chiếc đinh, cho dù sau này con đã nhổ được chiếc đinh đó đi, thì vẫn có những vết thương còn lưu lại trong tâm hồn con. Vì thế, nếu có thể, tốt nhất con đừng mắc sai lầm nữa nhé”.

***

Có một họa sĩ ở châu Âu chuẩn bị vẽ một bức chân dung chúa Giê-su. Nhưng do chúa Giê-su là con trai của Thượng đế, đại diện cho hình tượng của thần thánh, nên phải vẽ sao cho thật trang nghiêm, thế nên người họa sĩ đã đi khắp nơi tìm kiếm người mẫu có tướng mạo phù hợp, cuối cùng ông cũng tìm được một người, và đã hoàn thành được kiệt tác để đời, được toàn thế giới ca tụng.

Vài năm sau, có người đề nghị, bức tranh chỉ miêu tả chúa Giê-su thì chưa đủ, không thể thể hiện được sự vĩ đại của chúa Giê-su. Nếu vẽ thêm lũ quỷ để đối chiếu thì mới có thể lột tả hết vẻ đẹp của Người. Nhưng để tìm được một người làm mẫu vẽ quỷ thì biết tìm ở đâu? Quả là rất đau đầu, cuối cùng chỉ có thể tìm đến nhà tù, chọn một phạm nhân có tướng mạo hung dữ để làm mẫu.

Khi người họa sĩ vẽ chân dung phạm nhân, tên phạm nhân bỗng ôm mặt khóc nức nở. Vị họa sĩ liền hỏi anh ta: “Tại sao anh lại khóc?”

“Tôi tức cảnh sinh tình thôi, tôi không kìm nén được đau khổ nên đã khóc.”

“Chuyện gì đã làm anh đau khổ đến thế?”

“Vài năm trước, tôi đã từng làm mẫu vẽ cho Ngài, thật không ngờ mấy năm sau tôi lại được gặp Ngài, nhưng lại gặp trong hai hoàn cảnh hoàn toàn khác nhau!” Hóa ra, phạm nhân này chính là người đã làm mẫu vẽ chúa Giê-su trước đây.

Vị họa sĩ nghe xong vô cùng ngạc nhiên nói: “Tại sao tướng mạo của anh lại trở nên hung dữ đáng sợ đến như vậy?”

Người phạm nhân kể, sau khi làm mẫu cho họa sĩ vẽ chúa Giê-su và nhận được khoản thù lao, anh ta đã ăn chơi trác táng, làm những việc vô cùng xấu xa, thậm chí vi phạm pháp luật, bị bắt vào tù, vì thế mà tướng mạo anh ta đã trở nên hung dữ như thế.

Đây chính là một ví dụ điển hình cho câu “Tướng tùy tâm chuyển”. Tâm của một người có thể biến anh ta thành chúa Giê-su, và cũng có thể biến anh ta thành Sa-tăng, tất cả đều do biểu hiện của bản thân.

Còn có một câu chuyện khác kể rằng, một vị sư phụ đang tập trung tinh thần vào việc chế tạo một lô mặt nạ, đúng lúc có người bạn đến chơi, khi bước vào, anh ta nhận thấy ánh mắt của vị sư phụ này không được thân thiện nên đã hỏi ông:

"Gần đây ông có chuyện gì không vui à? Sao sắc mặt lại khó coi đến thế!"

Vị sư phụ làm mặt nạ trả lời: "Có chuyện gì đâu!"

Ba tháng sau, người này lại đến tìm ông ta, vừa gặp mặt đã vội nói:

"Nhà ông có chuyện gì vui sao? Trông khí sắc ông rất tốt!"

Vị sư phụ làm mặt nạ lại trả lời: "Có chuyện gì đâu!"

Người bạn cảm thấy rất lạ, tại sao người bạn này lại khác hoàn toàn so với thời điểm ba tháng trước đây.

Sau đó, anh ta bỗng nhiên nghĩ ra, ba tháng trước, ông ấy làm những chiếc mặt nạ yêu quái, còn bây giờ, ông ấy đang làm những chiếc mặt nạ Bồ Tát. Lúc làm mặt nạ yêu quái, trong lòng chỉ toàn nghĩ đến bộ dạng hung ác nhăn nhó của ác quỷ, còn khi làm mặt nạ Bồ Tát thì trong lòng chỉ toàn nghĩ đến những khuôn mặt với những điều tốt đẹp.

Đây cũng là một ví dụ hay về "Tướng tùy tâm chuyển". Trở nên hiền hòa hay trở nên hung dữ, ai ai cũng phải có trách nhiệm với khuôn mặt của chính mình.

***

Thời xưa có một chàng thư sinh đã liên tục tham gia rất nhiều kì thi nhưng đều không đỗ. Một năm, khi anh ta vào kinh dự thi, đi cùng anh ta chỉ có một lão bộc. Trên đường đi, một trận gió lớn đã cuốn bay chiếc mũ của chàng thư sinh, thế là lão bộc thật thà thưa: "Công tử, chiếc mũ bị rơi xuống đất rồi ạ!"

Vị công tử lập tức nổi giận: "Sau này không được nói là "lạc địa" (rơi xuống đất), mà phải nói là "cập đệ" (đồng âm với từ *cập địa*)"

"Vâng ạ!" lão bộc đội lại chiếc mũ cho công tử, cẩn thận buộc dây mũ rồi nói: "Lần này bảo đảm sẽ không "cập đệ" nữa rồi!"

***

Ở Âu Mỹ có một gánh xiếc rất đặc biệt có tên là "Gánh xiếc Bọ chét", khán giả phải dùng đến kính lúp mới có thể thưởng thức, trong đó có một tiết mục nổi tiếng nhất đó là Bọ chét kéo xe, khán giả rất lấy làm thích thú.

Có một nhà báo đã phỏng vấn người thầy huấn luyện của gánh xiếc Bọ chét: “Xin hỏi, Ngài đã làm thế nào để những con bọ chét không ngừng nhảy nhót có thể chuyển sang đi bộ được?”

Người thầy huấn luyện bọ chét đã trả lời: “Ban đầu, tôi cho bọ chét vào một bình chứa bằng thủy tinh trong suốt có nắp đậy, mới đầu chúng sẽ không ngừng nhảy loạn xạ lên, nhưng sau khi liên tục va phải phần nắp đậy, chúng sẽ học được cách chỉ nhảy đến mức gần chạm vào nắp thủy tinh là sẽ dừng lại”

Cách nói của người huấn luyện thật sự làm cho người nghe cảm thấy tò mò. Chúng ta hãy xem thử đời sống tự nhiên của con bọ chét: Theo báo cáo khoa học, bọ chét có thể nhảy qua khoảng cách gấp 350 lần chiều dài thân của nó, tương đương với một người nhảy qua một sân đá bóng kiểu Mỹ. Nhưng trong “Gánh xiếc bọ chét” lại có một loại bọ chét không nhảy lên được – loại bọ chét đã được huấn luyện.

Nói là được huấn luyện, nhưng trên thực tế là “Bị áp chế”. Vì con bọ chét này ban đầu bị nhốt trong một chiếc hộp lớn trong suốt, sau hơn một tháng quan sát, chủ nhân của nó lại chuyển nó sang một chiếc hộp trong suốt cỡ vừa. Lại sau hơn một tháng nữa, người chủ lại đổi nó sang một chiếc hộp trong suốt cỡ nhỏ, rồi tiếp một tháng nữa trôi qua, nó lại bị đổi sang một chiếc hộp nhỏ hơn. Làm như vậy, hết lần này sang lần khác, không gian mà con bọ chét có thể nhảy ngày càng bị thu hẹp rất nhiều, cuối cùng nó không nhảy cao được nữa. Khi chủ nhân của con bọ chét mở chiếc hộp ra, nó đã tự cho rằng bản thân không thể nhảy cao được nữa rồi! Và nó chỉ có thể đi chứ không nhảy được nữa.

Câu chuyện về con bọ chét đã nói lên tầm quan trọng của thói quen. Thói quen cho rằng bản thân “không làm được”, rất có thể sẽ khiến cho việc đó không làm được; ngược lại, thói quen cho rằng bản thân “làm được” thì rất có thể sẽ làm được thật, đó chính là niềm tin.

Cảm nhận:

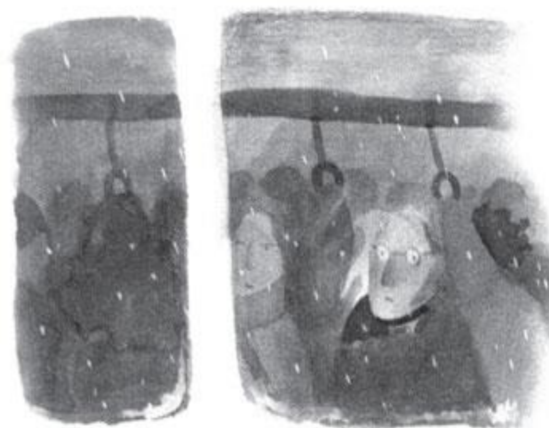
Nietzsche nói: “Nhà tư tưởng không cần sự tán thưởng hay chúc mừng từ phía những người bên cạnh, anh ta chỉ cần vỗ tay cho chính mình – đó là thứ không thể thiếu được – có niềm tin”.

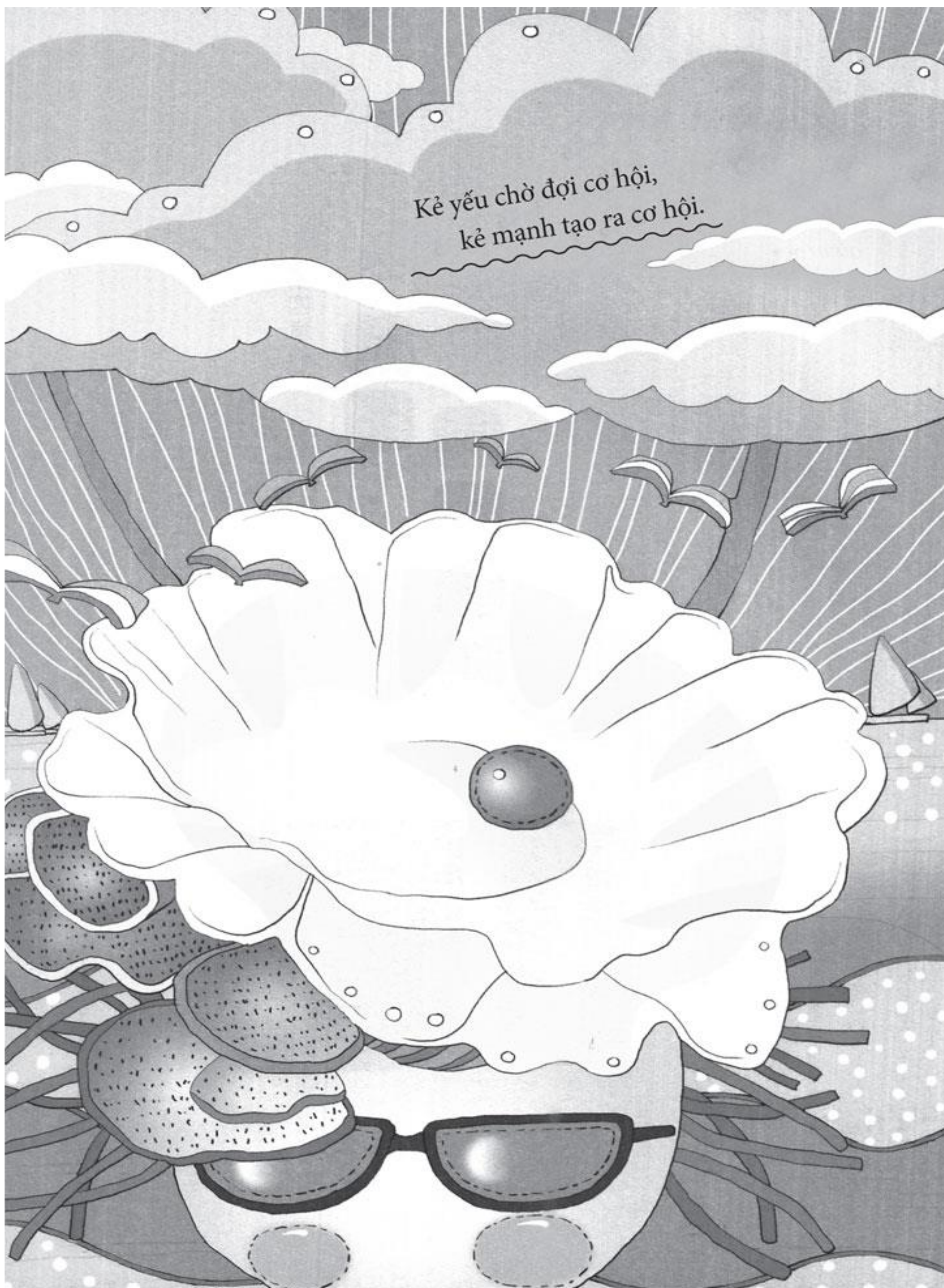
Niềm tin rất quan trọng. Sự thiếu tự tin sẽ luôn dẫn đến việc tự mình giết chết một thiên tài vừa mới hé nở, cuối cùng sẽ chết thật. Mỗi con người đều là thống soái và chúa tể của bản thân, chỉ cần xác định đúng phương hướng thì nên kiên trì đi theo con đường của mình. Nếu đã quen đi sai đường, thì lâu dần sẽ không quay trở lại con đường đúng được nữa. Không chỉ hành động như vậy, kết quả như vậy, đến ngoại hình của một con người cũng sẽ dần dần bộc lộ ra hình dáng của tà khí và sự suy tàn, hay nói cách khác, chữ thất bại sẽ hiện lên trên khuôn mặt.

CHƯƠNG 4

THÀNH THẬT ĐỐI MẶT VỚI BẢN THÂN

Kẻ yếu chờ đợi cơ hội,
kẻ mạnh tạo ra cơ hội.

DỰA VÀO BẢN THÂN ĐỂ THAY ĐỔI VẬN MỆNH

Hoàn toàn dựa vào bản thân, có được mọi thứ nhờ vào chính mình, nếu nói rằng người như vậy vẫn không hạnh phúc, thì bạn còn có thể tin tưởng ai được nữa?

...........Cicero (La Mã cổ đại)

Khi một con người đang tuyệt vọng, nếu có thể thể hiện một mặt tích cực lạc quan, thì không cần lo lắng, tiếng chiêng đã tắt rồi sẽ lại vang lên.

Khi một con người biết được bản thân sẽ mất đi mọi chỗ dựa thì họ sẽ phát huy sức mạnh, kích thích tiềm năng của bản thân.

Một chàng trai trẻ đi xem bói, nghe thầy nói bản thân sắp tới sẽ gặp nạn lớn nên cả ngày lo lắng thất thần, chạy vạy khắp nơi, cuối cùng đã tìm đến một nhà thông thái đáng tin cậy.

Anh ta cầu xin nhà thông thái chỉ cho mình con đường thoát nạn. Nhà thông thái đã hiểu được mối lo của chàng trai, bèn dạy cho anh ta một phương pháp trừ họa đơn giản: bảo anh ta hãy vào trong núi, tìm một hòn đá tỏa ra hơi nóng, thì có thể gạt bỏ được sự đau khổ của bản thân.

Chàng trai trẻ cảm tạ vị Đại sư rồi lập tức lên núi.

Lên đến núi, chàng trai mới phát hiện ra tất cả các hòn đá đều lạnh lẽo, cậu chạm vào từng hòn đá mà trong lòng trào dâng nỗi thất vọng. Sau khi chạm vào cả nghìn hòn đá, chàng trai cuối cùng cũng ngồi thụp xuống, cậu không còn đủ dũng khí chạm vào hòn đá xem nó có thể tỏa ra hơi nóng nữa hay không.

Cậu đã ngồi rất lâu, không ngừng vò đầu bứt tai, bỗng cậu phát hiện ra chỗ mình đang ngồi hình như không còn lạnh lẽo như lúc mới ngồi xuống nữa. Cậu giật nảy người lên, vội nhặt những hòn đá bên dưới chỗ ngồi, quả nhiên chúng đều có thể tỏa ra hơi nóng.

Đến lúc này thì chàng trai đã hiểu ra, và biết được phải làm thế nào để thay đổi vận mệnh của mình.

Ngạn ngữ phương Tây nói rằng: "Tự giúp mình trước rồi mới đến Trời giúp". Còn ngạn ngữ cổ thì nói rằng: "Họa hay phúc đều do bản thân tạo ra."

Từ câu chuyện trên, chúng ta cuối cùng đã hiểu được rằng, hòn đá nóng có thể thay đổi vận mệnh của chàng trai không phải có tác động từ bên ngoài, mà là do hơi nóng từ cơ thể chàng trai tỏa ra.

Những hòn đá có thể tỏa ra hơi nóng này đều ở bên cạnh chàng trai chứ chẳng phải ở đâu xa. Bản thân hòn đá không thể thay đổi vận mệnh của chàng trai, thứ thật sự có thể thay đổi chính là nhận thức của anh ta, cảm nhận những tiềm năng vô hạn vốn có của bản thân. Biết coi trọng những tiềm năng đó thì sẽ có sức mạnh để thay đổi tất cả.

***

Có một người trung niên đang buồn chán, ông tìm đến nhà thờ, quì trước bàn thờ, thành khẩn cầu khấn: "Thượng đế, xin Người niệm tình con đã nhiều năm thờ kính Người, xin hãy cho con được trúng lô tô hoặc sổ xố một lần. A men!"

Mấy hôm sau, ông ta cúi đầu buồn bã quay trở lại nhà thờ, lại quì trước bàn thờ và cầu xin như lần trước.

Vài ngày nữa qua đi, ông ta lại xuất hiện trước nhà thờ, và cũng cầu khẩn với những lời nói như vậy. Ông ta cứ cầu khẩn như vậy hết tuần này sang tuần khác.

Cho đến lần cuối cùng, ông ta đã quì xuống và hỏi: "Thượng đế, vì sao Người không nghe lời thỉnh cầu của con? Xin hãy cho con trúng sổ xố đi ạ! Chỉ cần một lần là đủ rồi, để con giải quyết được những khó khăn hiện nay, con nguyện cống hiến cả đời, chuyên tâm thờ phụng Người."

Lúc này, ông ta nghe thấy từ trên không trung vang lên tiếng thì thầm: "Ta luôn nghe thấy lời thỉnh cầu của con. Nhưng, ít nhất con cũng phải mua một tấm vé số chứ!"

Có một Phật tử rất thành tâm, hàng ngày đều tụng kinh niệm Phật.

Một hôm, anh ta ra bờ suối lấy nước, bỗng nhiên thấy trong núi phát ra một tiếng nổ lớn, nước suối dâng cao, chỉ một thoáng nước đã ngập đến đầu gối. Nhưng anh ta không hề lo lắng gì, mà vẫn không ngừng tụng niệm, cầu xin Bồ Tát tới cứu anh ta.

Lúc đó, có một người đã ném cho anh ta một khúc gỗ nổi, anh ta vẫn không giữ lấy khúc gỗ mà vẫn tiếp tục tụng niệm, tin tưởng rằng Bồ Tát nhất định sẽ đến cứu mình. Nước suối tiếp tục dâng cao và đã ngập đến tận ngực. Lúc này, có một chiếc xuồng cứu sinh đi đến, nhưng vị tín đồ này lại từ chối và tiếp tục tụng niệm, anh ta vẫn tin chắc rằng Bồ Tát sẽ đến cứu mình. Nước suối vẫn không ngừng dâng cao, đã thấy nước ngập đến phần đầu. Lúc này,

trên bầu trời bỗng xuất hiện một chiếc máy bay trực thăng, một sợi dây được thả xuống từ máy bay, nhưng vị tín đồ này vẫn từ chối.

Đến lúc đó thì ông Trời bèn nói: "Ngươi luôn chờ đợi Bồ Tát đến cứu ngươi, nhưng Bồ Tát đã xuất hiện ba lần mà ngươi vẫn không chấp nhận, xem ra ngươi đã hết duyên với Phật rồi!"

***

Có hai thanh niên từ nông thôn ra thành phố làm thuê đã nhiều năm, cuối cùng cũng kiếm được rất nhiều tiền, nhưng khi tuổi đã cao, họ quyết định trở về quê hưởng tuổi già.

Trên con đường nhỏ trở về quê, họ gặp phải một cụ già áo trắng, trên tay cụ già có một chiếc chiêng đồng và đang đứng chờ họ.

Họ hỏi cụ già: "Thưa cụ, cụ đang làm gì đấy ạ?"

Cụ già trả lời: "Tôi là người chuyên thay người khác gõ lên hồi chiêng cuối cùng, hai vị chỉ còn ba ngày cuối cùng của cuộc đời, đến lúc hoàng hôn của ngày thứ ba, tôi sẽ mang chiếc chiêng này đến gõ trước cổng nhà các vị, khi các vị nghe thấy tiếng chiêng thì cuộc sống sẽ kết thúc".

Nói xong, cụ già liền biến mất.

Hai người vô cùng ngỡ ngàng, họ đã vất vả biết bao nhiêu năm, vừa kiếm được chút tiền muốn về nhà hưởng phúc, nhưng kết quả lại là chỉ còn được sống vẻn vẹn ba ngày ngắn ngủi.

Sau khi ai về nhà nấy, người có tiền thứ nhất ngày ngày kiểm đếm tài sản, cau có mặt mày, từ đó ăn không ngon ngủ không yên, ủ rũ, mặt mày tái mét, việc gì cũng không muốn làm, chỉ luôn nhớ đến tiếng chiêng mà cụ già sắp gõ.

Anh ta luôn chờ đợi lúc hoàng hôn của ngày thứ ba, lúc này trông anh ta giống như một quả bóng bị xì hơi. Cuối cùng, cụ già cũng đã đến, cụ cầm chiếc chiêng đứng ở ngoài cửa, tiếng chiêng vang lên. Anh ta nghe thấy tiếng chiêng liền lập tức ngã xuống và chết. Anh ta đã luôn chờ đợi tiếng chiêng này, khi nghe thấy thì cũng là lúc chết!

Người còn lại thì nghĩ như thế này: "Thật đáng tiếc, kiếm được nhiều tiền rồi mà lại chỉ còn sống được có ba ngày! Mình từ nhỏ đã rời xa gia đình, chưa làm được việc gì cho quê hương, bây giờ nên mang hết số tiền này chia cho những người nghèo khổ và cần được giúp đỡ trong thôn."

Thế là anh ta đi xây đường, làm cầu, chỉ những việc đó đã làm cho anh ta vô cùng bận rộn nên đã quên đi tiếng chiêng sau ba ngày nữa.

Vất vả đến ngày thứ ba anh ta mới phân chia hết số tài sản, người trong thôn rất cảm ơn anh ta. Họ đã mời đội trống, diễn Kinh kịch, múa rối đến diễn trước nhà anh ta để chúc mừng, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt, rồi còn có cả đội múa rồng, múa sư tử, họ còn đốt pháo và bắn cả pháo hoa nữa.

Vào lúc hoàng hôn ngày thứ ba, cụ già xuất hiện như đã hẹn và gõ chiêng trước cổng nhà anh ta. Tiếng chiêng của cụ già gõ vang lên vài lần, nhưng anh ta không hề nghe thấy, cụ già có gõ thế nào đi nữa cũng không có gì thay đổi nên đành phải bỏ đi. Rất lâu sau, anh nhà giàu mới nhớ ra câu chuyện cụ già sẽ đến gõ chiêng, và vẫn còn thắc mắc là sao cụ già lại có thể lỡ hẹn?

***

Một thương nhân có hai người con, nhưng anh ta yêu quí người con cả hơn, vì thế đã quyết định là sau khi chết đi sẽ giao toàn bộ tài sản cho người con cả. Người mẹ lại thấy khó xử cho người con út nên đã yêu cầu người chồng không được nói chuyện này ra, bà hi vọng sẽ tìm được cách để cả hai người con được hưởng tài sản một cách công bằng.

Người chồng suy nghĩ rất lâu về nguyện vọng của vợ, nhưng vẫn không cho các con biết về quyết định của mình.

Một hôm, người vợ ngồi khóc bên cửa sổ. Một người qua đường đã hỏi thăm bà vì sao lại khóc.

“Sao tôi lại có thể không khóc chứ?”, bà trả lời: “Tôi có hai đứa con trai, chúng không có gì khác nhau, nhưng cha chúng lại muốn trao tất cả tài sản cho người con cả. Tôi đã khẩn cầu ông ấy không kể cho các con biết quyết định, đợi đến khi tôi nghĩ ra cách giúp được đứa con út rồi hãy nói. Nhưng bản thân tôi không có tiền, cũng không biết phải làm thế nào bây giờ.”

Người khách qua đường đó liền nói: “Có một cách có thể giúp cho chị: hãy cho các con chị biết, con cả sẽ có được toàn bộ tài sản, còn con út sẽ không được gì, như vậy với chúng là công bằng rồi.”

Người con út, do biết được là mình sẽ không được thứ gì nên đã bỏ nhà ra đi, tìm đến một nơi khác, anh ta đi học ở đó và học được bản lĩnh trong kinh doanh. Người con cả chỉ ở nhà, không chịu học hành gì, vì anh ta biết không lâu nữa, anh ta sẽ trở thành một phú ông.

Sau khi người cha mất, người con cả vì không chịu làm ăn gì nên đã tiêu phí toàn bộ tài sản của anh ta, còn người con út, do học được cách kiếm tiền nên đã trở nên giàu có.

Kết quả đương nhiên rất công bằng cho cả hai người con.

Cảm nhận:

Khi một con người ở vào tình trạng tuyệt vọng, nếu có thể thể hiện mặt tích cực một cách lạc quan, đón nhận quãng thời gian hiện tại, không phải lo lắng đến những chuyện sau này, thì không phải sợ một ngày nào đó tiếng chiêng sẽ vang lên. Khi một người biết được bản thân đã sắp mất đi chỗ dựa, thì sẽ phát huy sức mạnh, dựa vào đôi tay cứng cáp của bản thân, để cuối cùng có thể phát huy tiềm năng hơn những người có tâm lí dựa dẫm.

Nếu dựa vào sự trợ giúp của ông Trời, thì cũng không thể không bỏ ra chút sức lực nào. Ít nhất cũng phải có sự phối hợp! Dựa vào bản thân là qui tắc trò chơi cơ bản nhất.

TÌM ĐIỂM CÂN BẰNG GIỮA LÍ TRÍ VÀ TÌNH CẢM

Trong mỗi con người đều có kẻ ngốc và kẻ lừa đảo: kẻ ngốc chính là phần tình cảm, còn kẻ lừa đảo chính là lí trí của chúng ta. Tình cảm sở dĩ ngu muội là vì nó thẳng thắn, chân thực, không làm bộ làm dáng; nhưng, không làm bộ làm dáng thì làm sao có thể sống được?

...........Gorky (Nga)

Những thứ có giá trị đều phải trả giá;

Giá trị quan khác nhau thì phương thức xử lí cũng có sự khác nhau;

Nhưng, chân lí không thay đổi, nguyên tắc không thay đổi;

Làm thế nào để đối mặt với lương tri, năng lực thực tế và sự sợ hãi của bản thân mới là điều quan trọng.

Hoàng đế nước Ba Tư bị ốm nặng, ông tự cảm thấy bản thân không còn hi vọng phục hồi nữa, ông muốn tìm hiểu sự đánh giá của một người dân thường đối với ông khi đang còn sống, bởi chẳng may nhắm mắt xuôi tay thì sẽ không thể biết được nữa.

Thế là ông triệu tập các đại thần và nói với họ: "Ta muốn biết suy nghĩ của các ngươi về ta, các ngươi xem ta có thể được coi là một vị hoàng đế tốt hay không? Các ngươi phải nói thật, không được ngần ngại, ta sẽ thưởng cho mỗi người các ngươi một viên đá quí".

Các đại thần lần lượt bước tới ngai vàng đến trước mặt Hoàng đế, nói lên suy nghĩ của mình về Hoàng đế.

Hầu hết các đại thần đều hết lớn tán dương công trạng và mĩ đức của Hoàng đế.

Khi đến lượt Elam, ông nói với Hoàng đế: "Thần không thể nói được, vì chân lí không thể mua được".

Hoàng đế nói: “Được thôi, ta sẽ không cho ngươi bất kì khoản tiền thưởng nào, ngươi cứ việc tự do nói ra những bình luận của nhà ngươi.”

Elam liền trả lời: “Hoàng thượng, Người muốn biết suy nghĩ của thần về Người sao? Thần nghĩ Người chính là người có rất nhiều nhược điểm và khuyết điểm, cũng giống như mỗi người chúng thần đây. Nhưng, những lỗi lầm của Người sẽ gây ra hậu quả nghiêm trọng hơn lỗi lầm của những người bình thường khác. Ví dụ, như việc người dân trên toàn đất nước oán giận Người vì sưu cao thuế nặng. Ngoài ra, Thần cũng cho rằng số tiền mà Người dùng để tổ chức yến tiệc linh đình cùng với vật liệu để xây dựng các cung điện nguy nga, nhất là tiền dùng cho chiến tranh đã gây nên lãng phí rất lớn”.

Nghe thấy những lời nhận xét của Elam, vị Hoàng đế vô cùng kinh ngạc. Ông bắt đầu suy ngẫm kĩ lại về bản thân.

Cuối cùng, vị Hoàng đế cũng thưởng cho các đại thần mỗi người một viên đá quí như những gì ông đã hứa. Ông cũng phong cho Elam làm tể tướng.

Không lâu sau, những lời dèm pha của các đại thần tới tấp bay tới tai Hoàng đế, họ nói rằng: “Muôn tâu Hoàng đế, những thương nhân mua lại đá quí mà Ngài ban cho thật đáng tội chết, vì họ nói rằng những viên đá quí đó đều là giả”.

“Về điều này, ta biết rất rõ” Hoàng đế trả lời: “Những viên đá quí đó cũng như những lời nói của các ngươi, đều là những lời giả dối”.

***

Trong trận chung kết môn đấu kiếm ở Thế vận hội Amsterdam năm 1928.

Một tuyển thủ của Ý và một tuyển thủ của Pháp lọt vào vòng chung kết để tranh Huy chương vàng. Các khán giả hồi hộp theo dõi từng kĩ thuật quyết đấu của hai tay kiếm.

Do cánh tay của tuyển thủ Ý khá dài, và tuyển thủ Pháp bị ở vào hình thế bất lợi, nên sự tấn công của anh ta rất quyết đoán, các động tác đâm và né tránh đều thay đổi liên tục và nhanh như chớp.

Bỗng nhiên, đoàn trọng tài bước vào và trận đấu dừng lại. Một vị trọng tài cho rằng, anh ta đã nhìn thấy kiếm của tuyển thủ Ý chạm vào tay của tuyển thủ Pháp. Khán giả nín thở theo dõi, nếu tuyển thủ Pháp bị đâm trúng, anh ta sẽ mất chiếc Huy chương vàng.

Nhưng cuối cùng, các trọng tài đã thống nhất rằng: không có sự va chạm.

Các khán giả hi vọng tuyển thủ Pháp đoạt huy chương đã thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng lúc đó, tuyển thủ Pháp bỗng gỡ bỏ mặt nạ, nhấc bao kiếm lên, đi tới trước mặt các trọng tài và nói rằng: “Tôi đã bị đâm trúng!”

Đoàn trọng tài sau một hồi thảo luận đã đưa ra kết luận có lợi cho anh ta, nhưng anh ta vẫn không chấp nhận. Lời tuyên bố của anh ta rõ ràng là có lợi cho đối thủ.

Chuyện gì đã xảy ra vậy? Chẳng nhẽ anh ta không muốn chiến thắng sao? Hóa ra đối với tuyển thủ này, chân lí còn quan trọng hơn chiếc Huy chương vàng!

***

Ngày xưa có một vị quan tên là Công Tôn Hoằng, ông là một ví dụ điển hình cho câu "Mười năm đèn sách không ai hỏi, thành danh liền nổi tiếng khắp nơi".

Công Tôn Hoằng là một vị quan thanh liêm, đối với các khách đến thăm viếng riêng, có ý biếu xén, nhờ vả, ông đều xử lí bằng thái độ tiếp đãi lãnh đạm, ông chưa từng tiếp kiến bất kì vị khách nào có ý muốn nhờ vả công việc.

Duy chỉ có khách khứa đồng hương mới khiến Công Tôn Hoằng phá lệ. Công Tôn Hoằng vốn là người không quên ơn người khác, tuy bản thân đã là một Tể tướng cao quí, nhưng đối với những chuyến thăm hỏi của bà con ở quê nhà, ông luôn đích thân tiếp đón và đối đãi lịch sự, đồng thời luôn luôn thăm hỏi tình tình đời sống của bà con.

Có người nói rằng: "Điều đáng buồn nhất trong quan hệ họ hàng là: khi bạn không có tiền, họ sẽ không để ý đến bạn, còn khi bạn có tiền, bạn lại không muốn để ý đến họ".

Nhưng Công Tôn Hoằng lại không phải là người thực dụng như vậy. Ông là người rất có ý tứ. Đối với những người bà con, ông cũng rất chân thành chứ không hề giả tạo. Tuy đã là Tể tướng của một đất nước, nhưng ông không hề tỏ ra kiêu ngạo. Ông luôn duy trì thói quen tiết kiệm, để những người họ hàng khi đến thăm phủ Tể tướng luôn cảm thấy được những gì thực tế nhất.

Ví dụ, ông thường dùng những bữa cơm thanh đạm, bà con đến chơi, ông vẫn tiếp đón bằng những bữa cơm thanh đạm như thế.

Chính vì vậy, Công Tôn Hoằng thường xuyên bị bà con hiểu nhầm.

Những người bà con vốn tưởng rằng họ sẽ được tiếp đãi bằng những bữa tiệc thịnh soạn, nhưng khi đối mặt với mâm cơm chỉ toàn rau xanh và đậu phụ, trong lòng có sự hụt hẫng lớn, thật khó có thể hình dung ra được; cũng vì thế mà phần lớn những người bà con sau khi rời khỏi phủ Tể tướng đều không ngừng oán trách ông.

Một Công Tôn Hoằng khôn ngoan và có trí tuệ khi phải đối mặt với tình huống dở khóc dở cười này, ông chỉ có thể thốt lên câu nói nổi tiếng lưu truyền cả ngàn năm: "Thà gặp khách mình ghét còn hơn là gặp người quen".

Khi gặp người mình ghét, nếu không quan tâm, người ta cũng sẽ không trách cứ điều gì; nhưng khi đối mặt với người quen, do sự kì vọng của đối phương dành cho mình quá cao nên thường mình sẽ làm họ thất vọng. Vì thế, những người được hưởng thụ vinh hoa phú

quí thông thường không muốn có liên hệ với bà con làng xóm, phần nhiều là để tránh phiền phức, chứ không phải là "con người thay đổi theo thời thế".

***

Có một nhà tỉ phú người Mỹ đến Valican gặp Giáo hoàng. Hai người đi dạo, mật đàm trong vườn hoa của Tòa thánh Roma, ngoài ra còn có một Đức Hồng y luôn đi bên cạnh Giáo hoàng. Nhà tỉ phú người Mỹ này thành tâm muốn quyên góp một khoản tiền rất lớn để Giáo hội làm từ thiện, nhưng Giáo hoàng luôn chau mày không chấp nhận lời đề nghị.

"Thưa Giáo hoàng, tôi quyên góp mười triệu đô-la có được không?"

"Không được!"

"Hai mươi triệu có được không ạ?" Nhà tỉ phú lại hỏi.

Giáo hoàng vẫn lắc đầu.

"Vậy năm mươi triệu thì thế nào ạ?"

Giáo hoàng vẫn không đồng ý.

Vài phút sau, nhà tỉ phú người Mỹ rất hào phóng khẩn cầu: "Thế thì được rồi, tôi quyên một trăm triệu đô-la, có được không?" Giáo hoàng cũng đã hơi động lòng nhưng vẫn lắc đầu từ chối một cách đau khổ. Thế nên, nhà tỉ phú người Mỹ chỉ còn biết thất vọng quay về.

Đức Hồng y luôn đứng bên cạnh đã chứng kiến từ đầu đến cuối mọi chuyện, liền vội vàng hỏi Giáo hoàng: "Thưa Giáo hoàng, sao Ngài lại kiên quyết không nhận? Ngài có biết, một trăm triệu đô-la có thể giúp chúng ta xây được bao nhiêu nhà thờ, giúp đỡ được biết bao nhiêu con người nghèo đói, xây được bao nhiêu bệnh viện không? Sao Ngài lại làm như vậy ạ?"

"Nhưng Đức Hồng y chưa biết đấy! Người Mỹ đó muốn chúng ta sau này sau khi kết thúc buổi Thánh lễ và cầu nguyện không nói "Amen" nữa, mà đổi thành "Coca cola".

Cảm nhận:

Câu chuyện về quảng cáo liên quan đến "Coca Cola" ẩn chứa một chủ đề rất có ý nghĩa: Nguyên tắc quan trọng hay lợi ích quan trọng?

Nếu lợi ích quan trọng hơn, vậy tại sao tay kiếm người Pháp lại thừa nhận mình đã bị kiếm đâm? Chẳng phải chân lí quan trọng hơn sao?

Công Tôn Hoằng thành thật đối mặt với bản thân quan trọng hơn? Hay việc bày ra mâm cao cỗ đầy để chấm dứt những lời oán trách quan trọng hơn?

Robert nói rằng: "Những thứ có giá trị đều phải trả giá. Sự khác nhau về giá trị quan, làm cho phương thức xử lí của rất nhiều người và rất nhiều sự việc đều có sự khác biệt. Nhưng chân lí không thay đổi, nguyên tắc không thay đổi, làm thế nào để bản thân đối mặt với lương tri, năng lực thực tế và sự sợ hãi của bản thân mới là điều quan trọng nhất".

GIÁ TRỊ QUAN KHÁC NHAU TÙY NGƯỜI TÙY VIỆC

Cuộc đời con người có lúc chìm lúc nổi, mỗi người đều phải học cách chịu đựng những đau khổ của chính mình trong cuộc sống. Chỉ có như vậy, bạn mới có thể cảm nhận được thế nào là thành công, thế nào là hạnh phúc thực sự.

..........Lí Gia Thành

Sự cống hiến giữa người này với người kia khác nhau thì giá trị quan cũng không giống nhau.

Trong một tình huống và một tiêu chuẩn nào đó, những thứ vô dụng có thể trở nên rất hữu dụng, những thứ hữu dụng cũng có thể trở nên vô dụng, việc xác định giá trị quan cần đến sự phán đoán của trí tuệ.

Con ong và con muỗi hàng ngày đều vất vả bận rộn. Nhưng kiểm điểm cuối năm hàng năm, con ong luôn được đánh giá rất cao, còn con muỗi lại nhận được rất nhiều bình chọn kém. Con muỗi thật sự không biết được mình đã có lỗi với ai.

Một hôm, nó không nhịn được nữa bèn hỏi con ong: "Bình thường, tớ và cậu đều làm việc bằng vòi, nhưng tại sao mọi người lại luôn tán dương cậu và ghét bỏ tớ?"

Con ong nhìn muỗi rồi chợt cười phá lên và nói: "Chuyện này cậu còn phải hỏi hay sao? Đơn giản lắm! Bởi vì tớ dùng vòi để hút mật, còn cậu lại dùng vòi để hút máu! Tớ được "con người" quí mến, còn cậu bị "con người" ghét bỏ".

Đúng thế, một con dao giống nhau, có thể dùng để giết người, và cũng có thể dùng để cắt thái thực phẩm, nuôi sống con người. Giá trị của chúng hoàn toàn khác nhau về sự cống hiến.

Người trồng hoa nói với đóa hoa hồng: "Ôi! Hoa thật sự quá đẹp, rất nhiều đôi tình nhân hoặc những người bạn trẻ đều không nỡ rời đi khi đứng trước hoa, hoa thật đáng được mọi người yêu quí!"

Hoa hồng lắc đầu trả lời: “Đâu có! Tôi đâu có đẹp như ông vẫn tưởng tượng đâu”.

Người trồng hoa cười nói: “Đương nhiên, điều không đẹp nhất của ngươi chính là những chiếc gai nhọn mọc trên thân ngươi! Nhưng, điều này cũng khó trách, trên thế giới vốn không có thứ gì thập toàn thập mỹ cả!”

Hoa hồng nghe xong càng lắc đầu mạnh, nói: “Không! Sự thật hoàn toàn trái ngược với những gì ông vừa nói, những chiếc gai đó là một phần rất đẹp của tôi, thiếu chúng thì không thể được”.

Người trồng hoa lặng đi rồi hỏi lại: “Như thế là sao?”

Hoa hồng trịnh trọng trả lời: “Bởi vì hoa của tôi có thể làm con người mê muội, nhưng những chiếc gai của tôi lại có thể làm con người thức tỉnh, cả hai thứ đó đều rất quan trọng”.

***

Mấy hòn đá xếp ngay ngắn chặn ngang con đường nhỏ đi vào thành phố.

Một người khách đi bộ đi ngang qua không cẩn thận đã vấp phải một hòn đá trong số đó, người ấy bực quá kêu lên: “Mấy cái hòn đá cản đường này!”

Tiếp đó, ông ta với tay nhặt mấy hòn đá và ném chúng xuống sông.

Một lúc sau, trời đổ trận mưa to. Người khách đó vào thành phố đã làm xong công việc và lại quay về qua con đường nhỏ đó, chỗ này giờ đã trở thành một vũng lầy.

Người khách đó nhìn ngó xung quanh mà không tìm thấy mấy hòn đá lúc trước đâu, nên đã bất giác than rằng: “Mấy hòn đá kê chân ở đây rồi nhỉ? Kẻ thất đức nào đã vứt chúng đi mất rồi!”

Suy nghĩ của vị khách này thay đổi thật nhanh! Vừa nãy nói rằng đó là những hòn đá cản đường, bây giờ lại coi chúng là những viên đá kê chân rồi.

***

Trong chuyện ngụ ngôn của Aesop có câu chuyện kể về “Con gà và hạt trân châu”.

Khi con gà trống tìm mồi ở bãi rác, nó phát hiện được một viên trân châu. Hóa ra đây là viên trân châu của nữ chủ nhân vô ý làm mất.

Nữ chủ nhân tìm kiếm khắp nơi mà không tìm thấy; cô rất buồn, suốt mấy ngày trời trên khuôn mặt cô không thấy được nụ cười.

Sự việc này không biết làm sao mà con gà trống của nhà cô biết được. Nó liền nói với cô chủ: “Thưa cô chủ, cô bị mất một viên trân châu, sao cô không đến tìm tôi?”

Cô chủ thấy câu nói của con gà trống có nhiều ẩn ý liền vội hỏi lại: "Gà trống, chẳng lẽ ngươi đã trông thấy bảo bối của ta sao? Chỉ cần người tìm lại được nó giúp ta, ta nhất định sẽ trọng thưởng cho ngươi!"

Gà trống cười nói: "Tôi không cần món quà thưởng gì của cô, bảo bối của cô ở trong chậu thức ăn của tôi, ngày nào tôi cũng nhìn thấy nó, giá trị của nó cũng không bằng một hạt thóc đâu!"

Giá trị quan của con gà trống là: Một hạt thóc còn giá trị hơn một viên trân châu.

Còn đối với cô chủ thì đương nhiên viên trân châu quan trọng hơn hạt thóc rồi!

Trang Tử đi dạo trong rừng, thấy ở một góc rừng có rất nhiều cây gỗ bị đốn hạ, thế nhưng trong đó lại có một cái cây rất to chẳng ai động đến. Những người thợ rừng nói với Trang Tử rằng, vì cái cây ấy có kích thước không phù hợp với qui chuẩn, không có giá trị sử dụng nên họ không cần đốn nó.

Trang Tử xuống núi đến nhà một người bạn, người bạn muốn thịt ngỗng để làm cơm thết đãi ông, người làm mới hỏi chủ nhân rằng có hai con ngỗng, nên làm thịt con nào? Chủ nhân trả lời, làm thịt con nào không biết kêu mà vô dụng.

Lúc này xuất hiện vấn đề: Cái cây vô dụng thì vẫn sống, con ngỗng vô dụng thì bị làm thịt, điều này nói lên rằng tiêu chuẩn giữa "Hữu dụng" và "Vô dụng" khác nhau, cần phải xem xét tình hình mới đưa ra kết luận được.

Sự vật vô dụng có thể trở nên rất hữu dụng ở một tình huống nào đó, thứ hữu dụng cũng có thể trở nên vô dụng trong một tình huống nào đó. Việc xác định giá trị quan cần phải được phán đoán bằng trí tuệ.

***

Trên thực tế, xét từ triết lí của cuộc sống, có rất nhiều sự việc về bản chất có hiện tượng "sau khi lùi chính là tiến lên". Hay nói cách khác, chính là "lùi để mà tiến".

Ví dụ như hành động "vứt hòn đá", cánh tay chắc chắn phải vung ra phía sau rồi mới vứt về phía trước, như thế mới ném xa được; nhảy xa cũng như vậy, trước tiên phải quì một chân xuống rồi mới nhảy, như vậy mới có thể nhảy xa được.

Chúng ta có thể xem lại động tác cấy lúa, có một bài thơ đã nói đến sự kì diệu trong đó: "Tay cầm mạ xanh kín khắp đồng, cúi đầu chỉ thấy nước mênh mông, sáu cây giăng thẳng theo hàng một, cứ tưởng bước lùi hóa tiến lên".

Triết học "lùi để mà tiến" đôi khi có thể mở rộng đến cả hình mẫu của một con người.

Triết học về quản lí tài chính của nhà tỉ phú hàng đầu Hồng Kông Lí Gia Thành chính là hình mẫu rất lớn.

Ông đã từng nói: “Tiền có thể dùng, nhưng không được lãng phí”.

Có một lần, khi Lí Gia Thành rút chiếc chìa khóa xe ô-tô, do bất cẩn nên ông đã làm rơi mất một đồng xu 2 đồng. Đồng xu lăn vào gầm xe. Lúc đó, ông tính nếu chiếc xe chuyển bánh thì đồng xu sẽ bị rơi xuống cống. Thế nên ông định khom người cúi nhặt đồng xu. Đúng lúc ấy, một nhân viên trực người Ấn Độ trông thấy lập tức giúp ông nhặt đồng xu lên. Sau khi Lí Gia Thành nhận lại đồng xu liền trả công cho anh ta 100 đồng.

Ông đã trả lời phóng viên về ý nghĩa của việc làm này rằng:

“Nếu tôi không nhặt đồng tiền xu này lên mà để nó rơi xuống cống, thì đồng tiền xu này sẽ biến mất trên thế giới. Còn 100 đồng thưởng cho nhân viên trực, anh ta có thể sử dụng nó. Tôi thấy rằng tiền có thể sử dụng, nhưng không được lãng phí”.

Lí Gia Thành không phải kiểu người thích tự đánh bóng bản thân, mà hành động của ông còn bao hàm trong đó một hình mẫu lớn lao.

Những con người phấn đấu từ những ngày tháng nghèo khổ, phần lớn đều học được thái độ biết ơn đối với từng hạt gạo, khiêm tốn đối với từng giọt nước. Lí Gia Thành cũng xuất thân từ một gia đình nghèo khó, ông luôn biết ơn và trân trọng từng đồng xu nhỏ bé!

Cảm nhận:

Là một trong mười tỉ phú của thế giới, Lí Gia Thành có một câu nói nổi tiếng: “Đối với cá nhân tôi, khi đánh rơi một đồng hai đồng cũng nhất định phải nhặt lên; còn đánh bạc thì dù cho có kiếm được nhiều tiền hơn nữa tôi cũng sẽ không kiếm”.

Lí Gia Thành không hề tham gia vào các cuộc làm ăn không thích hợp, hoặc trái với tôn chỉ làm người. Ông nói rằng, trong kinh doanh “có những việc làm được, và cũng có những việc không được làm”, những việc hại cho người, lợi cho mình thì ông quyết không làm.

Giá trị quan có sự chênh lệch tùy theo cá tính khác nhau của mỗi con người; nhưng để phù hợp với logic thì mọi người đều giống nhau.

LÀM VIỆC TRUNG THỰC CHÍNH LÀ CON ĐƯỜNG DẪN ĐẾN THÀNH CÔNG

Chúng ta gieo trồng một hành động và thu hoạch được một thói quen; chúng ta gieo trồng một thói quen và thu hoạch được một phẩm cách.

..........Jared Jeffries

Trên đời không có bữa trưa nào cho không;

Bạn gieo hạt thế nào thì sẽ thu hoạch thế đó;

Nếu Thượng đế đóng lại mọi cánh cửa, thì nhất định sẽ để lại một cửa sổ;

Bất kì việc gì, bạn chỉ cần chuyên tâm vào đó thì sẽ có thể biến những thứ mục nát trở nên kì diệu.

Có một vị Quốc vương đầy tham vọng, để tìm kiếm một chân lí phổ biến khắp thiên hạ, ông liền triệu các Đại thần tới và nói rằng ông quyết tâm viết một cuốn bảo điển về bí quyết thành công để bách tính noi theo.

Thế là quần thần liền kêu gọi các học giả, chuyên gia ngày đêm suy nghĩ, nghiên cứu, mất cả một năm trời mới có thể trình lên Quốc vương mười cuốn báo cáo thành quả nghiên cứu lớn.

Vị quốc vương vừa giở được vài trang đã tỏ ra bực bội, ông ta không kiềm chế được liền cau mày nói: "Nhiều chữ như vậy, ta làm sao mà xem hết được? Người dân cũng không thể làm theo hết được!" Thế nên đã yêu cầu các Đại thần nghĩ cách rút gọn chỉ còn một cuốn".

Các Đại thần chỉ còn cách nghiên cứu lại mười cuốn bảo điển, phải tới hai năm, cuối cùng cũng rút gọn lại thành một cuốn, sau đó họ trình lên Quốc vương.

Sau khi Quốc vương xem xong, ông vẫn cảm thấy còn quá dài dòng, và cho rằng ai đọc cuốn sách này cũng sẽ không thể đọc kỹ được.

Các Đại thần lại phụng mệnh tiếp tục rút gọn cuốn sách. Họ chỉ còn cách tiếp tục cố gắng nghiên cứu, tinh giản cái cần tinh giản, nhấn mạnh cái cần nhấn mạnh, cần mẫn để cuối cùng sau ba năm, họ trình lên Quốc vương một tờ giấy, trong đó tập hợp tất cả những bí quyết để "thành công".

Vị Quốc vương gần như không dám tin vào những gì ở ngay trước mắt, bí quyết thành công của thiên hạ, sau khi trải qua sự chỉnh sửa, nghiên cứu của biết bao nhiêu nhân tài, biết bao nhiêu thời gian, thế mà cuối cùng lại có thể phô bày trên vẻn vẹn có một trang giấy. Ông nghĩ: cái kết quả đã mất biết bao nhiêu công sức để tạo ra như vậy, không biết nó sẽ gồm có những chữ gì.

Không kiềm chế được nữa, vị Quốc vương liền từ từ mở tờ giấy đang cầm trên tay ra, ông chỉ thấy trên đó viết dòng chữ: "Trên đời không có bữa trưa nào cho không".

***

Một người nông dân sinh sống ở một nơi không có nguồn nước, vị trí đó ở trên cao nên không thể kết nối với ống nước, vì thế, hàng ngày anh ta phải vất vả gánh đôi thùng đến tận chỗ con suối nhỏ ở rất xa để gánh nước.

Anh ta có đôi thùng gánh nước bằng gỗ, do đôi thùng này dùng đã lâu nên có vết nứt, cho dù được đổ đầy nước, nhưng khi gánh vẫn thường xuyên bị chảy mất không ít nước dọc đường đi.

Do nước bị rò rỉ quá nhiều, mỗi chuyến bị mất đến một nửa, vì thế ngày nào anh cũng phải đi gánh nước hai lần.

Vợ của người nông dân thường nói với anh ta: "Chiếc thùng gánh nước bị rò kia, lúc nào rỗi anh cũng nên sửa nó, nếu không sửa được thì thay chiếc thùng mới, hàng ngày cứ phải gánh nước hai lần thì vất vả quá?"

Nhưng anh chỉ mỉm cười đầy bí ẩn, và vẫn không chịu sửa chiếc thùng gánh nước.

Một hôm, vợ anh không chịu được nữa liền lớn tiếng với người chồng chuẩn bị đi gánh nước: "Hôm nay anh thay đôi thùng mới đi, đừng có mỗi lần chỉ gánh được nửa thùng nước như thế!"

Người chồng trả lời: "Em có muốn đi gánh nước cùng với anh không?"

Người vợ nghi ngờ, bèn cùng người chồng đi đến bên bờ sông, nhưng không thấy điều gì khác lạ. Trên đường về, cô chỉ chú ý đến những giọt nước rỏ ra từ đôi thùng gỗ. Dọc đường trở về của gánh nước thứ hai, người chồng mới nói: "Em không thấy có điều gì khác thường hay sao?"

Người vợ nhìn xung quanh, và bỗng phát hiện ra những đóa hoa rực rỡ nở đầy dọc hai bên con đường nhỏ, khiến cô nhảy lên vì vui sướng.

Người chồng nói tiếp: “Hôm nay là sinh nhật của em, mấy tháng trước anh đã mua hạt giống hoa và rắc ở dọc hai bên đường, hi vọng sẽ có thể trồng được ở đó những bông hoa thật đẹp để chúc mừng sinh nhật em, nước rỏ ra từ chiếc thùng gỗ bị nứt đã tưới nước cho những cây hoa, vì vậy anh mới cố tình hàng ngày đi gánh nước hai lần”.

Mỗi con người đều có khả năng trở thành thiên tài. Thứ mà bạn cần làm chỉ là cố gắng vận dụng trí tưởng tượng của bạn. Chàng nông dân chính là người có trí tưởng tượng phong phú, vì thế có thể tưới cây bằng chiếc thùng nước bị rò, sau đó là để chúc mừng sinh nhật vợ. Đây là một minh chứng điển hình của việc biến khuyết điểm thành ưu điểm.

Ngạn ngữ châu Âu nói: “Nếu Thượng đế đóng lại mọi cánh cửa, thì nhất định sẽ để lại một cửa sổ.”

***

Trong kì nghỉ, một người cha đưa cậu con trai đi chơi ở vườn thú. Cậu bé rất hiếu động chạy nhảy khắp nơi.

Khi đến khu vực của loài Linh trưởng, người cha ngoái đầu nói với cậu bé: “Con có muốn xem khỉ biểu diễn không?”

Cậu bé trả lời: “Hay quá! Phải làm thế nào ạ?”

Người cha lấy hạt bỏng ngô trên tay cậu bé, sau đó tung về phía con khỉ. Chỉ thấy con khỉ bay người ra đỡ lấy hạt bỏng ngô từ trên không trung và khéo léo hạ mình xuống đất rồi ăn bỏng.

Người cha lại lấy một hạt bỏng ngô tung lên cao về phía con khỉ, con khỉ già lại thực hiện động tác bay lên và hạ xuống một cách hoàn mĩ…

Cậu bé nói với cha: “Tại sao lại mất công tung hạt bỏng ngô lên cao ạ? Tung hạt bỏng ngô xuống đất để con khỉ tự nhặt lên ăn chẳng phải cũng như nhau hay sao?”

Người cha nói: “Cậu bé ngốc nghếch ơi, nếu cha không tung hạt bỏng ngô lên cao thì con khỉ có nhảy lên không? Con thấy con khỉ nhảy lên rất giỏi, chả phải rất thích thú hay sao? Đây gọi là “người trêu khỉ”.

Ống kích dịch chuyển sang một hướng khác – bên trong chuồng.

Lúc này, khỉ con cũng hỏi khỉ mẹ: “Mẹ ơi, sao mẹ phải nhảy lên cao để đón lấy hạt bỏng ngô như vậy? Đợi hạt bỏng ngô rơi xuống đất rồi nhặt về ăn chẳng phải cũng như nhau hay sao?”

Khỉ mẹ trả lời: “Bé con ngốc nghếch ơi, nếu mẹ không nhảy lên cao đón lấy hạt bỏng ngô để cậu bé được vui vẻ, thì liệu họ có còn tung bỏng ngô nữa hay không? Đây gọi là “khỉ trêu người”.

***

Cùng một vấn đề, nhưng mỗi người có tâm tính và trạng thái lâm lí khác nhau thì sẽ có sự quan tâm khác nhau.

Martin Luther King có một câu nói rất sâu sắc. Ông nói, trong cùng một trường hợp, người yếu đuối sẽ hỏi: "Nó có an toàn không?" người ích kỷ sẽ hỏi: "Nó có lợi không?", người nhạt nhẽo sẽ hỏi: "Nó có thú vị không?", nhưng người có đạo đức sẽ hỏi: "Có đúng thế không?"

Khả năng quan sát của con người cũng giống như chiếc đồng hồ đeo tay của họ, không có hai chiếc đồng hồ nào có thể chạy giống nhau hoàn toàn, nhưng mỗi con người lại đều chỉ tin vào chính bản thân mình. Điều này chả phải đáng buồn cười hay sao?

Cảm nhận:

Trong vườn thú, con người và con khỉ ở bên trong và bên ngoài chuồng thú đều có những cách suy nghĩ khác nhau. Cả hai bên đều cho rằng, bản thân mới là thông minh nhất.

Vậy thì, ai trêu ai, ai thông minh hơn? Do sự khác nhau về vị trí đứng mà có sự lí giải hoàn toàn khác nhau.

Jared Jeffries nói: "Chúng ta gieo trồng một hành động và thu hoạch được một thói quen; chúng ta gieo trồng một thói quen và thu hoạch được một phẩm cách". Con người trước đây nhân từ đạo đức, thường so sánh trái tim với trái tim; con người ngày nay gian dối, thường không được yên lòng, vì thế mới có ý nghĩ ai trêu ai. Động tác tung bỏng ngô lên cao của chúng ta, nếu chỉ là vì tâm lí muốn chơi trò bóng chuyền với con khỉ, thì đó chính là gieo một thói quen tốt, cũng đồng thời sẽ thu hoạch được một phẩm chất tốt!

ĐỘ LƯỢNG NHƯ BIỂN, KHÔNG ĐÒI HỎI SỰ HOÀN HẢO TỪ NGƯỜI KHÁC!

Thứ rộng nhất trên thế gian là biển, thứ rộng hơn biển là bầu trời, thứ rộng hơn cả bầu trời là tấm lòng của con người.

..........Hugo (Pháp)

Yêu mến mọi người sẽ được mọi người yêu mến;

Đơn phương yêu cầu người khác phải "hoàn hảo" là sai lầm;

Bạn bới móc người khác, người khác cũng sẽ bới móc bạn;

Chỉ có "Nghiêm khắc với bản thân, khoan dung với người khác" mới là cảnh giới cao nhất của việc làm người và tự tu dưỡng.

Niềm tin được sinh ra từ những ước vọng,

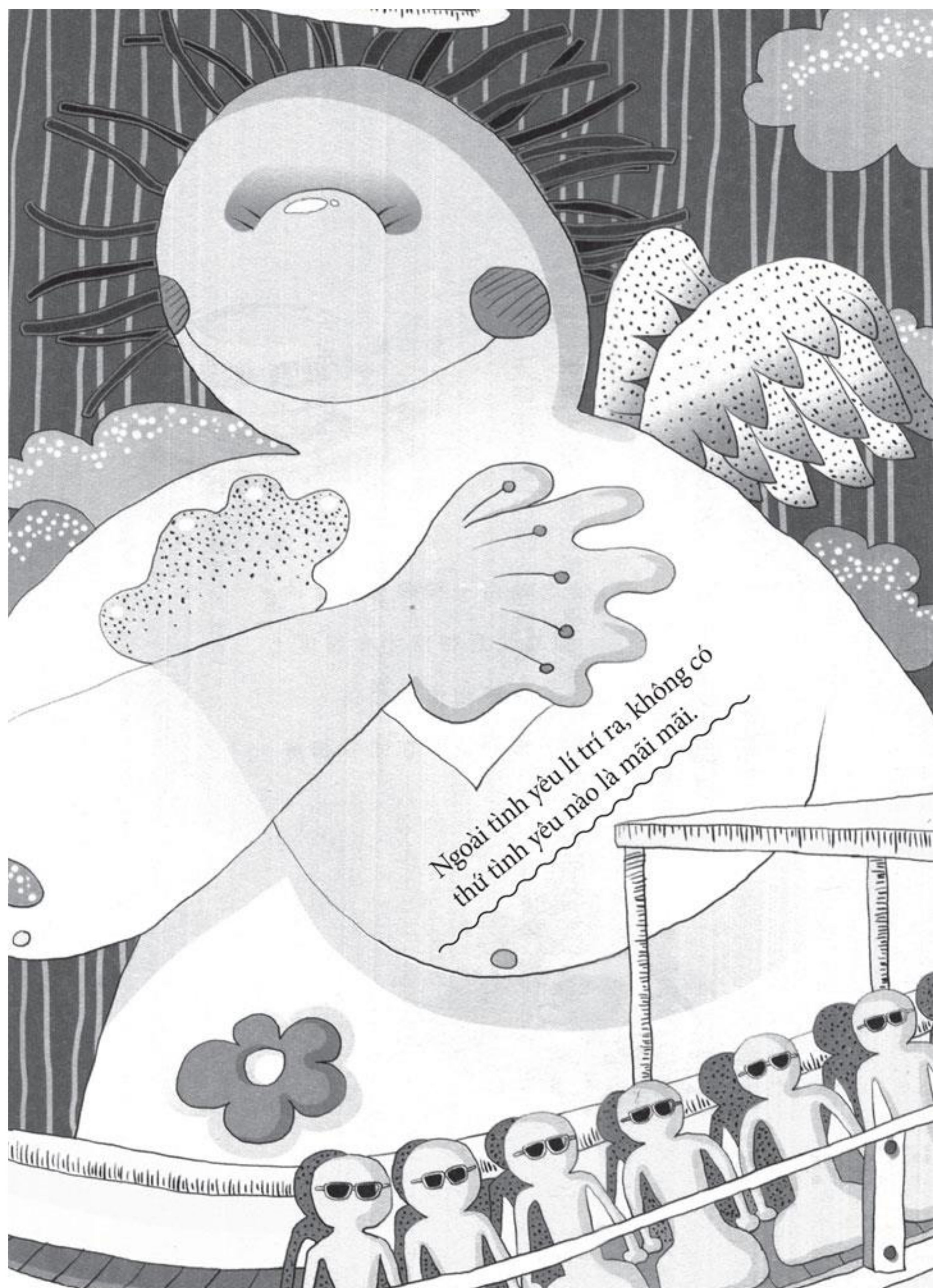
Vì muốn tin tưởng nên mới tin tưởng,

Vì hi vọng tin tưởng nên mới tin tưởng,

Vì có một thứ lợi ích nào đó nên mới tin tưởng.

Ngoài tình yêu lí trí ra, không có
thứ tình yêu nào là mãi mãi.

Đã từng có người hỏi nhà truyền đạo Graham: "Mục sư, tôi sắp không chịu nổi nữa rồi! Một năm nay tôi đã thay đổi năm giáo hội, nhưng mỗi giáo hội đều có chỗ khiến tôi không hài lòng. Ôi! Có giáo hội nào không có chút khiếm khuyết nào không? Tôi muốn được đổi đến đó!"

Mục sư Graham nghe xong lời, liền mỉm cười và nói một cách hài hước: "Trên thế giới không có một giáo hội nào hoàn hảo cả, nếu thật sự có, thì nó cũng sẽ xuất hiện những tì vết vì sự tham gia của Ngài".

Câu nói này của mục sư Graham rất sắc sảo và có sức phản hồi rất lớn, mang ý nghĩa biện bộ cho tất cả các giáo hội.

Thực ra, không chỉ là giáo hội nơi bạn ở, mà những đoàn thể khác như trường học, nơi làm việc, xã hội… cũng đều không thể hoàn hảo, vì thế, không nên quá để ý đến lời phê bình của cá nhân, vì mỗi con người bao gồm cả bạn và tôi đều không hoàn hảo, huống hồ bình thường con người rất ít khi tự soi lại mình, không chừng có lúc chính bản thân chúng ta cũng là người không hoàn hảo rồi!

Trước kia có một "ông lớn" trong làng cổ phiếu, tuy đã 70 tuổi mà vẫn chưa lập gia đình. Ông ta khá giàu có, nhưng ngoại hình không được dễ coi cho lắm, thế nên ông đã đi du lịch khắp nơi hòng tìm kiếm những cô gái đẹp trên thế giới. Tuy đã kết giao với rất nhiều bạn bè, nhưng cứ nhắc đến chuyện kết hôn thì lại gặp nhiều trắc trở.

Có người hỏi ông ta: "Ông muốn quyết định kết hôn với người phụ nữ như thế nào?"

Ông ta trả lời: "Tôi đang tìm kiếm một người phụ nữ hoàn hảo để lấy làm vợ!"

Có người lại nghi ngờ hỏi ông ta: "Ông đi du lịch khắp nơi, đã tìm kiếm suốt bao nhiêu năm, chẳng lẽ ông chưa từng tìm được người phụ nữ nào hoàn hảo hay sao?"

"Có chứ, tôi đã gặp được một người và chỉ có một người, đó thật sự là người phụ nữ hoàn hảo!"

"Vậy sao ông không cưới cô ta?"

Ông ta thất vọng nói: "Vấn đề là: Cô ấy cũng đang tìm kiếm một người đàn ông hoàn hảo!"

Trên thực tế, chúng ta rất dễ nhìn thấy những cái gai trong mắt người khác, nhưng lại không nhìn thấy thanh xà gỗ trong mắt mình. Edison nói rằng: "Bỏ qua sở trường của một con người, mà chỉ chú ý đến những tì vết của họ là một việc rất vô lí và đáng tiếc". Điều đáng nói ở đây là, có phải chúng ta cũng thường bắt người khác phải làm được những gì chúng ta không làm được hay không?

***

Trong đêm Giáng sinh, có 5 cậu bé cầm trong tay các miếng đồng đi đến Giáo hội, cậu bé thứ nhất cười nghịch ngợm thả miếng đồng vào hòm công đức, Thiên thần nhỏ bên cạnh ghi chép rằng: "Cậu bé quyên góp một đồng bằng "Thiếc", vì hàng ngày cậu ấy không thấy vui vẻ với bạn bè."

Cậu bé thứ hai lắc lư cầm miếng đồng đến trước hòm công đức và" keng" một tiếng - cậu thả miếng đồng vào hòm công đức, Thiên thần ghi chép là: "Cậu bé đã quyên góp một đồng bằng "Đồng", vì trong lòng cậu chứa đầy sự kiêu ngạo".

Cậu bé thứ ba lại nghĩ: "Mọi người đều đã quyên tặng rồi, vậy thì mình cũng phải quyên tặng thôi!" Thiên thần liền ghi chép là: "Cậu bé đã quyên một đồng bằng "Sắt", bởi vì trái tim của cậu ấy quá lạnh lẽo!"

Đến lượt cậu bé thứ tư, vào lúc cậu định bỏ miếng đồng vào thùng, cậu bỗng rơi nước mắt khi nhớ đến những người không có gia đình đang lang thang trên hè phố trong mùa đông lạnh giá. Thiên thần đã ghi chép là: "Cậu bé này đã quyên góp một đồng bằng "Bạc", bởi vì cậu ấy có sự đồng cảm".

Khi cậu bé cuối cùng bước đến trước thùng quyên góp, cậu thầm cầu nguyện: "Kính Chúa Jesu, cầu xin Người hãy dùng đồng tiền nhỏ bé này để làm được nhiều việc nhất cho Người". Thiên thần liền ghi chép: "Cậu bé này đã quyên góp một đồng bằng "Vàng" bởi vì trong lòng cậu đầy lòng nhân ái và niềm tin".

Những cậu bé này cùng quyên góp một miếng đồng như nhau, nhưng giá trị của chúng lại hoàn toàn khác nhau.

***

Một người cha và cậu con trai đi tản bộ bên bờ sông, người cha do bất cẩn nên bị trượt chân rơi xuống sông, do ông không biết bơi nên vừa vùng vẫy dưới sông vừa luôn miệng kêu "Cứu với!"

Người con trai cũng không biết bơi nên không có cách nào xuống cứu cha.

Đúng lúc đó có một người đi từ phía đối diện tới, người con vội cầu cứu: "Cha tôi bị rơi xuống nước, xin anh hãy cứu cha tôi." Người đó nhìn người đàn ông đang vùng vẫy dưới nước rồi nói: "Nếu tôi xuống nước cứu người thì quần áo của tôi sẽ bị ướt, chỉ cần anh chịu bỏ ra 100 đồng để bồi thường cho chỗ quần áo ướt của tôi thì tôi sẽ cứu ông ấy".

Xét về lí, người bình thường sẽ nói: "Cho dù hết bao nhiêu tiền cũng được, chỉ cần anh mau chóng cứu ông ấy thôi!"

Nhưng người con trai này lại cò kè trả giá: "Một trăm đồng thì đắt quá, bảy mươi đồng có được không?"

Điều đáng buồn cười hơn là, nghe thấy người con trai nói như vậy, người cha đang sắp chìm nghỉm dưới dòng sông lại gào lên: “Cái gì, mày là đứa phá gia chi tử, tuyệt đối không được trả giá cao như thế, trả cho anh ta năm mươi đồng là được rồi!”

“Đã như vậy thì các người tìm người khác giỏi hơn đi!” nói xong, người đó phất tay áo quay gót đi. Thế là người cha đó bị chết chìm dưới sông.

Câu chuyện này tất nhiên là hư cấu, sinh mạng là vô giá, làm gì có chuyện chết đến nơi rồi mà vẫn còn cò kè trả giá?

Có một Vương tử Macedonia từ nhỏ đã thông minh hơn người, khi lớn lên được kế thừa ngôi báu, ông đã từng dẫn quân đi khắp châu Âu, châu Phi, đánh bại cả những nước lớn mạnh lúc bấy giờ như Ba Tư, Ai Cập…, ông chính là Alexandros Đại đế.

Chuyện kể rằng trước khi Alexandros Đại đế qua đời, ông đã dặn dò mọi người rằng: phải đục lỗ ở hai bên quan tài của ông, để đôi tay ông thò ra ngoài, cho thần dân cả nước thấy được – đôi tay ông để trống, không hề nắm giữ bất kì thứ gì. Quyền lợi, Vương vị, quân lực… tất cả đều là hư không. Câu nói của ông là: “Ta muốn giơ đôi tay cho cả thế giới thấy, ta tuy có được biết bao nhiêu đất đai, nhưng khi chết đi thì đến một hạt bụi cũng sẽ không mang theo”.

Có thể thấy rằng, cuộc sống quan trọng hơn bất kỳ thứ gì (bao gồm cả tiền bạc)! Không có cuộc sống, tiền bạc có nhiều nữa cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

***

Có một vị thương gia giàu có, vì tai nạn xe nên đã bị thương và không thể đưa con đi chơi. Ông nhìn qua cửa sổ thấy một đám trẻ con đang chơi bắt chuồn chuồn ở quảng trường, nên đã nói với bốn đứa con nhỏ của mình: “Các con ra ngoài đi bắt mấy con chuồn chuồn về đây đi, để bố xem ai bắt giỏi nhất nào?”

Không lâu sau, đứa con lớn mang về một con chuồn chuồn. Vị thương gia hỏi: “Sao con bắt được chuồn chuồn nhanh thế?” Đứa con lớn trả lời: “Bố, con đã đổi bằng chiếc ô-tô điều khiển từ xa mà bố tặng cho con”. Người cha liền gật gật đầu.

Lại một lúc sau, đứa con thứ hai quay về, nó mang theo hai con chuồn chuồn. Vị thương gia hỏi: “Con bắt được hai con chuồn chuồn nhanh thế à?” Đứa con thứ hai trả lời: “Không ạ, con đã cho một bạn thuê chiếc ô-tô điều khiển từ xa mà bố tặng con, bạn ấy trả cho con 3 đồng, hai con chuồn chuồn này là con thuê của một bạn mất 2 đồng. Bố, bố xem còn lại 1 đồng đây này”, vị thương gia mỉm cười gật đầu.

Sau một lúc nữa, đứa con thứ ba trở về, cậu bé đã mang về mười con chuồn chuồn. Vị thương gia hỏi: “Giỏi quá! Con làm thế nào mà bắt được nhiều chuồn chuồn thế?”

Đứa con thứ ba trả lời: “Con đã mang chiếc ô-tô điều khiển từ xa mà bố tặng ra quảng trường và hỏi: Ai muốn chơi đua xe không? Nếu muốn chơi đua xe thì chỉ cần nộp một con

chuồn chuồn là được. Nếu không vì phải vội quay về, thì ít nhất con có thể có được những mười tám con chuồn chuồn cơ". Vị thương gia mỉm cười vỗ nhẹ lên đầu đứa con thứ ba.

Đứa con thứ tư về sau cùng với mồ hôi nhễ nhại và đôi tay trống không, quần áo thì lấm lem bùn đất. Vị thương gia hỏi: "Con trai, con làm sao vậy?" Đứa con thứ tư trả lời: "Con đi bắt mãi mà chả bắt được con nào, con đã chơi đua xe trên đất, nếu không vì thấy các anh đã về cả rồi thì không chừng con đã có thể đâm vào một con chuồn chuồn đậu trên mặt đất rồi ấy chứ". Người cha cười lớn, cười đến chảy cả nước mắt, ông vuốt ve khuôn mặt đầy mồ hôi của đứa con thứ tư và ôm cậu bé vào lòng.

Lúc này, vị thương gia gọi cả bốn đứa con lại, ông nói: "Các con, thật ra bố không cần chuồn chuồn, mà bố muốn biết niềm vui đi bắt chuồn chuồn của các con! Bố muốn các con chơi thật vui vẻ!"

Cảm nhận:

Giá trị quan của cuộc sống được đánh giá như thế nào? Làm thế nào để đánh giá mặt tích cực, tiêu cực và phân biệt chúng?

Ví dụ, tiết kiệm và keo kiệt có gì khác biệt? Nó gần như hai mặt giống nhau của cùng một việc. Nhưng ý nghĩa trong đó vẫn có sự khác biệt lớn: Nếu bản thân mua được một chiếc áo giá rẻ, thì đó là tiết kiệm; nếu mua một chiếc áo với giá rẻ để tặng cho bề trên hoặc bạn đời thì đó là keo kiệt!

Việc đòi hỏi người khác sự "hoàn hảo" cũng là sai lầm. Mình sao người vậy, bạn lựa chọn người khác thì người khác cũng lựa chọn bạn. Chỉ có "Nghiêm khắc với bản thân, khoan dung với người khác" thì mới là cảnh giới tự tu dưỡng cao nhất.

NGHIÊM KHẮC VỚI BẢN THÂN, KHOAN DUNG VỚI NGƯỜI KHÁC, HẠNH PHÚC TỰ NHIÊN SẼ ĐẾN

Mỗi người nên dùng hết sức lực của mình để tự sửa đổi bản thân, chứ không nên lãng phí sức lực vào bất kì việc nào khác.

...........Lev.Tolstoy (Nga)

Các vị Thiên thần treo trên cổ con người hai chiếc túi;

Một chiếc đựng khuyết điểm của người khác, treo ở thân trước;

Chiếc còn lại đựng khuyết điểm của bản thân, treo ở thân sau;

Vì vậy con người rất dễ nhìn thấy khuyết điểm của người khác;

Nhưng lại không nhìn thấy khuyết điểm của bản thân.

Một hòa thượng già nuôi dưỡng một chú tiểu trong ngôi chùa trên núi.

Chú tiểu tuy đã mười hai, mười ba tuổi nhưng chưa từng tiếp xúc với thế giới bên ngoài ngôi chùa.

Một hôm, vị hòa thượng già đưa chú tiểu xuống núi để chú được biết đến thế giới bên ngoài.

Trông thấy một con trâu, vị hòa thượng già giải thích rằng, đây là con trâu, nó biết cày ruộng, kéo xe, rất có ích cho con người; nhìn thấy con gà trống, vị hòa thượng lại giới thiệu, gà trống biết báo sáng báo tối; khi tiếp tục trông thấy con gà mái thì được giải thích là nó biết đẻ trứng, và cũng rất giúp ích cho con người.

Không lâu sau, có một cô gái xinh đẹp đi tới, chú tiểu vì lớn lên trên núi, chưa từng trông thấy người khác giới nên rất tò mò hỏi: “Sư phụ! Sư phụ! Đây là thứ gì vậy? Nó có giúp ích gì cho con người không?”

Vị hòa thượng già lập tức nghiêm mặt nói: “Đây là con hổ, nó rất nguy hiểm, đừng bao giờ lại gần nó! Một khi tiếp cận nó sẽ bị tan xương nát thịt, phải cẩn thận! Phải cẩn thận!”

Chú tiểu gật đầu liên tục tỏ vẻ hiểu biết, rồi rất cẩn thận né tránh cô gái và đi đường vòng.

Sau khi về núi, vị hòa thượng già hỏi chú tiểu: “Ta đưa ngươi xuống núi, ngươi đã thấy được rất nhiều sự vật, ngươi ấn tượng sâu sắc nhất với sự vật nào?” Chú tiểu nghĩ một lúc rồi trả lời: “Không hiểu tại sao, con chỉ nhớ được mỗi con hổ biết ăn thịt người thôi, còn những sự vật khác con không có ấn tượng gì cả”.

Sự giáo dục của vị hòa thượng già đối với chú tiểu là chưa đủ sự chân thành, bởi vì ông đã không cho chú biết chân tướng sự vật. Muốn dạy dỗ người khác thì phải dạy một cách chân thực, nếu không, không có sự trải nghiệm, thì sau khi biết được sự thật sẽ càng thấy tò mò, khó mà kiềm chế được. Khả năng miễn dịch trước những cám dỗ cũng không còn. Thị phi khó lường, cần phải rõ ràng; không nên bẻ cong sự việc, như vậy mới có thể dạy dỗ chú tiểu một cách đúng đắn.

Cách giáo dục như vậy của vị hòa thượng già là không đúng. Phải để tiểu hòa thượng học cách làm thế nào đối diện với bản thân một cách thành thật, thì khi gặp sự việc mới biết tự chịu trách nhiệm.

***

Đề bài quan trọng nhất của đời người, ngoài việc cần phải hiểu được làm thế nào để đối diện với bản thân một cách thành thật, còn phải học cách làm thế nào đối xử với người khác một cách khoan dung.

Có hai người phụ nữ cùng ngồi uống nước ở một chiếc bàn. Một người dựng chiếc ô bên cạnh bàn, người còn lại khi uống nước xong, liền đãng trí thuận tay cầm chiếc ô đi. Chủ nhân của chiếc ô vội kêu lên: “Này! Chị cầm nhầm ô của tôi rồi”.

Người phụ nữ kia ngượng ngùng đỏ mặt xin lỗi, chị ta nói rằng quên mất là mình không mang theo ô nên đã vô ý cầm nhầm.

Việc này đã làm chị ta nhớ ra là cần phải mua một chiếc ô, và cũng phải mua cho con một chiếc, thế là chị đi mua hai chiếc ô.

Không ngờ, trên đường về nhà, chị ta lại gặp lại người phụ nữ mà mình đã cầm nhầm ô. Người phụ nữ đó chăm chú nhìn hai chiếc ô rồi nói: “Thành tích của chị hôm nay khá quá nhỉ!”

Câu nói đó có ý gì vậy? Đương nhiên là đối phương nói bóng gió về việc "Tiện tay dắt bò" rồi. Cư xử với người khác như vậy chính là thái độ "Nghiêm với người khác, buông lỏng bản thân".

Muốn làm một người được người khác tôn trọng thì phải có thái độ ngược lại – khoan dung với người khác, nghiêm khắc với bản thân.

***

Đại biểu do công nhân bầu ra đứng lên nói với đốc công: "Có một số việc chúng tôi cho là không công bằng. Tại sao công việc của chúng tôi vất vả hơn của ông nhưng ông lại được lĩnh tiền nhiều hơn chúng tôi?"

Vị đốc công trả lời không ngần ngại: "Bởi vì tôi có một cái đầu thông minh, còn các anh chỉ biết làm việc".

Đại diện công nhân không phục: "Tôi cũng rất thông minh đấy chứ! Nếu không, họ sẽ không cử tôi làm đại diện lên nói chuyện với ông".

Đốc công trả lời: "Ngoài việc thông minh ra, tôi còn có cả trí tuệ, vì vậy có thể lĩnh nhiều tiền hơn các anh".

Đại diện công nhân hỏi lại một cách nghi ngờ: "Thế nào là trí tuệ?"

Vị đốc công cười rồi đặt tay lên chiếc dùi cui đeo bên hông: "Nào, hãy thử đánh vào bên tay này của tôi bằng tất cả sức lực của anh đi".

Người công nhân không do dự lập tức lấy hết sức vung tay phải ra; khi nắm đấm của anh ta sắp đánh trúng thì vị đốc công nhanh nhẹn rụt tay lại, nắm đấm của người công nhân đấm thẳng vào chiếc dùi cui, chỉ nghe thấy người công nhân kêu lên một tiếng: "Ái" và nắm tay thì sưng phồng lên.

Vị đốc công mỉm cười hỏi: "Anh đã thấy chưa, đó chính là trí tuệ, anh đã hiểu chưa?"

Người công nhân gật đầu và trở về hầm mỏ, nói với các đồng nghiệp: "Không có cách nào khác đâu, ông ta có trí tuệ, còn chúng ta không có, vì vậy chỉ có cách tiếp tục làm công việc vất vả này thôi".

Một người công nhân khác lại hỏi: "Thế nào là trí tuệ?"

Đại diện công nhân trả lời: "Ồ, việc này thì tôi học được rồi, nào, để tôi dạy các anh".

Nói xong, anh ta liền giơ tay bên trái không bị thương lên, nhìn xung quanh, thấy trong hầm không có dùi cui, thế là anh ta bèn giơ tay trái lên trước mặt: "Nào, hãy đánh vào bàn tay này của tôi bằng tất cả sức lực của anh…"

***

Không lượng được điều kiện của bản thân mà lại muốn so sánh với chủ quản, thì sẽ thường bị rơi vào những suy nghĩ sai lầm.

Một hôm, Lâm Ca ngồi trong phòng cùng với khá nhiều người, mọi người đều nhận thấy A Hùng là người có đức hạnh tốt, nhưng anh ta có hai khuyết điểm: thứ nhất là dễ nổi nóng, thứ hai là thô lỗ.

Lúc đó, vừa hay A Hùng đi ngang qua cửa, nghe thấy những lời bình luận của mọi người liền lập tức nổi nóng, xông thẳng vào phòng vung tay đánh Lâm Ca.

Mọi người vội kéo A Hùng ra và hỏi cậu ta: "Tại sao cậu lại đánh Lâm Ca?"

A Hùng đáp: "Tôi dễ nổi nóng lúc nào, thô lỗ lúc nào chứ?"

Mọi người liền nói với A Hùng: "Cá tính dễ nổi nóng và thô lỗ của cậu đã tự bộc lộ ra rồi, cậu còn phải giấu giếm làm gì nữa?"

Trong bộ phim "Mặt nạ của Zorro" có đoạn: Zorro già nghiêm khắc huấn luyện võ công cho đồ đệ, chỉ sai một chút là nắn chỉnh bằng roi da ngay. Anh chàng đồ đệ trẻ chẳng mấy chốc đã phát khùng và định đánh lại Zorro; nhưng Zorro già đã giơ tay nhẹ nhàng ngăn đồ đệ, lạnh lùng nói: "Hãy nhớ rằng, đừng bao giờ ra tay khi tức giận!"

Hóa ra, đây chính là một phần của bài huấn luyện các đồ đệ của Zorro. Ý nghĩa của việc huấn luyện đó là: "Đừng bao giờ ra tay khi tức giận!"

Con người dễ mất kiểm soát nhất là khi tức giận, khi đó, làm việc gì cũng sẽ trở nên vô nghĩa.

Cảm nhận:

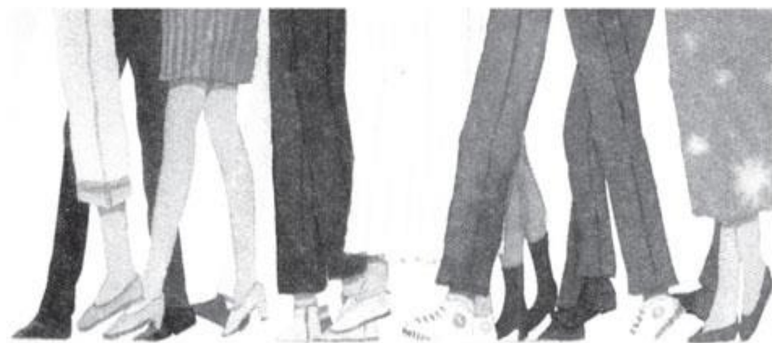
Khi vị thần Prometheus tạo ra con người như trong truyền thuyết của Hi Lạp, ông có đeo lên cổ của con người hai cái túi, một chiếc đựng khuyết điểm của người khác, treo ở thân trước, chiếc còn lại đựng khuyết điểm của bản thân, treo ở thân sau, vì vậy con người rất dễ nhìn thấy khuyết điểm của người khác, nhưng lại không nhìn thấy khuyết điểm của chính mình.

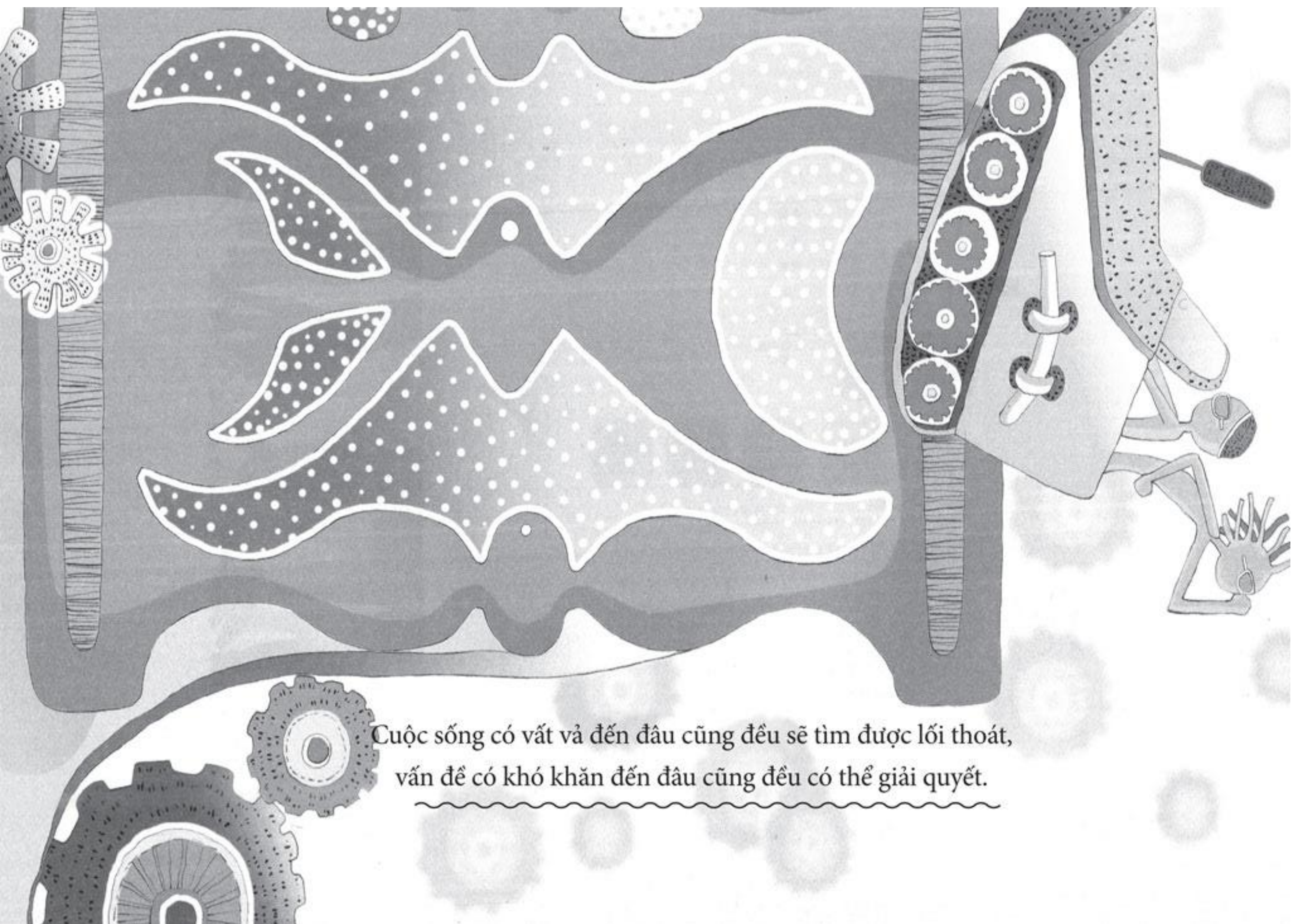
Biết được bản thân cần thứ gì, đó là một hạnh phúc; biết được bản thân không cần thứ gì thì đó lại là một sự lĩnh ngộ sâu sắc, nếu không cần ngó ngàng gì đến chiếc túi phía trước thì sẽ tự có được niềm vui - báu vật quí giá nhất trên thế gian; nếu có thể luôn bỏ sai lầm của người khác vào chiếc túi phía sau thì sẽ không bao giờ phải tìm đến phiền não, và nhất định có thể gỡ bỏ được cái gánh nặng nề nhất nhân gian.

CHƯƠNG 5

HÀNH ĐỘNG PHẢI KỊP THỜI

Cuộc sống có vất vả đến đâu cũng đều sẽ tìm được lối thoát,
vấn đề có khó khăn đến đâu cũng đều có thể giải quyết.

CÓ TÌNH YÊU MÀ KHÔNG THỂ HIỆN THÌ TÌNH YÊU SẼ RẤT NHẠT NHÒA

Không phải lần nào hành động cũng đều may mắn, nhưng nếu ngồi đó mà không hành động thì chắc chắn sẽ không có bất kì sự may mắn nào.

...........Isaac D'Israeli (Anh)

Có động lực thì làm việc mới có hiệu quả;

Cần phải hiểu được điều này;

Nếu không, tài trí thông minh của nhân loại đều dùng vào những chuyện biếng nhác;

Đó thường là nguyên nhân chính dẫn đến việc không thể tăng được hiệu suất làm việc.

Trên chuyến tàu điện ngầm ở New York - Mỹ, một chàng trai khôi ngô đang ngồi và tập trung đọc một cuốn tiểu thuyết, tư thế ngồi của anh ta cứ như là ở chốn không người, gần như dựa hẳn vào cô gái ngồi bên cạnh.

Cô gái đã vài lần nhỏ nhẹ đề nghị anh ta ngồi thẳng người và đừng dựa mình, để cô cũng có thể được ngồi thoải mái một chút, nhưng chàng trai khôi ngô dường như không để ý, mà vẫn cứ ngồi dựa dẫm như cũ, sức nặng cơ thể của cậu ta gần như dồn hết vào cô gái.

Lúc đó, một người đàn ông trung niên dáng vẻ lịch sự ngồi ở ghế đối diện theo dõi sự việc và thấy quả thật khó coi, nên đã lớn tiếng với chàng trai: "Này chàng trai! Cậu hãy ngồi thẳng lên một chút, cậu đã làm phiền người khác rồi đấy!"

Việc bị chỉ trích thẳng thắn ở chỗ đông người dường như đã làm chàng trai khôi ngô cảm thấy mất thể diện, anh ta trừng mắt nhìn người đàn ông, hung hăng như con nhím xù lông, giận dữ: "Việc gì đến ông! Tôi cứ thích ngồi như thế đấy, ông định làm gì nào? Muốn đánh nhau à?"

Người đàn ông trung niên kia giận dữ nghiến răng nói: “Tôi nói một lần cuối cùng, đề nghị cậu ngồi ngay ngắn, đừng làm phiền người khác nữa, nếu không tôi sẽ… ”

Chàng trai khôi ngô buông cuốn sách trên tay xuống, đứng dậy, xông tới: “Ông muốn gì? Nói đi!”

Người đàn ông trung niên cười nói: “Nếu cậu vẫn không ngồi một cách ngay ngắn, thì tôi sẽ lập tức cho cậu biết kết cục cuối cùng của cuốn tiểu thuyết đó!”

Câu trả lời ngoài dự kiến và cái mỉm cười bất ngờ đã làm cho chàng trai khôi ngô sững người. Cậu ta lập tức ngồi ngay ngắn ở đúng vị trí của mình và tiếp tục đọc cuốn tiểu thuyết đang làm cậu mê mẩn.

Sự hài hước quả thật là phương thuốc tốt để giải quyết vấn đề. Một số người đọc tiểu thuyết sẽ không thích người khác cho họ biết kết cục của câu chuyện. Nếu đã biết trước kết cục thì còn có hứng thú xem tiếp hay không? Đây là điều đáng để chúng ta xem xét.

Người đàn ông trung niên lịch sự đã biết được kết cục của cuốn tiểu thuyết đó, đã áp đảo được sự tức giận của đối phương. Nếu đánh nhau thì có lẽ ông sẽ thua cuộc, nhưng nếu “đấu văn” thì dường như ông đã chiếm được thế thượng phong.

Chúng ta ít nhiều đều cũng đã từng trải nghiệm những trường hợp tương tự, nhất là lúc gặp chuyện bất bình, ít nhiều đều có thể khơi dậy tinh thần chính nghĩa của chúng ta. Nhưng, trừ người nhà hoặc bạn bè thân thiết ra, rất ít người dám thẳng thắn trượng nghĩa vì người khác. Có lẽ, họ trong lòng cũng từng muốn giúp người khác một chút, nhưng cuối cùng vẫn cứ không ra tay!

***

Một người dẫu cho có “tình yêu thương” nhưng nếu không thể hiện, thì tình yêu đó cũng sẽ trở nên rất nhạt nhòa.

Chúng ta thường phán xét bản thân bằng “tài năng của chính mình”, nhưng người khác lại sẽ phán xét bạn bằng “biểu hiện của bạn”. Tình yêu cũng như vậy. Người có tình yêu mà không dũng cảm thể hiện thì cũng chỉ là hư danh.

Có một vị giáo sư cao tuổi, từ khi còn trẻ ông đã sưu tập được rất nhiều đồ cổ có giá trị. Vợ ông mất sớm, để lại cho ông ba người con, các con ông lớn khôn đều ra nước ngoài sinh sống.

Không có con cái ở bên, ông luôn thấy rất cô quạnh, cũng may là còn có một sinh viên cũ thường qua lại thăm hỏi ông.

Rất nhiều người đều nói rằng: “Người học trò cũ này đã bỏ qua việc chính của mình, suốt ngày ở bên ông già ra vẻ hiếu thuận lắm. Có ai mà không biết anh ta chỉ vì tiền của ông già thôi!”

Các con của ông cũng thường gọi điện từ nước ngoài về thăm hỏi, nhắc nhở ông phải cẩn thận để đừng bị lừa.

“Tất nhiên là bố biết!” ông luôn trả lời như vậy: “Bố có phải là kẻ ngốc đâu!”

Vị giáo sư mất, khi luật sư tuyên đọc di chúc, cả ba người con đều trở về, người học trò kia cũng đến.

Sau khi đọc xong di chúc, khuôn mặt của cả ba người con đều biến sắc, bởi vì họ nghe thấy trong di chúc nói cha họ đã để lại quá nửa bộ sưu tập cho người học trò kia.

Trong di chúc, ông cũng đồng thời giải thích với các con: “Bố biết cậu ta có thể đã chú ý đến bộ sưu tập đồ cổ của bố. Nhưng trong những năm tháng cô quạnh cuối đời, chỉ có cậu ta mới là người ở bên cạnh bố! Cho dù các con yêu quí bố, nhưng cũng chỉ là những lời nói ngoài miệng, là tình cảm cất giấu trong trái tim, chứ không hề giang tay chăm sóc bố, đó cũng là những việc nói suông mà thôi. Ngược lại, cứ cho rằng tấm lòng của cậu học trò này của bố là giả tạo đi, thế nhưng việc giả vờ chăm sóc cho bố suốt mười năm trời không hề có một câu oán thán, thì cũng có thể coi là thật được rồi!”

Mọi người có thể quên đi những điều bạn nói, quên đi những việc bạn làm, nhưng họ sẽ không quên cảm giác mà bạn mang đến cho họ.

Lời của người già là những tiếng lòng chân thật. Schiereck nói rằng: “Người chỉ nghĩ mà không làm, chỉ có thể sinh ra những tư tưởng rác rưởi. Sự thành công là một chiếc thang, người đút hai tay vào túi thì sẽ không thể leo lên được”.

Do đó, đối với ai cũng vậy, chỉ có tấm lòng là chưa đủ. Nhất định phải thực hiện bằng hành động, nếu không sẽ chỉ là những lời nói sáo rỗng.

Tình yêu không thể hiện ra thì không phải là tình yêu thật sự!

***

Một người tiều phu lên núi đốn củi, bỗng trông thấy một con thú chưa từng thấy bao giờ, thế là anh ta bước lên và hỏi: “Rốt cuộc ngươi là ai?”

Con thú kia trả lời: “Cứ gọi ta là “Lĩnh ngộ”.

Người tiều phu nghĩ: “Ta đang thiếu “Lĩnh ngộ” đây. Bắt nó về là xong!”

Lúc đó, “Lĩnh ngộ” liền nói: “Ông đang định bắt tôi sao?”

Người tiều phu giật nảy mình, nghĩ bụng: “Cái con thú này! Ta chỉ vừa mới nghĩ trong đầu mà nó đã biết rồi! Vậy thì ta sẽ giả vờ như không để ý đến nó, nhân lúc nó không chú ý sẽ bắt nó thật nhanh!”

Không ngờ "Lĩnh ngộ" lại nói: "Bây giờ ông lại định giả vờ như không có chuyện gì, rồi nhân lúc tôi không chú ý sẽ bắt tôi thật nhanh, đúng không?"

Người tiều phu nghĩ gì cũng đều bị "Lĩnh ngộ" nhìn thấu, nên bực tức nghĩ thầm: "Thật đáng ghét! Tại sao nó lại biết hết được ta đang nghĩ những gì?"

Ai ngờ suy nghĩ này cũng lập tức bị "Lĩnh ngộ" phát hiện. Nó lại hỏi: "Ông bực mình vì không bắt được tôi sao!"

Thế là người tiều phu tự kiểm điểm lại mình: "Những việc mà ta nghĩ trong lòng như được phản chiếu lại trong chiếc gương vậy, hoàn toàn bị con thú kia biết được! Ta cần phải quên nó đi, chuyên tâm đốn củi. Ta vốn lên núi để đốn củi, không nên nghĩ lung tung nữa".

Nghĩ đến đây, người tiều phu liền vác rìu lên, chuyên cần đốn củi. Kết quả là, do không cẩn thận nên chiếc rìu rơi xuống, nhưng lại không ngờ rơi trúng mặt của "Lĩnh ngộ", "Lĩnh ngộ" lập tức bị người tiều phu bắt được.

Chúng ta thường muốn nắm bắt được cảm giác hoặc hi vọng trở nên thông minh hơn, không ngờ cuối cùng chẳng nắm được bất kì thứ gì. Nhưng, chỉ cần chúng ta bắt tay vào hành động, đừng chỉ nói suông mà không rèn luyện, thì quá trình hành động rất có thể sẽ phát hiện ra chân lí, lĩnh ngộ được đạo lí.

***

Ở một vùng quê nọ, có một lão nông phu nuôi được một con lừa. Ông ta luôn xay lúa mạch bằng sức của con lừa này.

Lão nông phu sợ con lừa lười biếng, nên đã nghĩ ra một cách để đối phó. Ông ta đeo lên cổ con lừa một chiếc chuông, chỉ cần con lừa kéo chiếc cối xay lúa mạch thì sẽ nghe thấy những âm thanh trong trẻo "Coong! Coong! Coong!" như vậy, lão nông phu mới có thể yên tâm chợp mắt mà không lo con lừa lười biếng.

Một hôm, có một vị tú tài ghé qua nhà ông, phát hiện thấy con lừa đặc biệt của lão nông phu, thấy trên cổ nó đeo một chiếc chuông nên đã tò mò hỏi ông. Lão nông phu liền kể lại cho vị tú tài biết về tính toán của ông. Ông nói xong, còn đắc ý hỏi lại: "Thế nào? Chiêu này tuyệt chứ?"

Không ngờ, vị tú tài nghe cách nói của ông xong lại rất không đồng ý: "Không đúng, không đúng! Nếu con lừa này đứng yên không động đậy mà chỉ lắc lắc cái đầu của nó thì chiếc chuông cũng vẫn kêu như vậy, con lừa vẫn có thể lười được chứ!"

Lão nông phu nghe xong, cười lớn vài tiếng rồi nói: "Tôi nói thế này, anh tú ạ, anh là một con người, chắc chắn là rất thông minh, nhưng đáng tiếc là con lừa không phải là anh, nó không hiểu được cái thủ thuật này đâu!"

Nếu so sánh thì con người thông minh hơn con lừa rất nhiều, nhưng con lừa chăm chỉ làm việc thật sự hay nó làm việc vì động cơ riêng của nó? Phải có động lực thì làm việc mới có hiệu quả. Cần phải hiểu được điều này, nếu không, tài trí thông minh của nhân loại đều dùng vào những chuyện biếng nhác. Đó thường là nguyên nhân chính dẫn đến việc không thể tăng được hiệu suất làm việc.

Cảm nhận:

Đối với một người theo đuổi sự thành công, bắt tay vào hành động không những khiến ta có thể trải nghiệm để tìm ra chân lí, mà đó còn là con đường duy nhất đi đến đỉnh cao của sự thành công. Có nhà tư tưởng đã từng nói: "Thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lí." Từ đó có thể thấy tầm quan trọng của hoạt động thực tiễn.

Trong giới mĩ phẩm có một câu quảng cáo nổi tiếng: "Trên thế giới không có người phụ nữ xấu, chỉ có người phụ nữ không biết làm đẹp". Chỉ thích được xinh đẹp mà không chịu bắt tay vào "cải tổ nhan sắc" thì làm sao mà trở nên xinh đẹp được!

Lại có một câu quảng cáo khác: "Đã 800 năm rồi, tại sao tháp nghiêng Pisa vẫn chưa bị đổ?" Câu trả lời là "Vì nó được bảo dưỡng!" Sự bảo dưỡng nói đến ở đây cũng là muốn nói đến hành động chăm chút trên thực tiễn. Chịu khó bảo dưỡng thì tháp nghiêng Pisa có thể không bị đổ, người phụ nữ chịu khó "bảo dưỡng nhan sắc" có thể trở nên đẹp hơn, còn gì vui bằng?

VIỆC ĐỂ ĐẾN NGÀY MAI THÌ SẼ NHIỀU LÊN ĐẤY!

Hành động không phải là trò chơi giữa "đúng" và "không đúng", mà là một chiếc rìu, nó chia vị thần Janus hai mặt thành hai phần.

...........Romain Rolland (Pháp)

Do dự không quyết, hành động không dứt khoát, thế là đủ để hỏng việc;

Câu "Còn có ngày mai" để né tránh;

Và cũng là một cái cớ để dùng dằng mọi việc;

Như thế đủ để làm cho con người rơi vào trạng thái tiêu cực suy đồi, lơi lỏng ý chí;

Đó mới là địa ngục thật sự của nhân gian!

Một hôm, có một người đến tìm Socrates với thái độ rất bức xúc và hỏi: "Ông đã bao giờ nghe về những gì bạn ông làm chưa? Có lẽ tôi nên nói cho ông biết!"

"Xin chờ một chút," Socrates ngăn lại: "Những gì ông muốn nói với tôi, trước hết phải qua được ba bài kiểm tra đã".

"Ba bài kiểm tra nào cơ?" Người đó nóng vội hỏi.

"Đúng vậy, anh bạn, trước tiên phải qua được ba bài kiểm tra đã. Để tôi xem câu chuyện mà anh muốn kể có qua được ba bài kiểm tra này không. Trước tiên là kiểm tra về độ chính xác, anh đã từng kiểm tra những gì anh sắp cho tôi biết chưa – toàn bộ có phải là sự thật không?"

"Không, là tôi nghe được, hơn nữa… "

"Đúng thế! Vậy thì anh còn phải vượt qua lần kiểm tra thứ hai của tôi – kiểm tra "độ lương thiện". Cho dù những gì anh định cho tôi biết không phải là sự thật, thì ít nhất cũng phải có tác dụng tốt nào chứ?"

Người đó trở nên do dự, nói: "Không, không thể nói được, nhưng… "

"Tôi hiểu rồi!" Socrates ngắt lời anh ta: "Được, bây giờ chúng ta hãy xem bài kiểm tra thứ ba. Hãy để chúng ta tự hỏi bản thân, sự việc làm anh rất tức giận đó có thật sự cần thiết nói ra hay không?"

"Điều này… nói thật là, hình như cũng không… "

"Nếu đã như vậy" Socrates mỉm cười nói: "Những gì anh định cho tôi biết, thứ nhất không phải là sự thật, thứ hai không phải là việc tốt, thứ ba lại không cần thiết, vậy thì hãy bỏ qua nó đi, đừng quan tâm đến nữa".

***

Garcia Marquez - tác giả của các tác phẩm nổi tiếng như "Trăm năm cô đơn", "Tình yêu thời thổ tả", ông là một nhà văn viết truyện ngắn và tiểu thuyết dài rất quan trọng của Colombia, và cũng là chủ nhân của giải thưởng Nobel văn học năm 1982. Ông có một câu truyện ngắn với nhan đề "Dấu máu hồng trên tuyết trắng", cuốn sách kể về câu chuyện đi hưởng tuần trăng mật từ Madrid đến Paris của một đôi vợ chồng mới cưới người Tây Ban Nha.

Đôi vợ chồng được nhắc đến trong câu truyện đó, người vợ trẻ bị gai của hoa hồng đâm vào ngón đeo nhẫn bên tay trái và chảy máu không ngừng. Người chồng vội đưa vợ đi cấp cứu ở bệnh viện trung tâm, bác sĩ yêu cầu người vợ nhập viện để theo dõi bệnh tình, và dặn dò người chồng quay lại sau sáu ngày nữa, người chồng chỉ còn cách nghe theo và ra về.

Để tiện chăm sóc vợ, anh ta không nghỉ ở khách sạn đã được đặt phòng từ trước, mà nghỉ ở một nhà nghỉ nhỏ gần một góc của bệnh viện.

Mấy ngày sau, anh ta quay lại bệnh viện, nhưng không tìm thấy vị bác sĩ kia, cũng không tìm thấy người vợ của mình. Rời khỏi bệnh viện, anh ta bị lạc đường và cứ đi đi lại lại cô đơn trên đường.

Anh ta lại tìm đến bệnh viện sau sáu ngày như đã hẹn, vị bác sĩ đã hỏi anh ta đi những đâu trong mấy ngày vừa qua? Vợ anh ta đã mất vào ngày thứ hai sau khi nhập viện vì không cầm được máu, trước đó, cô đã từng khẩn cầu nhân viên y tế đến khách sạn tìm chồng cô.

Nhưng họ không tìm thấy, vì anh không hề nghỉ ở khách sạn đó.

Còn anh đã từng đi lại bên ngoài bệnh viện, mà không hề biết người mà anh yêu quí nhất trên đời cũng đang tìm anh.

Điều thê lương nhất, đau lòng nhất của câu chuyện không phải là giờ phút nhân vật chính biết được mình mất đi người yêu, mà là khi anh đang đi lại bên ngoài mà không biết được rằng người yêu đã mất.

Do dự không quyết, hành động không dứt khoát, thế là đủ để hỏng việc, thực là một chân lí không thể không tin!

***

Có một người vì nhận hối lộ mà bị đưa đi gặp quan tòa.

Người này phạm tội rõ ràng, thế nên mọi người đều mong anh ta sẽ phải chịu trừng phạt thích đáng. Quan tòa là người thấu tình đạt lí, ông đưa ra ba cách trừng phạt để phạm nhân tự lựa chọn. Thứ nhất là phạt 200 nghìn đồng; thứ hai là chịu 50 roi; thứ ba là ăn 10kg hành tây. Phạm nhân vừa sợ bị mất tiền vừa sợ bị đánh nên đã chọn cách chịu phạt thứ ba.

"Việc này đâu có gì khó!" Khi ăn củ hành thứ nhất, anh ta đã nghĩ như vậy. Nhưng càng ăn anh ta thấy càng khó chịu. Sau khi ăn xong cân hành thứ hai, nước mắt nước mũi đầm đìa, anh ta kêu lên: "Tôi không ăn hành nữa đâu, tôi chấp nhận bị đánh 50 roi".

Vốn là một người keo kiệt, anh ta không muốn bỏ ra một đồng nào. Nha dịch đặt anh ta nằm trên một tấm ván, anh ta nhìn thấy ánh mắt hung dữ và cái roi rắn chắc của nha dịch thì toàn thân đã run lẩy bẩy. Khi chiếc roi quất lên lưng, anh ta đã đau đớn kêu gào ầm ĩ. Khi bị đánh đến roi thứ mười, anh ta cuối cùng cũng không chịu nổi. "Đại nhân, xin hãy rủ lòng thương, đừng đánh tôi nữa, hãy cho tôi nộp phạt 200 nghìn đồng đi!"

Phạm nhân này vừa không muốn bị đánh, vừa không muốn mất tiền, cứ đắn đo nên rốt cuộc đã phải chịu đựng đủ cả ba hình phạt.

***

Có một câu chuyện ngụ ngôn kể rằng: Ngày xưa, vì số người phải xuống địa ngục bỗng nhiên giảm hẳn, Diêm Vương lập tức triệu tập lũ quỷ, bàn luận xem làm thế nào để dụ dỗ người xuống địa ngục.

Đầu trâu đề nghị: "Chúng ta có thể cho loài người biết: Hãy vứt bỏ lương tâm đi! Về cơ bản không hề có Thiên đường!" Diêm Vương suy nghĩ một lát thấy không ổn nên đã lắc đầu.

Mặt ngựa đề nghị: "Chúng ta có thể cho loài người biết: "Hãy làm những gì mình muốn! Về cơ bản không hề có Địa ngục!" Diêm Vương lại suy nghĩ rồi thấy chiêu lừa đảo này vẫn không ổn nên lại lắc đầu.

Một lát sau, một tên quỷ nhỏ đứng bên cạnh mới nói: "Rất đơn giản thôi! Chúng ta có thể đi tuyên truyền cho loài người về khái niệm: "còn có ngày mai". Diêm Vương cuối cùng cũng gật đầu.

Câu "còn có ngày mai", xét từ góc độ con người là lạc quan, là nhắc đến một niềm hi vọng, có thể làm cho con người phấn khởi. Nhưng, xét từ một phương diện khác, thì đó cũng là một cái cớ để trì hoãn mọi việc.

Lúc nào cũng nghĩ "Còn có ngày mai", ý chí của con người đã bị lung lay, đủ để làm cho con người trở nên lười biếng, đây mới là địa ngục thật sự của nhân gian! Bắt tay vào thực hiện một điều gì đó không nhất định sẽ mang đến niềm vui, nhưng nếu không thực hiện thì chắc chắn sẽ không có niềm vui.

Chỉ cần một câu nói tiêu cực "Còn có ngày mai", là sẽ nhanh chóng đưa con người xuống địa ngục.

Cảm nhận:

Romain Rolland nói rằng: "Hành động không phải là trò chơi giữa "đúng" và "không đúng", mà là một chiếc rìu, nó chia vị thần Janus hai mặt thành hai phần". Thần Janus là một vị thần có hai khuôn mặt ngược nhau được tôn sùng theo tôn giáo thời La Mã cổ đại và được dựng trước cổng các ngôi đền, bao gồm các cổng vòm trên đường phố. Trong thành phố Roma có rất nhiều nơi có kiểu cổng vòm này, đặc biệt các đội quân viễn chinh đều phải làm lễ, rồi mới đi qua cổng vòm. Tên gọi tháng một (January) trong tiếng Latin có nguồn gốc từ tên của vị thần này. Ngoài việc là tượng trưng của những chiếc cổng ra, Jenus còn có hình tượng người hai mặt làm biểu trưng.

THỐNG NHẤT TỪ LỜI NÓI ĐẾN HÀNH ĐỘNG

Con ếch có lẽ kêu to hơn con bò, nhưng chúng không thể cày ruộng, cũng không thể kéo cối xay ở phường rượu, da của chúng cũng không thể làm giày được.

...........Kahlil Gibran (Libanon)

"Xem lời nói, nghe hành động"

Có thể giúp ta phán đoán được người thật lòng hay giả dối;

Chỉ "nói" suông thì không có giá trị gì.

Để đánh giá đúng – sai, có lí – vô lí, phải xem xét cả ngôn ngữ của hành động, thì mới có thể bộc lộ được chân tướng về trạng thái tâm lí của một con người.

Hai cha con nằm bên lò sưởi, sau một lúc im lặng, người cha nói: "Con trai, con ra ngoài xem trời có mưa không?"

Con trai: "Bố, tại sao lại không gọi con chó vào đây xem lông trên người nó có bị ướt không?"

Lười biếng đến mức này thực rõ là nực cười. Sự lười nhác của người con đã khiến cho người cha rất khó xử.

Trước đây, có một người đã vất vả làm việc hơn 20 năm và cuối cùng cũng có được sự nghiệp của riêng mình. Sự vất vả và chăm chỉ đã giúp anh ta thoát khỏi nghèo túng để sống một cuộc đời sung túc, nhưng anh ta lại phát hiện ra đứa con trai 20 tuổi của mình không thích làm việc.

Khi anh ta kể cho con trai nghe về niềm vui từ sự chăm chỉ làm việc và hạnh phúc của sự thành công, người con trai lại trả lời rằng: "Bố mẹ đã chuẩn bị hết mọi thứ cho con, vậy thì sao con còn phải làm việc nữa?"

Người đàn ông này rất yêu quí con trai, một lòng muốn con trai trải nghiệm niềm vui của công việc và sự thành công, vì thế ông đã bán tất cả tài sản và quyên góp tất cả tiền bạc

cho tổ chức từ thiện và người nghèo, sau đó, ông cho vợ và con trai biết, do làm ăn thua lỗ nên giờ đây họ đã trở nên rất nghèo.

Một hôm, người con trai vô cùng phấn khởi nói với bố: “Bố ơi, con đã tìm được một cách để chúng ta lại giàu có như trước rồi”.

Người cha luôn mong muốn những điều tốt đẹp ôm hi vọng cho rằng, con trai mình đã ý thức được tầm quan trọng của công việc, nhưng ông vẫn hỏi: “Có phải con sắp đi làm không? Được thế thì tốt quá rồi!”

Nhưng người con lại đáp: “Không ạ, con sắp kết hôn với con gái của một tỉ phú, như vậy con có thể nhận được 20 vạn đồng tiền quà tặng cho lễ đính hôn”. Người cha đã quá tức giận đuổi luôn đứa con trai ra khỏi nhà.

Do lười biếng mà dẫn đến nghèo khó, không có chí tiến thủ, chỉ nghĩ đến việc hưởng thụ những gì sẵn có, đó mới là nguyên nhân làm cho người cha vô cùng đau lòng.

***

Một hôm, vị Phật sống ở Tây Tạng sắp viên tịch.

Đại Lạt ma bên cạnh vị Phật sống triệu tập các Lạt ma trong cung và mở một cuộc họp rất quan trọng.

Đại Lạt ma đứng trên bục cao nói với các Lạt ma phía dưới rằng: “Thưa các vị Lạt ma kiền thành, như các Ngài đã biết, Phật sống của chúng ta vì bệnh tim mà sắp lìa xa cõi trần. Nhưng Ngài vẫn chưa cho chúng ta biết ai sẽ là Tiểu Phật sống có thể kế vị Ngài, tôi muốn biết trong số các Ngài ở đây có vị Lạt ma nào chân thành, có thể hi sinh vì Phật sống của chúng ta, hiến tặng cho Ngài trái tim của mình, để Phật sống của chúng ta có thể kéo dài thêm tuổi thọ?”

Chỉ nghe thấy những tiếng tranh cãi gào thét của cả ngàn vị Lạt ma ở phía dưới bục: “Tôi! Tôi! Tôi nguyện hi sinh vì Phật sống!”

Đại Lạt ma thấy rất cảm động, liền nói với các vị Lạt ma: “Các vị, tôi rất cảm động! có nhiều người nguyện hi sinh vì Phật sống mà hiến tặng trái tim mình như thế này! Thật sự rất cảm động! Nhưng sẽ chỉ có một cơ hội. Tôi thấy nên như thế này, ở đây có một chiếc lông, bây giờ tôi sẽ thả nó xuống, ai có thể lấy được chiếc lông này thì người đó có đủ tư cách hi sinh vì Phật sống!”

Thế là, vị Đại Lạt ma thả chiếc lông, chỉ thấy các vị Lạt ma tràn lên, tranh nhau giành giật chiếc lông, mọi người đều có cùng một động tác như vậy.

“Cho tôi! Cho tôi! Cho tôi!”, sau đó tròn miệng thổi…phù…phù…phù… (thổi chiếc lông bay sang chỗ người khác).

“Cho tôi! Cho tôi! Cho tôi!”, sau đó tròn miệng thổi…phù…phù…phù…

“Cho tôi! Cho tôi! Cho tôi!”, Phù! Phù! Phù!…

***

Một vị mục sư mời một người La Mã, một người Anh, một người Mỹ và một người Do Thái đến, đề nghị họ quyên góp cho Giáo hội.

Người La Mã nói: “Nguyện quang vinh thuộc về chúa Jesu!” nói xong ông ta liền quyên góp tất cả số tiền của mình.

Người Anh vẽ một vòng tròn trên mặt đất, sau đó nói: “Cầu Thượng đế toàn năng quyết định xem con có bao nhiêu tiền, nên quyên góp bao nhiêu tiền!” nói xong ông ta liền tung hết số tiền mình có lên không trung. Sau khi tiền rơi xuống đất, ông ta nhặt số tiền rơi trong vòng tròn lại cho mình, số tiền còn lại đều quyên góp hết.

Người Mỹ cũng vẽ lên mặt đất một vòng tròn, sau đó cũng tung tất cả số tiền của mình lên không trung. Nhưng, ông ta quyên góp những đồng tiền rơi trong vòng tròn, còn số tiền bên ngoài vòng tròn thì giữ cho bản thân.

Cuối cùng đến lượt người Do Thái quyên góp, ông ta không vẽ vòng tròn trên mặt đất, mà tung thẳng những đồng tiền của mình lên không trung và nói: “Thượng đế vĩ đại! Ngài muốn lấy bao nhiêu thì cứ lấy! Số tiền Ngài không cần rơi trên mặt đất thì trả lại cho con!”

***

Một vị thiếu gia tỉ phú do sức khỏe yếu ớt nên nghe theo lời đề nghị của bác sĩ, rời thành phố và chuyển đến một nông trường của cha anh ta để tĩnh dưỡng.

Một hôm, thiếu gia cuộn mình trong chiếc chăn ấm, dựa vào chiếc lò sưởi đang cháy hừng hực, xem những người vắt sữa đang làm việc cần mẫn dưới trời tuyết lạnh giá.

Bỗng nhiên anh ta phát hiện ra rằng, những người vắt sữa đang làm việc trong tiết trời lạnh giá như vậy, nhưng chỉ mặc mỗi một chiếc áo may ô mỏng manh, hơn nữa còn làm việc rất vui vẻ mà không hề thấy họ tỏ ra lạnh cóng chút nào.

Thiếu gia liền hỏi: “Tôi thấy dáng vẻ làm việc của các vị hình như không hề sợ cái lạnh; có phải ngày nào các vị cũng uống sữa bò tươi nên mới có cơ thể khỏe mạnh như vậy không?”

Người vắt sữa bò nghĩ một lát rồi mỉm cười trả lời: “Cơ thể của chúng tôi khỏe mạnh, không sợ cái lạnh, tôi nghĩ rằng, chắc là vì ngày nào chúng tôi cũng “vắt” sữa bò, chứ không phải chỉ là “uống” sữa bò đâu!”

***

Một tiểu hòa thượng hỏi sư phụ: “Trong chùa của chúng ta, trong cả ngàn năm nay đã có biết bao nhiêu cao tăng và danh sư, có biết bao nhiêu chúng sinh đã từng được nuôi dưỡng trong Phật đường, nhưng chiếc mõ trên ban thờ Phật của chúng ta đã nghe biết bao nhiêu lần kinh thư, nhận bao nhiêu lần Phật hiệu rồi mà tại sao đến giờ vẫn chỉ là chiếc mõ mà không thành Phật được?”

Vị sư phụ già mỉm cười hỏi lại chú tiểu: “Con đến đây được bao lâu rồi?”

Chú tiểu trả lời: “Đã hai năm rồi ạ”

Vị sư phụ già hỏi: “Vậy con có biết tụng kinh không?”

Chú tiểu nói: “Có biết ạ!”

Vị sư phụ già hỏi: “Con có biết lễ Phật không?”

Chú tiểu nói: “Biết ạ!”

Vị sư phụ già hỏi: “Con có biết tu trì không?”

Chú tiểu nói: “Có biết ạ!”

Vị sư phụ già cười và nói tiếp: “Con xem, con đã nói biết bao nhiêu lần “biết, biết, biết”, vậy con đã thành Phật chưa?”

Chú tiểu đỏ mặt trả lời: “Vẫn chưa ạ!”

Vị sư phụ nói tiếp: “Đúng rồi, chiếc mõ đã kêu “cốc, cốc, cốc” không biết bao nhiêu lần rồi nhưng mãi mãi vẫn chỉ là chiếc mõ, bởi vì Phật pháp không phải để nói, mà là để làm. Chỉ biết nói mà không biết làm sẽ không thành Phật được”.

Cảm nhận:

Có một người phụ nữ bị coi là người con dâu bất hiếu, nhưng chị ta luôn không thừa nhận. Một hôm, chị ta không thể chịu đựng được sự phê phán của người khác nên đã lớn tiếng: “Ai nói tôi không có hiếu? Mấy hôm trước mẹ chồng tôi bị cảm, tôi còn đích thân nhá đồ ăn cho bà đấy!”, người khác lại hỏi: “Ồ! Vậy chúng tôi trách nhầm chị rồi, chị cho bà ăn thứ gì vậy?”, cô con dâu trả lời: “Tôi đã nhai mía cho bà ăn!”

Nhá cho bà ăn cái gì cũng được, nhưng sao lại nhá mía cho ăn cơ chứ? Câu chuyện cười này có ý nghĩa thật sâu xa. “Xem lời nói, nghe hành động”, có thể giúp ta phán đoán được người khác thật lòng hay giả dối. Chỉ “nói” suông thì không có giá trị gì; để đánh giá đúng – sai, có lí – vô lí, phải đánh giá cả ngôn ngữ của hành động, thì mới có thể bộc lộ được chân tướng về trạng thái tâm lí của một con người.

BIẾT MÀ KHÔNG LÀM CŨNG GIỐNG NHƯ CON ONG KHÔNG CHỊU LÀM MẬT

Sống là để hành động, cũng giống như ngọn lửa luôn bốc lên cao, còn đá luôn rơi xuống dưới. Đối với con người, không hành động cũng giống như việc anh ta không tồn tại.

..........Voltaire (Pháp)

Để hiểu được chính mình, nhất định cần phải có những trải nghiệm thực tiễn;

Tiềm lực của một con người rốt cuộc lớn đến đâu;

Có khả thi hay không, có làm được hay không;

Không thử thì làm sao mà biết được?

Chỉ suy nghĩ (mà không hành động) thì sẽ không thể xác lập được vị trí của bản thân.

Một người nông dân dặn dò các con trong lúc lâm chung: "Các con, bố phải cho các con biết, trong vườn nho của bố có chôn giấu một số tài sản, chỉ cần các con đào tìm, là nhất định sẽ tìm thấy".

Thế nhưng ông lại không cho các con biết số tài sản ấy được chôn ở chỗ nào trong vườn nho, họ cũng không tiện hỏi lại ông về điều đó.

Khi người cha mất đi, các con ông liền huy động tất cả, nào xẻng nào xiên xới tung cả vườn nho lên, hết lần này sang lần khác, nhưng số tài sản đáng ra phải tìm thấy trong khu vườn đó lại chả thấy đâu.

Nhưng sau lần đào xới toàn bộ đó, vườn nho đã cho một mùa bội thu lớn chưa từng có.

***

Ở Cairo trước đây, có một người sở hữu khối tài sản khổng lồ nhưng lại không biết tiết kiệm, sinh sống hoang phí nên gia tài tiêu tan hết, chỉ còn lại căn buồng người cha để lại. Không lâu sau, anh ta phải làm việc để sống. Anh ta làm việc rất vất vả, một hôm, anh ta đã nằm ngủ dưới gốc cây sung trong vườn của mình và có một giấc mơ. Trong mơ có một người tới thăm anh ta và nói: "Tài sản của Ngài ở Ba Tư, ở Isfahan, hãy đến đó mà tìm!"

Sáng sớm hôm sau, anh ta liền xuất phát. Cuộc hành trình của anh ta rất dài và vất vả, vượt qua sa mạc, đại dương, gặp phải thổ phỉ, sông ngòi, thú hoang và vô vàn nguy hiểm. Cuối cùng anh ta cũng đến được Isfahan, nhưng khi anh ta vừa vào thành, thì trời bắt đầu tối rất nhanh. Anh ta tìm đến nhà thờ Hồi giáo và nằm ngủ trong sân nhà thờ. Có một toán thổ phỉ đi đến chính ngôi nhà thờ đó, tiếng động của toán thổ phỉ đã đánh thức chủ nhân của căn nhà, anh ta liền lớn tiếng kêu cứu. Những người hàng xóm cũng kêu cứu ầm ĩ, đội trưởng tuần tra liền dẫn đội quan binh đến, làm cho toán thổ phỉ bỏ chạy tán loạn. Đội trưởng ra lệnh lục soát nhà thờ và phát hiện ra anh chàng đến từ Cairo này, họ bèn đánh cho anh ta một trận nhừ tử bằng gậy tre.

Hai ngày sau, anh ta tỉnh lại trong nhà tù. Đội trưởng thả anh ta đi và hỏi: "Anh là ai, từ đâu tới đây?"

Anh ta trả lời: "Tôi từ Cair o đến, tên tôi là Muhammad Ali, tôi được một người trong giấc mơ chỉ dẫn đến Isfahan, vì anh ta nói rằng tài sản của tôi đang chờ tôi ở đây. Nhưng khi tôi đến Isfahan, số tài sản mà anh ta nói đến lại là trận đòn mà ông đã khảng khái ban tặng cho tôi".

Vị đội trưởng nghe xong không nhịn được cười phá lên, cuối cùng, ông ta nói: "Anh chàng ngốc nghếch ơi, đã ba lần liên tiếp tôi mơ thấy một ngôi nhà ở Cairo, trong khu nhà có vườn hoa, chếch vườn hoa xuống phía dưới là chiếc đồng hồ mặt trời, đi qua đồng hồ mặt trời có một cây sung, đi qua cây sung có một đài phun nước, bên dưới đài phun nước có chôn một đống tiền rất lớn. Nhưng tôi chưa từng quan tâm đến những điềm báo hoang đường này; nhưng anh lại ngờ nghệch đi tin vào một giấc mơ, để rồi phải trải qua cả quãng đường xa xôi. Hãy cầm mấy đồng tiền lẻ này rồi cút đi!"

Anh bèn cầm mấy đồng tiền lẻ rồi lên đường trở về nhà. Không ngờ, về đến nhà anh ta lại đào được một đống tiền lớn ở bên dưới đài phun nước trong vườn hoa nhà mình (chính là khu vườn hoa mà vị đội trưởng đã thấy trong mơ).

***

Một ông lão tìm đến một công ty bảo hiểm tài sản, ông ta bước vào sảnh và trông thấy một đám đông, các nhân viên cả nam lẫn nữ đều mặc đồng phục đang bận rộn với công việc, ông ta phân vân không biết nên tìm ai để giúp mình giải quyết vấn đề.

Ông đứng ở cửa một lúc lâu, sau khi chỉnh trang lại tư thế, ông bước đến một quầy, nhẹ nhàng hỏi cô nhân viên: "Xin hỏi, tôi muốn mua bảo hiểm cháy cho căn nhà của tôi, không biết là phải tìm ai để giúp tôi làm thủ tục?"

Cô nhân viên bận rộn nghe điện thoại ngẩng đầu lên, nhìn ông một cách lạ lùng. Tuy cô đã vào công ti này làm việc đã năm năm, nhưng chưa từng gặp một khách hàng nào tự tìm đến như vậy, liền mừng quýnh lên, cô nghĩ bụng, khách hàng đã tìm đến nơi rồi, không được để tuột khỏi tay. Thế nên cô mỉm cười trả lời: "Tôi có thể phục vụ Ngài, xin Ngài chờ một lát, sau khi tôi trả lời xong cuộc điện thoại quan trọng này, sẽ lập tức mang mẫu biểu đến để Ngài điền vào… "

Ông lão gật đầu rồi nói tiếp:"Được, tôi chờ cô, nhưng… có thể phiền cô nhanh một chút được không, căn nhà của tôi đã… bắt đầu bốc khói rồi… "

Người lúc bình thường không thèm thắp hương, lúc nước đến chân mới ôm chân Phật thì chắc chắn khi đó anh ta đã ở vào tình thế rất nguy cấp rồi, huống hồ căn nhà đã bắt đầu bốc khói, lúc ấy mới hành động thì e là quá muộn!

***

Nếu có thể hành động một cách tích cực hơn, thì làm việc sẽ dễ dàng có được thành tựu hơn. Linh cảm cộng với hành động chính là quá trình hoàn thành của phát minh.

Năm 1984, một hôm, công trình sư người Thụy Sĩ Mastro đang trên đường về nhà sau buổi đi dạo, ông phát hiện trên áo jacket của mình có rất nhiều chiếc gai nhỏ bám vào, ông tò mò nhặt chúng và soi một vài chiếc gai dưới kính hiển vi, liền phát hiện ra nguyên lí mà những chiếc gai bám trên áo rất đơn giản. Chúng giống như dãy móc câu xếp kết nối với nhau, chỉ cần chạm vào vải thì sẽ móc chặt lên đó.

Phát hiện này đã làm rung động cảm nhận của ông, ông còn nghĩ ra việc có thể lợi dụng cấu tạo của chiếc gai để tạo ra những chiếc khuy bấm kiểu mới.

Mastro đã mất 8 năm không ngừng nghiên cứu cải tiến, và cuối cùng cũng đã hoàn thành việc tạo ra hai dải đai dệt bằng ni-lông, một dải là vô số những chiếc móc nhỏ, dải còn lại là rất nhiều các lỗ nhỏ, khi ép hai mảnh vào nhau thì có thể liên kết chặt chẽ với nhau.

Mastro đặt tên cho loại sản phẩm mới này là "VELCRO", sau này còn phát triển tiếp tục thành các sản phẩm bắt nguồn từ ý tưởng này mà ngày nay chúng ta quen gọi là các miếng dán nhám.

Các miếng dán nhám thời kì đầu có rất nhiều ưu điểm như chất liệu nhẹ, bền, dễ tách rời, có thể giặt được, lại không hay bị kẹp vào vải áo như khóa kéo, do đó sau khi đưa ra thị trường nó đã được mọi người trên khắp thế giới đón nhận, và dần được vận dụng một cách đa dạng trong đời sống con người. Ngày nay, đến các đồ văn phòng phẩm cũng được chế tạo dựa trên nguyên lí này, tiếp tục phát minh các sản phẩm mới phục vụ con người.

Có được sự cảm nhận mà không lập tức bắt tay phát minh, sáng tác thì chỉ là mơ hão mà thôi. Trước bất kì sự vật nào, nếu có được trí tưởng tượng tốt và sáng tạo thì sẽ phát hiện thấy vạn vật đều có những mặt tốt đẹp, đều có những bí mật đẹp đẽ đáng được khám phá.

Nếu chỉ rơi vào trạng thái chán nản và oán hận, thì giống như rõ ràng đứng dưới ánh nắng nhưng lại chỉ chú ý đến những gì tối tăm, chắc chắn sẽ không có được bất kì thành tựu nào.

Sardis người Ba Lan nói rằng: "Người có kiến thức mà không dùng vào thực tiễn thì cũng như một con ong không chịu làm mật". Hành động phải tích cực, và cũng cần phải kịp thời mới được, bởi vì nếu không hành động ngay thì sẽ khó mà giữ được người khác cũng có cảm nhận giống như bạn. Chỉ cần anh ta tích cực, bạn tiêu cực thì điều có thể biết trước sẽ là: anh ta là người chiến thắng, còn bạn sẽ là kẻ thua cuộc.

Cảm nhận:

Goethe nói: "Một người làm thế nào để hiểu được bản thân? Chắc chắn là không phải thông qua suy nghĩ, mà là thông qua thực tiễn". Rất nhiều người đến khi đã sống hết cả một đời cũng vẫn chưa hiểu hết được bản thân, bởi vì anh ta chưa từng thông qua các thực tiễn của hành động để tìm hiểu tiềm năng của bản thân lớn đến đâu. Có khả thi hay không, có làm được hay không, không dám thử thì làm sao mà biết được? Vì thế mới nói, chỉ suy nghĩ (mà không hành động) thì sẽ không thể xác lập được vị trí của bản thân.

Trong thời đại ngày nay, không biết bạn có phát hiện ra không? Các ngành nghề đều cạnh tranh rất khốc liệt, bạn không làm thì người khác sẽ làm; bạn chậm chạp, người khác nhanh hơn sẽ cướp mất. Có một câu nói vui rằng: Hiện đại ơi! Làm cái gì cũng phải tích cực, phải nhanh! Trừ cái chết không thể nhanh được ra, việc gì cũng cần phải nhanh! Động tác mà chậm thì việc gì cũng không kịp. Cũng như cái tên của cuốn sách này "Cuộc sống – Vở kịch chỉ diễn một lần", thời gian đã trôi qua thì sẽ không bao giờ đuổi kịp được!

CHƯƠNG 6

VIỆC LỰA CHỌN QUAN TRỌNG HƠN TẤT CẢ

Nếu bạn không làm nhiều hơn người khác, thì giá trị của bạn cũng không cao hơn của người khác.

CÙNG TẮC BIẾN, BIẾN TẮC THÔNG, THÔNG TẮC CỬU

Mọi sự thay đổi, mọi sự hấp dẫn, mọi cái đẹp của cuộc đời đều do ánh sáng và bóng tối tạo nên.

...........Lev.Tolstoy (Nga)

Những thay đổi xuất phát từ đáy lòng có thể ảnh hưởng đến sự thay đổi của môi trường;

Hành động cần kịp thời, sự thay đổi cũng cần phải kịp thời;

Đây là con đường kinh doanh của bất kì doanh nghiệp nào muốn sinh tồn;

Con người theo đuổi hạnh phúc cũng như vậy;

Phải có hành động ngay lập tức chứ không được chậm trễ.

Có một câu nói: “Bài học duy nhất loài người rút ra được từ lịch sử, đó là: Từ trước đến nay chưa từng học được bài học lịch sử nào”. Hay nói cách khác, lịch sử mang lại cho chúng ta bài học lớn nhất, đó là, chúng ta sẽ không học được gì từ lịch sử. Đây chính là bi kịch của loài người.

Cuộc đời của một con người rõ ràng là ngắn ngủi và yếu đuối, phần lớn con người thường đặt mục tiêu quá cao, không biết trân trọng hạnh phúc hiện tại.

Mọi thứ đều sẽ thay đổi, chỉ có “sự thay đổi” là mãi mãi không thay đổi.

Tolstoy đã từng nói: “sự thay đổi của một con người, mọi sự thay đổi, mọi sự hấp dẫn, mọi cái đẹp của cuộc đời đều do ánh sáng và bóng tối tạo nên”. Có mặt sáng sủa thì cũng có mặt tối tăm; có sự biến đổi thì cũng có sự bất biến.

Sự thay đổi của con người, đôi khi là sự chân thành, sự thay đổi xuất phát từ tấm lòng; có khi lại chỉ là sự thể hiện, sự thay đổi không thật lòng.

Trên một đại lộ ở Moscow, có một người Nga làm mẫu cho các du khách người Mỹ về thành quả của nền kinh tế Xô-viết. Anh ta đổ khoai tây từ chiếc thùng rỗng này sang chiếc thùng rỗng khác, sau đó lại đổ lại.

Các du khách Mỹ nghi ngờ hỏi: "Sao không có sự thay đổi gì cả?"

"Đúng thế!" người Nga cũng trả lời một cách đồng tình: "Nhưng nó tạo ra những âm thanh rất lớn!"

***

Ngày xửa ngày xưa, loài người đều vẫn còn đi chân đất.

Một vị Quốc vương đi chơi ở một vùng đất xa xôi, do đường đi gập gềnh, có rất nhiều sỏi đá, nên bàn chân ông bị sỏi đá đâm vừa đau vừa tê. Sau khi về cung, ông đã ra lệnh, phải trải một lớp da bò lên tất cả các con đường của đất nước, Ông cho rằng làm như vậy không chỉ vì bản thân, mà còn tạo phúc cho người dân, để mọi người khi đi đường không còn bị đau chân nữa.

Nhưng lấy đâu ra nhiều da bò đến như vậy? Cho dù có giết hết số trâu bò trong cả nước thì cũng vẫn không đủ da! Lại còn số tiền cũng như sức người phải bỏ ra thì không biết bao nhiêu mới đủ!

Cách làm này rất ngu ngốc và cơ bản là không thể thực hiện được, nhưng vì là mệnh lệnh của Quốc vương, nên mọi người chỉ có thể lắc đầu thở dài.

Một người hầu thông minh đã mạnh dạn đề nghị với Quốc vương: "Muôn tâu bệ hạ! Sao Người lại phải hi sinh nhiều trâu bò thế, lãng phí nhiều tiền bạc thế? Sao Người không bọc bàn chân mình bằng hai miếng da bò nhỏ?"

Quốc vương nghe xong rất ngạc nhiên, vì cách làm này thông minh hơn cách của ông rất nhiều. Ông đã hiểu ra và lập tức cho thu hồi mệnh lệnh và thực hiện theo đề nghị này. Nghe nói, đây chính là nguồn gốc của "giầy da".

Muốn thay đổi thế giới thì rất khó; muốn thay đổi bản thân thì lại khá dễ. Thay đổi cả thế giới không bằng thay đổi chính mình, "bọc đôi chân của mình lại" chính là sản phẩm của khái niệm đó.

Một số quan niệm và cách thức thay đổi bản thân, là để chế ngự sự xâm lấn từ bên ngoài. Sau khi thay đổi bản thân, thế giới tự nhiên trước mắt cũng sẽ thay đổi theo.

Nếu bạn muốn thấy sự thay đổi của thế giới thì thứ cần thay đổi đầu tiên chính là bản thân.

***

Một gia đình nhỏ sống trong vùng núi, sau khi đứa con trai duy nhất bị mắng, nó đã chạy đến thung lũng và kêu to: "Ta ghét ngươi, ta ghét ngươi, ta ghét ngươi… "

Tiếng hét của nó vang vọng khắp thung lũng, đập vào vách núi phía đối diện, âm thanh vang ngược trở lại từng hồi liên tục bên tai: "Ta ghét ngươi… ta ghét ngươi…ta ghét ngươi… "

Đứa bé chưa từng nghe thấy tiếng vọng của núi bao giờ, nay bỗng bị từng đợt âm thanh vang dội lại làm cho sững người, nó bèn cất tiếng gọi mẹ: "Mẹ ơi, mẹ ơi… có một chuyện rất sợ, đối diện với thung lũng… có một đứa trẻ hư… nó… nó… nó cứ nói với con là "Tao ghét mày!"

Người mẹ thông minh dịu dàng trả lời: "Con trai, mẹ không biết đứa bé ở thung lũng đối diện có phải là đứa bé hư hay không; nhưng mẹ nghĩ con nên thử xem, hãy hướng xuống phía thung lũng và nói thật to: "Tôi yêu bạn!" sau đó xem đứa bé ở thung lũng đó sẽ có phản ứng thế nào. Con nói xem, thế có được không?"

Đứa bé thử làm theo cách mẹ nó dạy, đến bên vách núi phía sau, nhìn xuống thung lũng và hét lớn: "Tôi yêu bạn, tôi yêu bạn, tôi yêu bạn… "

Không đầy một giây sau, quả nhiên, một chuỗi âm thanh liên tục dội lại chỗ đứa bé cũng với những câu "Tôi yêu bạn… tôi yêu bạn… tôi yêu bạn… " Đứa bé rất vui mừng mỉm cười, nó đã biết rõ về đứa bé ở thung lũng đối diện, và bây giờ, đứa bé đó đã trở thành đứa bé ngoan!

Câu chuyện về tiếng vọng này rõ ràng cho chúng ta thấy: "Nếu bạn mong muốn thấy được sự thay đổi của thế giới, thì sự thay đổi cần thiết đầu tiên chính là bản thân".

***

Một người ở nông thôn vừa kết hôn, chỗ ở của anh ta rất đơn sơ, nơi nào cũng có thể thấy lũ chuột chạy ra chạy vào. Trong ngày cưới, mọi người được một trận náo nhiệt, đến nửa đêm liền đưa cô dâu chú rể vào động phòng.

Do quá hưng phấn, đôi vợ chồng mới cưới khó mà ngủ được. Bỗng nhiên, có mấy con chuột chạy ra, chúng bò đến thùng gạo để tha gạo, người vợ mới kêu thét lên: "Nhanh lên! Nhanh lên! Nhanh lên! Con chuột đang tha trộm gạo của nhà anh rồi".

Người chồng vội vàng xông ra đánh đuổi con chuột.

Sau khi đuổi con chuột đi, sự yên tĩnh quay trở lại. Đôi vợ chồng mới cưới ôm nhau ngủ tiếp.

Sau một hồi ân ái, đến gần sáng, con chuột vừa bị đánh đuổi quay trở lại, tiếng kêu chít chít của nó đã đánh thức cô vợ trẻ. Cô lại kêu lên: "Nhanh lên! Nhanh lên! Nhanh lên! Con chuột đang tha trộm gạo của nhà ta rồi".

Lúc trước, người vợ kêu lên là "gạo của nhà anh", đến bây giờ đã đổi được thành "gạo của nhà ta" rồi!

Đây cũng là một sự thay đổi.

***

Công ty càng lớn, lãnh đạo càng phải có khái niệm "không cho phép có bất kì tì vết nào". Nhất là khi đối mặt với các vấn đề phát sinh, càng thể hiện được năng lực xử lí khủng hoảng thì càng thể hiện được năng lực duy trì kinh doanh của công ty.

Năm 1994, Công ty Intel – Nhà chế tạo vi tính nổi tiếng thế giới, do một lỗi thiết kế rất nhỏ trên miếng chip, dẫn đến việc cứ 9 tỉ lần thực hiện phép chia sẽ xuất hiện một lần xác suất sai 45 lỗi.

Một nhà toán học vô tình phát hiện ra tì vết này và công bố với giới truyền thông, khiến cho Intel bị tổn thất tới 500 triệu USD, tình thế này thiếu chút nữa là không thể cữu vãn, công ty không còn cách nào khác là phải cải tổ, lựa chọn kết cấu, phương pháp kinh doanh và phương thức cạnh tranh mới. Họ đã dũng cảm đối mặt với khó khăn chứ không chỉ ngồi đó mà hi vọng sẽ có phép màu xảy ra, nhờ đó mà Intel có thể tiếp tục tồn tại.

Thử thách sự thay đổi và khả năng ứng biến, là "đá thử vàng" xem một công ty có thể mãi duy trì năng lực kinh doanh hay không.

Cảm nhận:

Trước đây, nước Mỹ có một công ty xe ngựa, sản xuất những vật phẩm liên quan đến ngựa và xe ngựa. Trong số các sản phẩm của họ, chỉ với một sản phẩm tương đối thành công trên thị trường, đó là: Yên ngựa.

Nhưng sản phẩm này khi đến mùa đông lại rất dễ bị nứt, sau khi công ty nhận được phản hồi từ khách hàng đã đầu tư lượng lớn nhân lực và vật lực vào nghiên cứu phát triển. Họ đã bỏ ra không ít thời gian, cuối cùng chế tạo được loại yên ngựa nhẹ, mềm và không dễ nứt, người tiêu dùng phản hồi rất tốt, nhưng không được bao lâu, công ty xe ngựa này phải đóng cửa, nhân tố then chốt nhất là xe hơi được phát minh và đưa ra thị trường, mọi người nô nức rời bỏ xe ngựa, chuyển sang dùng xe hơi.

Hành động phải kịp thời, thay đổi cũng phải kịp thời. Đây là con đường kinh doanh của bất kì doanh nghiệp nào muốn sinh tồn. Con người cũng như vậy, muốn theo đuổi hạnh phúc thì phải có hành động và phải kịp thời. Kinh Dịch có nói: "Cùng tắc biến, biến tắc thông, thông tắc cửu" đây thật sự là nguyên tắc bất biến của sự thành công!

Ý NGHĨA CỦA CUỘC SỐNG NẰM TRONG SỰ LỰA CHỌN

Cuộc sống có thể ví như hai chai bia phải uống, một chai là mật ngọt, còn một chai là chua chát, nếu uống mật ngọt trước thì tiếp theo chắc chắn sẽ là chua chát.

..........Bernard Shaw (Anh)

Suy nghĩ ra sao thì sẽ có cuộc sống như vậy;

Chỉ cần trả giá, bạn sẽ có thể tùy ý lựa chọn;

Nếu lựa chọn sai lầm, bạn cũng sẽ phải trả giá;

Bạn không thể kiểm soát người khác, nhưng có thể nắm chắc về bản thân;

Bạn không thể lúc nào cũng thắng lợi, nhưng có thể cố gắng trong mọi việc.

Thời gian chính là cuộc sống, lãng phí thời gian chính là lãng phí cuộc sống. Đây là câu mà chúng ta vẫn thường nói, nhưng một người có tham vọng và tinh thần chiến đấu hay không, nó liên quan đến việc trong tương lai, người khác sẽ nhìn chúng ta như thế nào; nó cũng liên quan đến việc sau này bản thân có hài lòng hay không, có tạo nên một hậu quả đáng phải hối hận hay không.

Lỗ Tân là một chàng trai yêu thích âm nhạc, nhưng khi vừa tới Mỹ, cậu lại phải kéo đàn Violon trên hè phố để kiếm tiền. Thật ra, việc kéo đàn trên hè phố không khác là bao so với việc bán hàng trên vỉa hè, đều phải tìm được một địa điểm tốt có nhiều người qua lại thì mới kiếm được tiền; còn ở những nơi vắng người thì việc bán tài nghệ trên đường phố tất nhiên sẽ kém hơn! Cũng may, cậu quen được một người bạn da đen có cách chơi đàn khá hợp nhau, vì thế họ "cùng nhau lập nghiệp", tìm đến một địa điểm tốt có thể kiếm được nhiều tiền nhất – đó chính là cửa một ngân hàng có lượng người qua lại đông như mắc cửi! Do đó, lượng thính giả của họ tăng lên, thu hút được rất nhiều người qua đường dừng chân lắng nghe, và cũng làm tăng thêm cơ hội khách nghe nhạc thưởng tiền cho họ.

Nhờ dựa vào chiêu biểu diễn nghệ thuật hè phố này mà không lâu sau, Lỗ Tân đã kiếm được rất nhiều tiền. Cậu và người bạn da đen chia tay, rời khỏi chỗ cũ, vì cậu muốn vào học nhạc ở trường đại học, tầm sư học đạo ở trường nhạc và so tài với các bạn học về kĩ thuật chơi đàn.

Sau đó, Lỗ Tân đã dồn toàn bộ thời gian và tinh thần vào việc hoàn thành nâng cao âm nhạc và kĩ thuật chơi đàn.

Ở trường Đại học, tuy Lỗ Tân không kiếm được nhiều tiền như khi chơi đàn trên hè phố trước đây, nhưng tầm nhìn của cậu đã vượt xa khỏi tiền bạc, mà chuyển hướng tới những mục tiêu và lí tưởng lớn lao hơn.

Mười năm sau, Lỗ Tân vô tình lại đi ngang qua cửa ngân hàng đó, cậu vẫn thấy người bạn cũ – người bạn da đen cùng chơi đàn năm xưa đang kéo đàn ở nơi có đông người qua lại này, cậu ta vẫn biểu diễn như trước đây, những lúc có đông người thưởng thức, cậu ta vẫn thể hiện sự hài lòng và đắc ý.

Khi người bạn da đen thấy Lỗ Tân đột nhiên xuất hiện, cậu vui mừng buông đàn và mừng rỡ gọi: “Này, anh bạn! Lâu lắm không gặp cậu rồi! Hiện giờ cậu đang kéo đàn ở đâu vậy?”

Lỗ Tân cho cậu ta biết tên của một phòng nhạc rất nổi tiếng, nhưng người bạn da đen lại hỏi: “Vậy trước cửa phòng nhạc đó có phải là chỗ tốt và kiếm được nhiều tiền không?”

“Cũng được, kiếm tiền ở đó cũng khá!” Lỗ Tân không nói rõ mà chỉ lạnh nhạt trả lời.

Người bạn da đen làm sao biết được, Lỗ Tân của mười năm sau đã là một nhạc sĩ với tên tuổi mang tầm quốc tế rồi! Cậu thường xuyên được mời đến biểu diễn ở các buổi hòa nhạc nổi tiếng, chứ không còn là người kéo đàn kiếm tiền trên hè phố nữa!

Sự đổi thay của thời gian và không gian, đôi khi khiến cho con người phải cảm thương. Trên thực tế, trong cuộc đời, rất nhiều người giống như người bạn da đen kéo đàn kia cứ luôn giữ mãi không rời “nơi kiếm được nhiều tiền nhất”, thậm chí còn cảm thấy rất tự hào nữa.

Đôi khi tình cờ gặp lại, chúng ta cũng không biết nên nhìn “người bạn lúc hoạn nạn” trước đây bằng ánh mắt thương hại, hay giả như không có chuyện gì để nhanh chóng đi qua. Nếu người bạn da đen kia biết được tình hình thực tế của Lỗ Tân mà đắc ý với bản thân như con ếch ngồi đáy giếng, phải chăng sẽ xấu hổ muôn phần?

Những người giỏi chạy bộ đều biết, nếu cuộc đời là một cuộc thi chạy Marathon, thứ tự chạy nhanh trên đường đua không được tính, chỉ khi đạt đến điểm cuối cùng, ngực chạm vào dải băng mới được tính là về đích. Trong quá trình này, cho dù cạnh tranh rất khốc liệt, nhưng phải quan sát kĩ mục tiêu của mình. Ở bất kì con đường nào cũng phải luôn chú ý điều chỉnh góc độ, khi cần thiết phải quyết định rời bỏ nơi xem như kiếm được nhiều tiền nhất – mà thực ra là nơi khiến ta bỏ lỡ mất khoảng thời gian tiếp tục theo đuổi sự tiến bộ.

"Có bỏ mới có được", khi cần thiết, chúng ta phải hi sinh một số lợi ích nhỏ trước mắt, thì mới có thể hướng tới cảnh giới ở những tầng, lớp cao hơn!

***

Người phương Đông khi nói đến việc làm thêm thường có tâm lí vui mừng vì có thể kiếm được thêm khoản tiền lương gấp rưỡi mức lương bình thường, nhất là trong thời đại kinh tế khó khăn, tỷ lệ thất nghiệp luôn tăng cao, nếu hỏi: "Cuối tuần làm thêm, không có vấn đề gì chứ?" thì sẽ luôn nhận được câu trả lời như thế này: "Tôi có ở nhà cũng chả có việc gì làm!" hoặc là: "Có đi chơi thì lại tốn tiền, chả bằng đi làm thêm lại có thêm được ít tiền".

Nhưng giá trị quan của người phương Tây lại hoàn toàn khác hẳn. Phần lớn số nhân viên của họ sẽ kiên quyết lắc đầu rồi nói: "Tôi không làm thêm đâu, và cũng không phải là cái máy kiếm tiền!" nếu không thì sẽ là: "Rất tiếc, ngày mai cuối tuần tôi phải ở nhà để cắt cỏ mất rồi!" họ thường nói một cách thẳng thắn đầy khí khái như vậy.

Trong khi tuyệt đại đa số người phương Đông cố gắng đuổi theo mọi cơ hội để làm giàu, thì người phương Tây lại rất cố gắng theo đuổi việc làm thế nào để trở thành một con người biết hưởng thụ cuộc sống.

"Khoảng thời gian ngoài giờ làm việc chính là thời khắc hưởng thụ của bản thân; số tiền kiếm được từ làm việc cần phải được tiêu đi!" đây là quan điểm về công việc của người phương Tây.

Phần lớn trong số họ thẳng thắn tận dụng những kì nghỉ để thực hiện giấc mơ của mình, để công việc thực sự trở thành động lực thực hiện giấc mơ, chứ không phải chỉ là một hòn đá kê chân.

Trên thực tế, nghỉ ngơi không phải là "tắt máy", mà là "đang nạp điện". Ngoài thời gian ngủ và làm việc, hàng ngày, chúng ta ít nhất còn có 8 giờ đồng hồ để tự do hoạt động, nếu chúng ta lại dành quãng thời gian này để xem tivi, nói chuyện phiếm, thì đương nhiên sẽ cảm thấy mệt mỏi và vô nghĩa, khi tan sở nếu không có những việc cần trông chờ, thì sẽ rất dễ bị cuốn vào vòng xoáy làm thêm, nguyên nhân thật sự không phải là do công việc quá bận, mà là nỗi sợ sự nhàm chán sau giờ làm, vì thế lại lựa chọn cuộc sống càng nhàm chán hơn thế. Đây là điều đáng để chúng ta phải suy ngẫm lại.

***

Một người đàn ông đã có gia đình nói với cô thư kí hấp dẫn: "Chúng ta đến một nơi lãng mạn một đêm, có được không em?" Cô gái trả lời: "Thế nào là lãng mạn?" ông ta nói: "Anh đặt phòng Tổng thống sang trọng ở một khách sạn năm sao, chuẩn bị một chai rượu XO, thắp sáng căn phòng bằng những cây nến đỏ, trong phòng trải đầy hoa hồng, chỉ xin em đi cùng với anh một đêm thôi, có được không?"

Đó có phải là một đêm lãng mạn nhất hay không? Có an toàn không? Có lợi gì không? Có vui vẻ không? Có đúng đắn không? Có thể thực hiện được không? Thực ra, cô thư kí đang

phải đối mặt với vấn đề “lựa chọn”: nên lựa chọn không đặt vấn đề đạo đức lên hàng đầu, hay chọn gánh vác trách nhiệm xã hội. Nếu bỏ qua vấn đề đạo đức xã hội sang một bên, qua đêm với người mà mình không thật sự yêu, thì có lẽ chuyện quan hệ ngoài hôn nhân chỉ là một đêm đáng ghét nhất chứ chẳng hề có chút lãng mạn nào. Đó cũng là một sự lựa chọn. Lựa chọn niềm vui, lựa chọn sự yên tâm, hay lựa chọn sự hoang mang, lựa chọn sự bất an, hoàn toàn do ý chí của bản thân tạo nên.

Cảm nhận:

Emerson nói: “Suy nghĩ như thế nào thì sẽ có cuộc sống như thế ấy”. Câu này đề cập đến sự lựa chọn về mặt thái độ. Ví dụ như Grove, Tổng giám đốc của Intel từng nói: “Khi giảm sức mạnh với tốc độ gấp 10 lần, chúng ta chỉ có thể lựa chọn chấp nhận sự thay đổi; nếu không, chúng ta không còn lựa chọn nào khác là đi vào con đường diệt vong không thể tránh khỏi”, điều đó có nghĩa là đã lựa chọn sự thay đổi.

Mọi việc trên thế gian này cũng đều như vậy cả, chỉ cần trả một cái giá, bạn sẽ có thể tùy ý lựa chọn; ngược lại, nếu lựa chọn sai lầm, bạn cũng phải trả giá.

Mọi người thường nói: “Bạn không thể dự báo được thời tiết, nhưng có thể thay đổi được tâm lí; bạn không thể thay đổi được dung mạo, nhưng có thể nở nụ cười; bạn không thể kiểm soát người khác, nhưng có thể nắm chắc về bản thân; bạn không thể biết được ngày mai, nhưng có thể tận dụng được hôm nay; bạn không thể lúc nào cũng thắng lợi, nhưng bạn có thể cố gắng làm mọi việc”, đây chính là một sự lựa chọn về phương pháp. Sự thành bại của cuộc sống đều nằm ở một từ: “lựa chọn”. Vậy có thể không cẩn thận được không?

Ý CHÍ CÀNG KIÊN CƯỜNG, CUỘC SỐNG CÀNG THÚ VỊ

Cơ thể suy yếu, nhưng ý chí không suy yếu, niềm tin chỉ là động lực thứ hai, ý chí mới là động lực thứ nhất.

..........Hugo (Pháp)

Định luật của cuộc đời mạnh hơn nhiều so với sức hút của trái đất;

Nó có thể làm cho mọi vật thể có sự sống, có sức sống vượt qua được sức hút của tâm trái đất, mà không ngừng trưởng thành;

Sự lười biếng của con người cũng thường tồn tại trong thế giới nội tâm mà không tự biết, làm cho năng lực tiềm ẩn của chúng ta không thể phát huy.

Bạn đã từng nghe tên của phi hành gia người Đức Lilienthal bao giờ chưa?

Năm 1896, phi hành gia tàu lượn Lilienthal người Đức đã hi sinh trong khi đang thực hiện chuyến bay, anh em nhà Wright (người Mỹ) chịu ảnh hưởng sâu sắc trước chuyện này, nên họ quyết tâm nghiên cứu chế tạo loại máy bay động lực. Họ đã vất vả nghiên cứu cách làm của Lilienthal và mọi sách vở liên quan có thể tìm được lúc bấy giờ, đặt nền móng cơ bản về kiến thức cho ngành hàng không; tận dụng triệt để các thử nghiệm về tàu lượn để nắm được thao tác kĩ thuật giúp điều khiển ổn định, tiến tới thực hiện các chuyến bay có động lực; đồng thời giữ thái độ kiên trì đối với tất cả những tri thức khoa học đã qua kiểm nghiệm, thông qua thực nghiệm tự chế tạo lỗ hút gió nhỏ, đã chỉnh sửa lại một số sai lầm trong bảng số liệu áp lực không khí do Lilienthal biên soạn.

Họ còn nghiên cứu sự bay lượn của chim và diều, và đã chế tạo ra một chiếc tàu lượn kiểu cánh diều để thử nghiệm, sau đó tiến hành thử nghiệm tàu lượn có người lái, năm 1900 đã hoàn thành chuyến bay thử nghiệm có người lái lần đầu tiên. Năm 1903, bay thử chiếc "Người bay số 1", đây là chiếc máy bay động lực duy trì hành trình trên không trung sớm nhất được công nhận. Sau năm đó, anh em nhà Wright lại chế tạo "Người bay" số hai và "Người bay" số ba. "Người bay" số ba là chiếc máy bay thực tế đầu tiên trên thế giới, nó có

thể bay lượn vòng, bay nghiêng và bay vòng tròn, thời gian bay trên không trung được trên ba mươi phút.

Từ sau khi bay thử “Người bay số một”, chỉ trong vòng sáu năm, anh em nhà Wright đã nhận được Giải thưởng danh dự của Quốc hội Mỹ. Hai mươi mốt năm sau, họ được trao tặng Huân chương Guggenheim do những đóng góp của họ trong ngành hàng không. Người ta đã dựng bia kỉ niệm về anh em nhà Wright ở Kitty Hawk, nơi họ đã thử nghiệm chuyến bay thành công.

Sự nghiên cứu chuyên tâm suốt cả cuộc đời của anh em nhà Wright đã từng làm tôi vô cùng cảm động. Con người đến với thế giới này, tháng năm trôi đi, có được sự thành công như anh em họ thì quả không hề bỏ phí cuộc đời này. Dẫu cho cả đời họ chỉ chuyên tâm trong lĩnh vực này, nhưng những cống hiến của họ cho nhân loại khiến mọi người phải lập bia kỉ niệm thì cũng không có gì là quá.

Tại sao “tiềm năng” của chúng ta lại không thể phát triển giống như anh em nhà Wright? Trên thực tế, sự “lười biếng” thường tồn tại bên trong mỗi con người mà chúng ta không hề tự biết, nó khiến cho hành vi của chúng ta bị ảnh hưởng, và cũng khiến cho những năng lực tiềm ẩn không thể phát huy.

***

Một chuyên gia giáo dục đã từng làm một thực nghiệm, ông dạy cho học sinh có thành tích học tập kém ở một lớp bình thường bằng phương pháp dạy cho học sinh của lớp giỏi, còn dạy một học sinh giỏi bằng phương pháp như dạy một học sinh có vấn đề. Kết quả trao đổi như vậy đã phát sinh ra sự thay đổi như thế nào?

Sau một thời gian, quả nhiên đã có sự thay đổi: Hai lớp vốn có thành tích học tập cách nhau khá xa, trong trắc nghiệm tổng kết sau khi kết thúc thực nghiệm, thành tích bình quân không chênh lệch nhau là mấy. Nguyên nhân chính là vì giáo viên do không biết có sự hoán đổi này nên đã đối xử với học sinh của lớp kém bằng thái độ đối với học sinh của lớp giỏi, khích lệ sự tự tin của các học sinh đó, do đó, sự tích cực trong học tập tăng lên, còn học sinh của lớp giỏi trước đây bị ảnh hưởng bởi thái độ nghi ngờ của giáo viên, bị mất niềm tin, làm thay đổi thái độ học tập nên đã ảnh hưởng đến thành tích học tập.

Trong tâm lí học còn có một thực nghiệm nổi tiếng như thế này. Một cô gái trông xấu xí nên rất thiếu tự tin về bản thân, không thích trang điểm, suốt ngày cẩu thả, luộm thuộm, làm việc không chịu cầu tiến. Để thay đổi trạng thái tâm lí của cô gái, nhà tâm lí học đã bảo mọi người hàng ngày nói với cô gái xấu xí đó những lời khen ngợi như “trông cô thật xinh đẹp”, “cô thật giỏi giang”, “hôm nay cô biểu hiện rất tốt”.

Sau một thời gian thử nghiệm, mọi người ngạc nhiên phát hiện ra rằng, cô gái đó quả nhiên đã xinh hẳn lên. Thực ra, dung nhan của cô ấy không hề có gì thay đổi, mà là cô gái đó đã tự tin hơn với bản thân, nên khiến mọi người cảm thấy cô đã xinh đẹp hơn lên rất nhiều.

Con người sống trên thế giới này, thà không có kí ức còn hơn là có kí ức đầy rẫy những điều khiến ta phải hối hận. Kẻ yếu đuối sợ ý kiến của người khác; kẻ ngu dốt chống lại ý kiến của người khác; người thông minh đánh giá ý kiến của người khác; người khéo léo cảm nhận được ý kiến của người khác. Nếu có thể cảm nhận được tiềm năng của một con người, thì mọi sự cố gắng đều xứng đáng được thử nghiệm một lần.

***

Một tuyển thủ ném tạ một lần ghi tên tham gia "Đại hội thể thao toàn quốc" và phá vỡ kỉ lục quốc gia, khi bị hỏi là làm thế nào để ném được quả tạ bay xa đến thế, vị tuyển thủ đã trả lời rằng: "Điều này… tôi muốn cảm ơn sự huấn luyện nghiêm khắc dành cho tôi trong quân đội!"

Phóng viên tiếp tục hỏi anh ta đã được huấn luyện thành công như thế nào, trên khuôn mặt vị tuyển thủ thoáng qua chút bẽn lẽn, rồi chậm rãi trả lời: "Các vị cũng biết đấy, trong quân đội có một môn huấn luyện ném lựu đạn, mà trong phần huấn luyện của chúng tôi khác hẳn so với các bài huấn luyện của bộ đội, chúng tôi đều ném đạn thật...loại lựu đạn thật đó… nếu bạn không ném lựu đạn thật xa… thì… thì sẽ bị mất mạng!"

Nói cách khác, vị tuyển thủ ném tạ này đã rèn luyện ném tạ bằng những quả lựu đạn thật, chả trách anh ta có thể phát huy được tiềm năng!

Chúng ta hãy lấy một ví dụ khác, một sản phẩm như thế nào thì yêu cầu chất lượng phải nghiêm ngặt nhất? Tuyệt đối không cho phép có bất kì một sản phẩm kém chất lượng nào?

Có một phóng viên người Mỹ, một hôm bỗng băn khoăn tự hỏi mình câu hỏi trên. Rất nhanh, một câu trả lời thú vị xuất hiện trong đầu anh ta – "Dù".

Thứ đồ này thật sự là không thể có bất kì sản phẩm nào bị lỗi, nếu không, đó chính là đùa giỡn với sinh mạng!

Người phóng viên này đã xin ý kiến của đơn vị chủ quản liên quan, xem có đúng là từ trước đến nay chưa từng có hãng dù nào cho ra sản phẩm lỗi hay không. Thú vị hơn nữa, là quả thật có một nhà máy sản xuất dù, và sản phẩm của họ chưa từng xảy ra vấn đề gì.

Phóng viên lập tức đến thăm nhà máy sản xuất dù này và tìm đến người phụ trách, hi vọng thông qua cuộc phỏng vấn sẽ tìm hiểu được bí quyết khiến cho sản phẩm của nhà máy sản xuất ra được đảm bảo chất lượng tuyệt đối.

Vị giám đốc nhà máy thong thả trả lời: "Ồ, để duy trì chất lượng sản phẩm của dù, thực ra rất đơn giản. Mỗi lô dù trước khi xuất xưởng, chúng tôi sẽ lấy bất kì vài sản phẩm trong lô dù đó, giao cho công nhân sản xuất chúng, để những công nhân này lên chỗ cao, phụ trách công việc nhảy thử dù!"

Trời ơi, ai còn dám làm việc không tốt, phải làm dù thật an toàn chứ? Quả thật, tính mạng không thể đùa!

Cuộc đời – Vở kịch chỉ diễn một lần

***

Đứa con hỏi bố: “Bố ơi, thế nào là “Sức hút của trái đất ạ?”

Người bố giải thích: “Sức hút của trái đất” là một loại định luật của tự nhiên, do nhà bác học Newton phát hiện ra. Ông cho rằng trái đất có một loại sức mạnh có thể hấp dẫn mọi vật thể hướng về phía tâm của nó. Vì thế, khi con tung một hòn sỏi hoặc một quả táo lên trời, sức hút của trái đất sẽ hút vật thể đó lại, để chúng rơi trên mặt đất”.

Đứa con nghi ngờ hỏi lại: “Nhưng mà, bố ơi, bố hãy xem những cây cỏ với lá cây này, chúng có hướng xuống mặt đất đâu, mà ngược lại, chúng cố gắng mọc theo hướng ngược lên không trung đấy chứ!”

Người bố mỉm cười giải thích: “Đúng thế, ngoài định luật về “Sức hút của trái đất” ra, còn tồn tại một định luật vĩ đại hơn nữa, đó chính là “Định luật của sự sống”. Định luật của sự sống có sức mạnh lớn hơn nhiều so với sức hút của trái đất, nó có thể làm cho mọi vật thể có sự sống không ngừng vươn lên phát triển”.

Khi bông hoa còn trên cây, nó sẽ liên tục phát triển, nhưng nếu ngắt xuống, nó sẽ mất đi sự sống, chịu sự kiểm soát của sức hút của trái đất và rơi xuống đất. Lựa chọn sức sống, vươn lên phát triển hay chọn tự rơi rụng xuống trước sức hút của trái đất, tất cả đều nằm trong quyền quyết định của mỗi người!

Cảm nhận:

Năm 1962, khi Đoàn hợp ca Boston chưa thành danh, họ đã từng tự liên hệ tới Công ty đĩa hát Wake của Anh nhưng bị từ chối. Người phụ trách công ty đánh giá: “Tôi không thích phần âm nhạc của nhóm này, phần đồng diễn ghi-ta đã lỗi thời rồi!” Nhưng đoàn hợp ca Boston không hề bi quan, vì thế mới có được kết cục “có hậu” sau này; nếu lúc đó họ giải thể thì không thể được nhớ đến cho đến tận bây giờ.

Đã bao giờ bạn nghe nói về “Lí thuyết vận hành bơm” hay chưa? Bơm là loại máy nén hút nước giếng được con người sử dụng từ rất lâu trước đây, bơm “sức ép càng lớn”, phản hồi “càng mạnh” thì tỉ lệ hút nước sẽ càng lớn. Con người cũng như vậy, phải không ngừng bơm “cường áp” thì mới có thể phát huy được “tiềm năng nội tại” của chúng ta!

Các thử nghiệm liên tục của anh em nhà Wright chính là dựa vào sự khích lệ lẫn nhau thì mới có được thành tựu như ngày nay!

KHAO KHÁT THÀNH CÔNG VÀ LÒNG NHIỆT TÌNH LÀ ĐỘNG LỰC LỚN NHẤT

Nhiệt tình không chỉ là biểu hiện bên ngoài, nó xuất phát từ tận đáy lòng, nó bắt nguồn từ sự yêu thích thật sự về một công việc nào đó mà bạn đang thực hiện.

..........Dell Carnegie (Mỹ)

Có người phê bình bạn, không phải vì bạn không tốt;

Mà vì có kẻ dậm chân tại chỗ đang ghen tị với sự trưởng thành của bạn;

Không có ai đá một con chó chết trên đường;

Cũng không có ai vác đá đập vào cái cây không ra quả;

Chỉ khi bạn tự lập tự cường thì mới có cơ hội thành công.

Sự thành công của mọi sự việc đều cần có hai từ “nhiệt tình” để làm động lực chính. Muốn thành công cần phải có “sự khát khao”.

Hai từ “khát khao” nếu xét về mặt từ ngữ, thì còn nghiêm trọng hơn cả khát nước, giống như ấm ức vì không được uống một hơi hết cả bình nước vậy. Đúng thế, chính là cái cảm giác đó!

Trong khí hậu khắc nghiệt của sa mạc, nguồn nước chính là nhân tố chủ yếu quyết định sự sinh tồn. Nhưng đôi khi trong sa mạc cũng sẽ có những tình huống đói khát đột ngột làm con người trở tay không kịp.

Trên tuyến đường du lịch sa mạc Sahara, nếu gặp phải những giây phút tuyệt vọng như thế này, nghe nói những con khỉ luôn đi theo những người thổ dân bản địa sẽ trở nên hữu dụng. Những con khỉ này sống trong sa mạc, chúng gần như không cần đến nguồn nước để sinh tồn, nhưng do đã thích nghi được với khí hậu của sa mạc, nên khả năng tìm kiếm nguồn nước của chúng vượt xa bất kì loài sinh vật nào sinh sống ở nơi đây.

Do những con khỉ này gần như sống không cần đến nước, nên khi những người thổ dân của sa mạc Sahara đối mặt với việc đến lạc đà cũng không thể tìm được nguồn nước, thì họ sẽ cố gắng bắt những con khỉ đó ăn thật nhiều muối, để những con khỉ vốn sống không cần đến nước bị khát nước do nồng độ muối trong cơ thể tăng cao, sau đó, bằng bản năng bẩm sinh về khả năng tìm kiếm nguồn nước, chúng sẽ dẫn những người thổ dân tìm đến những ốc đảo cần thiết một cách chính xác.

Nếu có người không hề khao khát thành công, thì có lẽ người ấy cũng giống như những con khỉ trong câu chuyện không cần đến nước để sống trong sa mạc, vậy thì hãy thử nâng khao khát thành công của mình lên tầm cao mới, khơi dậy lòng nhiệt tình, giống như việc bức bách phải đi tìm nguồn nước trong sa mạc kia vậy.

Khao khát thành công, sự nhiệt tình chính là động lực lớn nhất.

***

Tôi rất thích xem phim. Phim võ thuật, tuy không giống như phim tâm lí, nhưng đối với phim của Thành Long, thì có những phim nên xem. Tại sao lại có sự thổi phồng lên như vậy? Bởi vì Thành Long cũng có mặt đáng để học tập. Các chiêu võ thuật trong phim hành động của Thành Long rất đẹp, điều này không có gì phải bàn cả. Tính giải trí cực cao. Nhưng cũng vì "tính giải trí" này mà anh đã phải trả một cái giá kha khá. Thành Long chẳng học hành gì mấy (chỉ học hết lớp một), nhưng các bộ phim mà anh ta đóng vai chính gần như không cần đến người đóng thế, anh ta luôn "thách thức với độ khó cao nhất"! Đây cũng là nguyên nhân chính cho sự thành công của anh ta.

Vì đóng phim nên Thành Long thường xuyên bị thương khắp người, phải nằm viện không biết bao nhiêu lần, nhưng anh luôn tự nhắc mình rằng "Dốc toàn bộ sức lực, phát huy tiềm năng vô hạn của bản thân, thách thức với giới hạn cuối cùng của sinh mạng" để có thể diễn xuất một cách hoàn hảo nhất.

Chính vì vậy, số lượng chiêu thức võ nghệ của Thành Long không ngừng tiến bộ, và được người hâm mộ điện ảnh trên toàn thế giới yêu thích.

Trong thời kì Bắc phạt, quân cách mạng giao chiến với quân của quân phiệt Ngô Bội Phu, nhưng quân đội của Ngô Bội Phu với cái tên đẹp đẽ là "Không sợ chết" lại liên tục bị thất bại. Sau sự việc đó có người hỏi Ngô Bội Phu rằng: "Chả phải quân đội của ông đều là "Không sợ chết" hay sao? Sao lại còn thua trận?"

Ngô Bội Phu trả lời: "Binh sĩ của tôi "Không sợ chết", đúng thế, nhưng quân cách mạng lại là "Không biết chết!"

Cuộc sống tuyệt vọng chính là sự thử thách của khát vọng thành công.

***

Dưới trướng của Andrew Carnegie – ông vua gang thép nước Mỹ có một người trợ thủ với rất nhiều giai thoại được lưu truyền, đó là Charlie Schwab – một nhân vật có một sức hấp dẫn vô cùng độc đáo. Lúc đó, trong nhà máy gang thép của Carnegie cũng giống như các nhà máy gang thép khác, đã xảy ra hiện tượng công nhân làm việc lười biếng, từ xưởng trưởng đến các trưởng ca đều bó tay hết cách.

Sau khi Charlie biết được tình hình này, ông liền đến nhà máy với nửa viên phấn trong tay, nhân lúc công nhân ca sáng tan ca, ông đã dùng phấn viết trên nền đất trước cổng nhà máy một chữ số "6" bằng chữ Ả rập rất lớn, sau đó dặn dò trưởng ca của nhà máy một hồi rồi rời đi.

Khi công nhân ca tối đi làm, họ nhìn thấy chữ số "6" đập ngay vào mắt ở lối ra vào nên đã không nén nổi tò mò hỏi trưởng ca là chữ số đó có ý nghĩa gì. Theo lời dặn dò của Charlie, trưởng ca đã cho họ biết chữ số đó đại diện cho 6 tấn gang thép mà công nhân ca sáng đã làm được.

Công nhân ca tối nghe thấy thế thì trong lòng cũng xao động và nảy ra ý muốn vượt qua con số đó, mỗi công nhân đều tự nhủ: "Cho dù thế nào cũng không được kém hơn công nhân ca sáng!" Thế là họ quên phắt ý tưởng chây lười, ai cũng đều cố gắng làm việc hơn, và cuối cùng khi tan ca, họ đã tự hào xóa đi số 6 trên nền đất, rồi viết vào đó con số "7" to hơn bằng chính nửa viên phấn mà Charlie để lại.

Sau khi công nhân giao ban của mỗi ca, sự việc đó lại xảy ra một lần nữa. Công nhân ca ngày cũng không chịu thua kém, trước khi họ tan ca, chữ số trên mặt đất đã được sửa thành số "8".

Kết quả của việc công nhân ở hai ca không ngừng cạnh tranh vươn lên, là chữ số trên mặt đất cũng không ngừng tăng lên theo tiềm năng của họ, vấn đề chây lười vốn đau đầu bấy lâu nay không biết đã tiêu tan mất từ lúc nào.

Hiện tượng chây lười lần đầu tiên đã được giải quyết. Điều này nói lên sự mong muốn đầy nhiệt tình của con người đối với sự thành công, nó đã xóa mờ đi những tư tưởng phá hoại, để cuối cùng đã cứu vãn được một vở bi kịch.

***

Những người kinh doanh hải sản có lẽ có kinh nghiệm này: lúc bắt cua ở bờ biển, khi trong giỏ chỉ có một con cua, con cua này sẽ lần theo vách trong của chiếc giỏ bò ra miệng giỏ để trốn, vì thế phải luôn đậy nắp giỏ, để ngăn con cua bò ra khỏi giỏ. Còn nếu trong giỏ có hai con cua trở lên, chúng cũng sẽ men theo thành giỏ để bò ra phía miệng giỏ để trốn.

Nhưng cứ khi con cua dẫn dầu sắp bò ra khỏi miệng giỏ thì sẽ có con cua khác cũng đuổi theo để tranh bò ra ngoài, con cua này sau đó sẽ cố hết sức kéo con cua đi trước lại để mình được thoát. Cứ như vậy, một con cua muốn bỏ trốn, con cua khác cũng sẽ kéo nó lại, cứ liên

tục như vậy, sẽ không có con cua nào có thể trốn thoát được, vì thế người bắt cua không cần đậy nắp giỏ nữa, và cũng không sợ cua bò đi mất.

Hiện tượng ích kỉ như vậy đã giúp người bắt cua không cần phải đậy nắp giỏ nữa. Điều này thực là một sự mỉa mai!

Loài người cũng thường phải đối mặt với những hiện tượng "cạnh tranh" như vậy, có một số nhân tài luôn không thể "thăng quan", chính là vì họ thường phải chịu sự chèn ép từ chủ quản trực tiếp của họ. Chủ quản trực tiếp của họ thấy đối phương nổi trội hơn bản thân, tự nhiên sẽ lo lắng rằng, sự xuất sắc của người đó có thể sẽ thu hút được sự chú ý của lãnh đạo cấp cao và được cất nhắc, thậm chí còn được đưa vào những vị trí còn cao hơn họ. Do đó, không cho đối phương cơ hội thể hiện, thậm chí cho điểm thi với thành tích kém, để lãnh đạo cấp cao của đơn vị đánh giá nhầm đó là con người "chẳng ra làm sao".

Khi gặp phải tình huống này, cách làm duy nhất là đừng có buồn bã làm gì, đừng có tìm mưu tính kế thì mới có ngày có cơ hội được "thể hiện mình". Là một nhân tài chân chính thì dù thế nào cũng sẽ không thể bị vùi dập, còn nếu không có cơ hội biểu hiện hoặc biểu hiện của bạn cố tình bị che giấu đi thì bạn phải làm sao? Đây chính là lúc bạn phải đối mặt với sự lựa chọn.

Cảm nhận:

Phát hiện khuyết điểm của người khác luôn là quá sớm; phát hiện khuyết điểm của bản thân luôn là quá muộn. Đây chính là nguyên nhân tại sao đa số những người bình thường thích phê bình người khác nhưng lại ít khi tự kiểm điểm. Một người khao khát thành công thường sẽ biết cách nhẫn nhịn trước sự đả kích và phê bình của người khác.

Cây to đón gió, không ai đá một con chó chết ở trên đường; cũng không ai vác đá đập vào cái cây không ra quả.

Có người phê bình bạn không phải vì bạn không tốt, mà là vì họ đố kị với sự trưởng thành của bạn, những người đang dậm chân tại chỗ đang nóng mắt vì bạn, muốn kéo bạn xuống. Vì vậy đừng sợ cạnh tranh. Cạnh tranh có thể kích thích lòng nhiệt tình, có lòng nhiệt tình, thì làm bất kì việc gì cũng sẽ có động lực. Như thế là bạn đang tiến gần hơn đến thành công rồi đó.

Một tâm hồn dũng cảm, trung thực và chân thành;

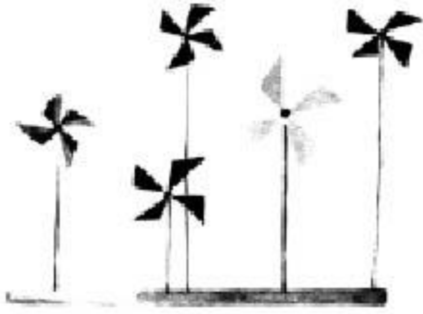
Có thể quan sát bằng đôi mắt của chính mình;

Yêu bằng trái tim của chính mình, phán đoán bằng lí trí của chính mình;

Không làm cái bóng, mà làm con người.

Chúng ta gieo trồng một hành động và thu hoạch được một thói quen;

Chúng ta gieo trồng một thói quen và thu hoạch được một phẩm cách.

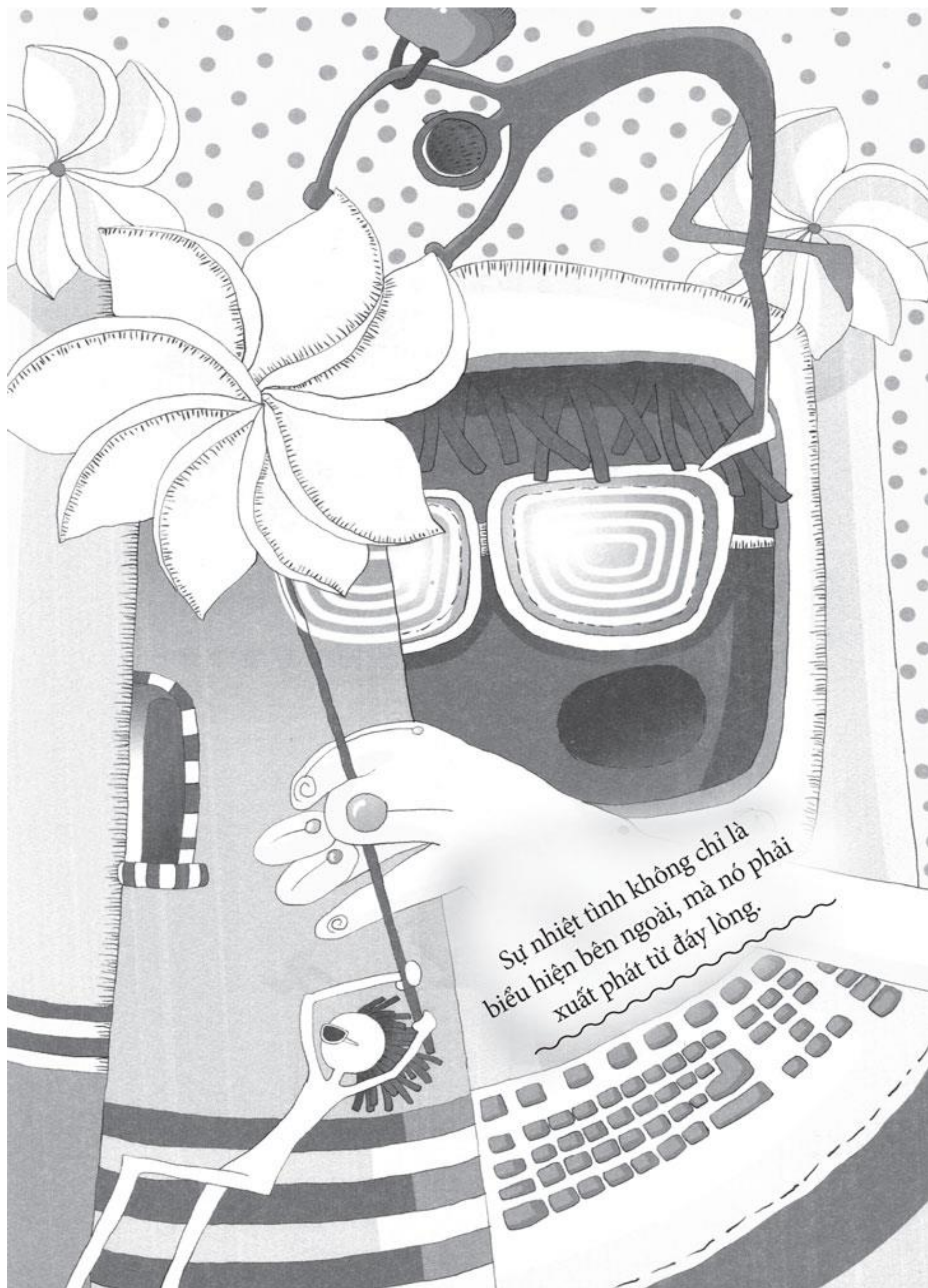

Thứ rộng lớn nhất trên thế giới là biển cả;

Thứ rộng lớn hơn cả biển cả là bầu trời;

Thứ rộng lớn hơn cả bầu trời chính là tấm lòng của con người.

Sự nhiệt tình không chỉ là
biểu hiện bên ngoài, mà nó phải
xuất phát từ đáy lòng.

THÁI ĐỘ KHI ĐỐI MẶT VỚI KHÓ KHĂN CHÍNH LÀ MẤU CHỐT CỦA SỰ THÀNH CÔNG

Việc tốt thường gặp nhiều trắc trở, không bỏ ra nhiều tâm huyết và sức lao động thì không làm được việc lớn. Muốn ăn hạch đào thì phải cắn vỡ phần vỏ cứng trước đã.

...........Grimmclshausen (Đức)

Khi cuộc sống gặp phải những vấn đề khó giải quyết thì đừng khóc lóc;

Tập trung tâm sức, suy nghĩ kĩ xem phải đối mặt như thế nào;

Chính là con đường giải quyết khó khăn tốt nhất;

Lựa chọn thái độ như thế nào để đối mặt với muôn vàn sự việc và sự vật;

Chính là mấu chốt thành công của mọi nhân vật vĩ đại.

Một cô con gái phụng phịu trước mặt người cha, việc này làm không xong, việc kia cũng làm không xong.

Cha cô là một đầu bếp nổi tiếng. Ông đưa cô con gái vào bếp, trước tiên đổ một ít nước vào ba chiếc nồi, sau đó đặt nồi lên bếp đun. Không lâu sau nước trong nồi đều đã sôi. Ông cho một ít cà-rốt vào chiếc nồi thứ nhất, cho trứng gà vào chiếc nồi thứ hai và cho bột cà-phê vào nồi thứ ba. Ông đun sôi chúng. Khoảng 20 phút sau, ông tắt lửa rồi vớt cà-rốt ra cho vào một chiếc bát, rồi vớt trứng gà ra cho vào một chiếc bát khác, sau cùng đổ cà-phê vào một chiếc cốc.

Người cha giải thích với cô con gái, ba thứ này đều được đun trong nước sôi, nhưng phản ứng của chúng lại khác nhau.

Cà-rốt là “từ cứng thành mềm” – trước khi cho vào nồi chúng rất rắn chắc, không hề mềm yếu, nhưng sau khi đun sôi, chúng trở nên mềm yếu.

Trứng sống là “từ mềm thành cứng” – vỏ cứng mỏng manh bên ngoài bao bọc dịch thể bên trong, sau khi đun sôi, dịch thể bên trong trở nên rắn lại.

Còn cà-phê thì lại là “thay đổi chất nước” – bột cà-phê sau khi nhúng vào nước sôi, ngược lại đã làm thay đổi nội dung và hình thức của nước.

Thế nên, người cha đầu bếp đã nói với cô con gái rằng, cho dù gặp phải tình huống khó khăn nào cũng không được oán trách, cũng đừng buồn, không được nghĩ này nghĩ nọ. Trước khó khăn và nghịch cảnh, bạn có thể là cà-rốt, cũng có thể là quả trứng và cũng có thể là cà-phê.

Thứ mà bạn có là cơ hội lựa chọn, bạn có thể bị khuất phục, cũng có thể làm cho bản thân trở nên kiên cường hơn, thậm chí bạn có thể thay đổi được cả môi trường.

***

Nhà soạn nhạc vĩ đại Handel (1685 – 1759), là nhà soạn nhạc người Đức vĩ đại hậu kì Baroque. Sau đó, ông đã nhập quốc tịch Anh, và cho ra đời những tác phẩm dung hòa phong cách của Đức, Pháp, Ý. Điều này đã giúp ông không những thành danh ở nước Anh, mà còn trở thành nhân vật quan trọng trong truyền thống âm nhạc dân tộc của Đức.

Handel từng lâm vào hoàn cảnh vô cùng đau khổ vì bị liệt nửa người do cảm, và cuối cùng đã rơi vào cảnh khốn cùng. Vận mệnh ác nghiệt dường như không để cho Handel được yên thân, những chủ nợ tới tấp kéo đến gõ cửa nhà của con người khốn khổ này, họ thậm chí còn liên kết lại với nhau, dự định đưa người nhạc sĩ nghèo khó bệnh tật này vào nhà lao.

Trước những áp lực rất lớn, Handel gần như phát điên lên để cố gắng sáng tác, ông làm nhiều đến mức quên ăn quên ngủ. Kết quả là trong 20 ngày ngắn ngủi, ông đã hoàn thành được bản trường ca “Messiah” và bản hợp xướng bất hủ “Halleluja”.

Giới âm nhạc đã đưa ra kết luận về hai sáng tác vĩ đại của Handel như sau: “Nếu lúc đó ông buông lơi, hoặc lựa chọn việc chạy trốn, quên đi nỗi phiền não và khổ đau, thì toàn thế giới và bản thân ông đều sẽ bị tổn thất nặng nề”.

***

Enrico Caruso (1873-1921) là một ca sĩ giọng nam cao nổi tiếng người Ý đầu thế kỷ 20, ông cũng là một trong những ca sĩ đầu tiên dùng đĩa hát ghi lại giọng hát của mình.

Tuy Caruso có được chất giọng tuyệt vời như vậy, nhưng ông đã từng bị người thầy đầu tiên nhận xét là “chất giọng khủng khiếp, không đủ hơi”. Người xuất thân từ dân nghèo như ông, tuy có khả năng âm nhạc trời cho từ nhỏ, đi tới đâu cũng hát dân ca Naples, chín tuổi tham gia vào đội hợp xướng trong nhà thờ, nhưng vẫn chưa được học về âm nhạc một cách chính thức, cho tới tận năm ông 18 tuổi mới chính thức tìm thầy học nhạc.

Giọng ca tuyệt vời của diễn viên ca kịch Caruso cho đến nay vẫn nổi tiếng khắp thế giới, nhưng ít ai biết rằng, ban đầu cha mẹ ông lại mong ông trở thành một kĩ sư, còn người thầy của ông thì cho rằng giọng của ông không thể trở thành ca sĩ được.

***

Stevenson (1850-1894), là nhà thơ, nhà văn, tác giả của các bài du kí và tùy bút người Scotland. Ông nổi tiếng thế giới với các tác phẩm "Đảo giấu vàng", "Trường hợp kì lạ của Tiến sĩ Jekyll và ông Hyde".

Ông yếu ớt từ nhỏ, lại mắc thêm bệnh phổi nên luôn phải có chế độ chăm sóc chữa trị thường xuyên. Tuy thường xuyên ho ra máu, nhưng với sự phấn đấu không ngừng của bản thân, ông đã viết xong cuốn tiểu thuyết bất hủ "Đảo giấu vàng".

Fired Astaire - Ngôi sao này trước khi trở thành nhân vật mà mọi gia đình đều biết đến, thì khi tham gia thử giọng lần đầu tiên vào năm 1933, giám khảo lúc đó đã đưa ra lời bình luận rằng: "Động tác chậm chạp, ánh mắt khô cứng, chỉ hiểu được một số bước múa cơ bản của người mới nhập môn" và loại ông ngay tại phòng thi.

Fired luôn ghi nhớ lần thất bại này trong lòng, đồng thời bắt đầu quyết tâm phấn đấu, ông luôn treo "bảng kết quả" của vị giám khảo đó dành cho ông trong căn biệt thự của mình ở Beverly Hills, hàng ngày nhìn vào đó để luôn nhắc nhở bản thân. Cuối cùng, ông đã thành công.

Walt Disney (1901-1966), nhà sản xuất phim người Mỹ, nhà sản xuất phim hoạt hình nổi tiếng sớm nhất, các nhân vật hoạt hình chuột Mickey và vịt Donald mà ông sáng tạo ra đã đi khắp thế giới và nổi tiếng trong suốt quãng thời gian dài.

Con người quá nổi tiếng - Walt Disney đã từng bị một tòa soạn báo cho nghỉ việc với lí do "ý tưởng kém". Không chỉ có thế, trước khi xây dựng thành công vương quốc Walt Disney, ông cũng đã từng phá sản vài lần, nhưng do giỏi nắm bắt được tâm lí của khán giả, nên năm 1933, khi Mỹ thi hành chính sách "Cải cách", tác phẩm "Ba chú lợn con" do ông sáng tạo ra đã gây chấn động một thời trong giai đoạn đại khủng hoảng. Năm 1935, ông sáng tác bộ phim cổ tích "Nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn", đến các nhà bình luận khó tính nhất cũng phải bị thuyết phục.

Vince Lombardi đã từng được phong danh hiệu "Huấn luyện viên phù thủy", khi chưa nổi tiếng, rất nhiều chuyên gia trong giới bóng đá đều cho rằng sự hiểu biết của ông trong lĩnh vực bóng đá có hạn, tương lai sẽ không làm được việc gì. Thậm chí còn phê bình ông thiếu sự khích lệ đối với bản thân, thiếu kĩ năng khích lệ người khác, không thích hợp trong việc dẫn dắt học trò. Nhưng những việc sau đó đã chứng minh sự sai lầm của các chuyên gia này.

Nhà hóa học, nhà vi sinh học người Pháp Louis Pasteur (1822-1895) do không cẩn thận đã sử dụng một lọ dung dịch đã hết hạn, gây nên một sai lầm, nhưng sai lầm đó lại giúp ông

có được một phát minh, khi tiêm loại vắc-xin này lên con gà, con gà không hề bị chết. Ông đã nắm bắt ngay ý tưởng đặc biệt bắt nguồn từ một sai lầm này, và cuối cùng đã phát hiện ra loại vắc-xin bệnh tả ở gà. Lợi dụng thất bại này đã giúp cho Pasteur có được những thành tựu vĩ đại.

Dường như mọi vĩ nhân trước khi được mọi người ca ngợi đều đã từng chịu rất nhiều sự dày vò, nhưng họ đã lựa chọn thái độ không trốn chạy, đầu hàng, cuối cùng đã gặp được những điều tốt đẹp, gặp dữ hóa lành và chạm được tới thành công.

***

Xét từ các hiện tượng tự nhiên, bão không thể nhìn thấy được từ lục địa mà chỉ có thể cảm nhận thấy; nhưng trên biển lại có thể nhìn thấy được, sóng biển dâng cao như một bức tường, từ xa tới gần, như những dãy núi trên biển dồn tới.

Một vị thuyền trưởng đầy kinh nghiệm đã nói rằng: "Nhìn thấy bão trên biển thường sẽ có ba sự lựa chọn: con đường thứ nhất là nhanh chóng quay thuyền bỏ chạy, nhưng con đường này không thoát được, bởi vì tốc độ bão nhanh hơn tốc độ của bất kì con thuyền nào. Con đường thứ hai là quay sang trái hoặc quay sang phải; nhưng cách này cũng không được, bởi vì khi xoay thuyền, diện tích hứng gió sẽ tăng lên, gió thổi mạnh sẽ dễ làm lật thuyền. Con đường thứ ba chính là đóng hết cửa lại, tăng hết tốc lực, ngắm chuẩn vị trí của hướng gió và lao xuyên qua, bởi vì nơi mạnh nhất của cơn bão chính là nơi có khoảng cách ngắn nhất, nếu đối mặt trực tiếp thì có thể dễ dàng thoát khỏi tình huống khó khăn đó".

Gặp phải tình huống khó khăn, có người lựa chọn sự chạy trốn, có người lại lựa chọn sự đối mặt, do đó kết quả của họ rất khác nhau.

Cảm nhận:

Nhân vật chính trong bộ phim truyền hình "Oshin" của Nhật Bản lớn lên trong một gia đình nghèo, thường xuyên bị bắt nạt, nhưng cô luôn lựa chọn thái độ đối mặt với khó khăn một cách lạc quan, hay mỉm cười, không khóc lóc, gây được thiện cảm lớn trong lòng người khác, và cũng để mang lại nguồn sống cho bản thân. Lựa chọn của cô là sự thành công. Scarlett, nhân vật nữ chính trong bộ phim "Cuốn theo chiều gió" của phương Tây, tuy phải đối mặt với sự rời bỏ của người chồng trong cuộc loạn chiến nhưng cũng không hề rơi lệ; cô luôn ôm ấp niềm hi vọng vào tương lai, thế nên cô đã từng nói: "Sau tất cả, ngày mai là một ngày khác". Sự lựa chọn của cô thật lãng mạn.

Grimmclshausen từng nói: "Việc tốt thường gặp nhiều trắc trở, không bỏ ra nhiều tâm huyết và sức lao động thì không làm được việc lớn. Muốn ăn hạch đào thì phải cắn vỡ phần vỏ cứng trước đã". Lựa chọn thái độ như thế nào để đối mặt với muôn vàn sự việc và sự vật, chính là mấu chốt thành công của mọi nhân vật thành công.

VẬN DỤNG TRÍ TUỆ PHẢI HIỂU ĐƯỢC BẢN CHẤT CON NGƯỜI

Chỉ có trí tuệ xuất sắc thì không đủ, vấn đề chính là làm thế nào để sử dụng nó một cách xuất sắc.

..........Descartes (Pháp)

Ai cũng biết đi bằng đôi chân;

Nhưng bước chân của mỗi người lại khác nhau;

Ai cũng biết nhìn bằng đôi mắt;

Nhưng góc nhìn đối với mỗi sự vật lại khác nhau;

Hiểu được đặc tính của con người thì mới có được sự lựa chọn đầy trí tuệ.

Trước khi chúng ta bắt đầu một sự việc trọng đại, nhất định phải suy nghĩ cẩn thận thì mới không gặp phải nguy hiểm.

Lấy một ví dụ, trong đầm lầy có hai con ếch, mùa hè đến, đầm lầy khô cạn hết, chúng liền tìm đến một nơi ở mới. Không lâu sau, chúng tìm thấy một cái giếng rất sâu, một con liền nói với bạn mình: "Ôi, chúng ta hãy cùng sống trong cái giếng này đi!"

Con ếch kia trả lời bạn: "Nếu nước trong giếng lại cạn đi thì chúng ta làm sao mà lên được?"

Con ếch hiểu được những suy nghĩ như vậy, chứng tỏ nó đã có nhìn nhận về sự mạo hiểm.

Có hai con ếch khác là đôi bạn thân. Một con đến sống trong đầm lầy ẩm ướt, còn một con thì sống trong rãnh nước nhỏ trên đường. Con ếch sống trong đầm lầy khuyên bạn nên chuyển đến chỗ của nó, vì ở đó không những dễ chịu, mà còn khá an toàn. Nhưng bạn nó

không nỡ rời khỏi nơi nó đã quen sống bấy lâu nên không đồng ý. Kết quả là chẳng bao lâu sau, nó bị xe cộ qua lại trên đường chẹt chết.

Câu chuyện này cho chúng ta thấy, con người cần phải có dũng khí để mạo hiểm thử thách mới, nếu không, trong lúc do dự, rất có thể sẽ dẫn đến sự hủy diệt bản thân. Vậy, có nên di chuyển hay không? Nên mạo hiểm hay chấp nhận sự yên ổn? Điều này không có câu trả lời nhất định, nó hoàn toàn dựa vào sự quyết định của lí trí "lựa chọn". Chọn đúng sẽ có được hạnh phúc; chọn sai sẽ mất đi hạnh phúc. Như thế đó.

***

Vào thời Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương, vùng Giang Nam có một phú ông tên là Vạn Nhị. Có người từ kinh thành trở về, Vạn Nhị đã hỏi thăm anh ta những điều mắt thấy tai nghe.

Người đó kể rằng, gần đây Hoàng Đế đã làm một bài thơ: "Muôn dân chưa dậy Trẫm đã dậy, Muôn dân đã ngủ Trẫm chưa ngủ, Không biết Giang Nam trù phú không, Mặt trời lên cao năm trượng vẫn chưa mở cửa hàng".

Vạn Nhị nghe xong nhảy lên than rằng: "Trời ơi! Thế này thì nguy to rồi! Hoàng Đế đích thân quản lí, xem ra việc làm ăn không còn dễ dàng rồi! Điềm báo nguy hiểm đã xuất hiện rồi!"

Thế là Vạn Nhị liền mua một con thuyền, đưa vợ con đi vân du khắp nơi. Không lâu sau, rất nhiều gia tộc ở Giang Nam vì bị tội mà bị tịch thu gia sản, chỉ có Vạn Nhị là bảo toàn được tính mạng của cả gia đình. Từ vụ án Vạn Nhị trốn thoát thành công, có thể thấy rằng, hiểu được ẩn ý, thấy điềm báo thì phải hành động ngay để tránh rước họa vào thân. Đây cũng là một sự lựa chọn. Lựa chọn cảnh giác hoặc lựa chọn mê muội đều tùy ở mỗi con người.

Cổ nhân có câu: "không ai giàu ba họ", ngụ ý là quá trình phấn đấu chăm chỉ của đời thứ nhất, thái độ học tập lựa chọn của đời thứ hai vẫn còn có thể duy trì được sự sung túc, nhưng đến đời thứ ba thì lại thường lựa chọn thói quen chi tiêu phung phí, nguyên nhân bởi tiền bạc kiếm được quá dễ dàng, nên không còn tinh thần chăm chỉ phấn đấu nữa, thế là dần dần sẽ mất đi ưu thế của mình.

***

Trong số những nhân vật cổ đại, tôi thích nhất trí tuệ của một con người, đó chính là Phạm Lãi.

Từ câu chuyện của Phạm Lãi trong "Ngô Việt xuân thu", chúng ta có thể thấy được đôi điều. Người ta thường biết rõ chuyện về "Tây Thi", nhưng cái giỏi giang của Phạm Lãi thì lại rất ít người biết được. Mọi người chỉ biết rằng ông là mưu thần chí sĩ của Việt Vương Câu Tiễn, sau khi Việt Vương trung hưng phục quốc, do Phạm Lãi đã sớm nhận ra Câu Tiễn là con người "chỉ có thể cùng chung hoạn nạn, không thể cùng hưởng vinh hoa" nên đã đưa

Tây Thi cao chạy xa bay, bảo toàn được tính mạng. Văn Chủng tuy nhận được cảnh báo của ông về Câu Tiễn là người "xong việc rũ áo", nhưng tiếc là do tham phú quí tạm thời, không thèm để ý đến, nên hậu quả sau đó đã bị chết thảm.

Đương nhiên, Phạm Lãi đưa Tây Thi bỏ trốn chỉ là hình ảnh đẹp được ca ngợi trong truyền thuyết dã sử mà thôi.

Sau khi Phạm Lãi lui ẩn giang hồ đã đổi tên thành Đào Chu Công, bằng trí tuệ của mình, ông kinh doanh buôn bán rất thuận buồm xuôi gió. Một hôm, người con thứ của ông là Phạm Hàm phạm tội chết ở nước Sở, Đại thần nước Sở là Trang Sinh là bạn tốt của Đào Chu Công, vợ của Đào Chu Công là Chung Xuân Thị muốn ông viết thư cầu cứu Trang Sinh, nhờ ông này có lời với Sở Vương. Thế là Đào Chu Công dự định sai con trai thứ ba là Phạm Cấu mang một hòm vàng bạc và một bức thư đến nước Sở để cứu anh trai.

Nhưng con trai cả của Phạm Lãi là Phạm Tuần lại cảm thấy không phục trước quyết định của người cha, anh ta cho rằng phải để bản thân thay cha đi mới đúng. Phu nhân của Đào Chu Công là Chung Xuân Thị cũng thấy có lí, nhưng Đào Chu Công nói rằng, cử con trai thứ là Phạm Cấu đi sẽ có nhiều khả năng cứu được con trai thứ là Phạm Hàm trở về, nếu cử con trai cả đi, rất có thể sẽ phải chuẩn bị tang sự. Nhưng vợ ông vẫn kiên quyết muốn con cả đi, Đào Chu Công chỉ còn cách thay đổi quyết định cử con trai trưởng sang nước Sở.

Người con cả sang đến nước Sở, tìm đến Trang Sinh, phải bỏ ra rất nhiều tiền bạc để nhờ giúp đỡ, Trang Sinh liền có lời với Sở Vương, mấy hôm sau, Sở Vương bỗng ra ý muốn ban lệnh đại xá trong vài ngày sắp tới, người con thứ hai của Đào Chu Công nhờ thế mà có thể được ra tù, lúc này, người con lớn đang chờ tin ở nước Sở mới cảm thấy hối hận, nghĩ ngợi, nếu sớm biết sẽ có lệnh đại xá thì không cần phải mất nhiều tiền đến thế, thế nên anh ta bèn chạy đi tìm Trang Sinh để phân trần, Trương Sinh biết được anh ta đến để đòi lại tiền nên đã chủ động trả lại tiền.

Nhưng Trang Sinh không thấy thoải mái trong lòng nên lại đi tâu với Sở Vương rằng, Đào Chu Công là một thương gia lớn, nếu hôm nay ban lệnh đại xá của quốc gia thì bên ngoài sẽ loan truyền rằng, chúng ta đã nhận hối lộ của ông ta, vì thế chi bằng hãy xử chém con trai Phạm Hàm của ông ta rồi hãy ban lệnh đại xá, để tránh làm xấu đi hình tượng của quốc gia, Sở Vương nghe xong cảm thấy có lí nên quyết định giết Phạm Hàm rồi mới ban lệnh đại xá.

Phạm Lãi đoán việc như thần, người con trai thứ hai của ông quả nhiên không thể cứu được nữa!

Suy nghĩ của Phạm Lãi là như thế này: người con trai thứ ba Phạm Cấu là đứa con được sinh ra sau khi Đào Chu Công trở nên giàu có, do đó sẽ không để ý đến chuyện tiền bạc; còn người con lớn Phạm Tuần lớn lên trong nghèo khó, rất coi trọng tiền bạc, khi nghe thấy tin về lệnh đại xá liền nghĩ ngay đến việc đòi lại số tiền đã biếu đi, vì thế có thể thấy, bản chất con người đôi khi cũng là nhân tố mấu chốt của khả năng làm việc. Phạm Lãi ban đầu suy nghĩ như vậy nên mới quyết định cử người con thứ ba là Phạm Cấu đi cứu anh.

Do đó, có thể thấy: Việc lựa chọn là quan trọng nhất.

Cảm nhận:

Có hai con ếch không cẩn thận rơi vào cái thùng chứa đầy kem, một con sau một hồi vùng vẫy đã quyết định từ bỏ nên chả mấy chốc mà bị chết chìm. Con còn lại kiên quyết đến giây phút cuối cùng, do đó nó đã không ngừng bơi qua bơi lại, không lâu sau, kem dần dần đông cứng lại thành thể rắn, nhờ thế mà con ếch này nhảy thoát được ra khỏi thùng kem.

Với hai con ếch này, con ếch đầu tiên lựa chọn sự buông xuôi, con ếch thứ hai lựa chọn sự sống sót nên kết cục đã có sự khác nhau rất lớn. Đương nhiên, con ếch lựa chọn buông xuôi không phải là lựa chọn buông xuôi ngay từ ban đầu, mà là không có được sự kiên trì, nó thiếu sự nhiệt tình trong "khát vọng thành công", nên cuối cùng không tránh nổi cái chết. Con ếch thứ hai không hề có tài trí hoặc phương pháp gì hơn người cả nhưng lại có thể sống sót, là vì nó kiên trì đến cùng, không hề mất đi ý chí chiến đấu. Có một câu nói rằng: "Thành công là hàng xóm sát vách với thất bại, người bị thất bại chủ yếu là do không tiếp tục gõ cánh cửa tiếp theo". Vận mệnh của hai con ếch hoàn toàn được quyết định bởi chính bản thân chúng.